

การศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส
ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

รัชดา ปลายู่ทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2551

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์
ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

นางสาวรัชดา ปลายทุ่ง

ผู้วิจัย

รองศาสตราจารย์สุจริตลักษณ์ ดีผดุง, Ph.D.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชุมาวดี ขำหิรัญ, M.A.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์กฤตยา อกนิษฐ์, ศศ.ม.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์ นพ. บรรจง มไหสวริยะ

M.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ดวงพร คำณูวัฒน์, M.A.

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและ

วัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์

ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

ที่ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา

วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2551

.....

นางสาวรัชดา ปลายทอง

ผู้วิจัย

.....

รองศาสตราจารย์ปรีชา อุนรัตน์, ค.ม.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

รองศาสตราจารย์สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

อาจารย์กฤตยา อภิษฐ์, ศศ.ม.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชุมาวดี จำหิรัญ, M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

ศาสตราจารย์ นพ. บรรจง มไหสวริยะ

M.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....

รองศาสตราจารย์โสภณา ศรีจำปา, Ph.D.

ผู้อำนวยการ

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนา

ชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี และขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สุขมาวดี จำหิรัญ และอาจารย์กฤตยา อภิณัฐ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะอันมีค่าอย่างยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ปรีชา อุณรัตน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่า เพื่อตรวจวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย และให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณโครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยมหิดล ที่สนับสนุนทุนในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วง รวมทั้งขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจาก สกว. และคณาจารย์ของสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบททุกท่านที่กรุณาสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ธีรชารัตน์ ที่กรุณาสละเวลาตรวจทานและแก้ไขบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และบทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ ขอบคุณเบญ-เบญจมา และอัน-รัตนนา เพื่อนร่วมโครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ รวมทั้งพี่ ๆ และเพื่อน ๆ ร่วมสาขาวิชาการแปลทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกันด้วยดีเสมอมา ขอบคุณพี่ ๆ ห้องบริการการศึกษาและพี่ ๆ ห้องสมุดที่คอยช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกตลอดเวลาที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่ที่สถาบันฯ เป็นอย่างดี

ท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ของผู้วิจัย ที่ปลูกฝังและชี้แนะแนวทางการศึกษา ตลอดจนสนับสนุนด้านการศึกษาจนกระทั่งผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา

รัชดา ปลายูทอง

การศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทีมิส ฟาวล์, อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอน
มหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ (A STUDY OF THAI FINAL
PARTICLES USED IN THE TRANSLATED VERSIONS OF ARTEMIS FOWL, ARTEMIS
FOWL: THE ARCTIC INCIDENT AND ARTEMIS FOWL: THE ETERNITY CODE)

รัชดา ปลายทุ่ง 4736096 LCCD/M

ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: สุจริตลักษณ์ ดีผดุง, Ph.D., สุขุมาวดี จำหิรัญ, M.A., กฤตยา
อกนิษฐ์, ศศ.ม.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง
อาร์ทีมิส ฟาวล์, อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์
ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายและจัดกลุ่มคำลงท้าย ศึกษาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ
ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย โดยเป็นการวิเคราะห์จากบทสนทนา
ฉบับแปลภาษาไทยที่ปรากฏว่ามีการใช้คำลงท้ายเทียบเคียงกับต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาพบว่าสามารถแบ่งกลุ่มคำลงท้ายภาษาไทยได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ คำลงท้ายแสดง
การถาม คำลงท้ายแสดงสถานภาพ (ทั้งคำลงท้ายแสดงความสุขภาพ และคำลงท้ายแสดงความไม่
สุภาพ) และคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด โดยคำลงท้ายแต่ละคำสามารถ
ใช้สื่อความหมายได้หลากหลาย ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามบริบท สถานการณ์ และคู่สนทนา

ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยในภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำหรือ
สำนวน เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างประโยค และบริบท และ 2) ปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้
ภาษาไทย ได้แก่ สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของ
ภาษาไทย

คำสำคัญ: คำลงท้ายภาษาไทย / วรรณกรรมแปล / อาร์ทีมิส ฟาวล์

A STUDY OF THAI FINAL PARTICLES USED IN THE TRANSLATED
VERSIONS OF ARTEMIS FOWL, ARTEMIS FOWL: THE ARCTIC INCIDENT
AND ARTEMIS FOWL: THE ETERNITY CODE

RATCHADA PLABOOTHONG 4736096 LCCD/M

M.A. (LANGUAGE AND CULTURE FOR COMMUNICATION AND
DEVELOPMENT)

THESIS ADVISORS: SUJARITLAK DEEPADUNG, Ph.D., SUKHUMA-VADEE
KHAMHIRAN, M.A., KRITTAYA AKANISDHA, M.A.

ABSTRACT

This thesis is a study of Thai final particles used in the translated version of the works of children's literature named *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* and *Artemis Fowl: The Eternity Code*. The objectives of this research were to study the meanings of and classify the Thai final particles in the translations as well as to find out the linguistic and cultural factors affecting the use of these final particles. The analysis was based on the final particles appearing in Thai conversations in the books and their English originals.

Based on the findings, Thai final particles can be classified into 3 main groups: question, status (politeness and impoliteness) and mood particles. It was found that each final particle can be used to express various meanings which depend on contexts, situations and speaker-listener relationship.

Regarding the factors affecting the use of Thai final particles, two main factors were identified: 1) linguistic factors in English which included vocabularies or idioms, punctuation marks, sentence structures and contexts and 2) cultural factors in Thai which included social status and social relationship as well as natural Thai usage.

KEY WORDS: THAI FINAL PARTICLES / TRANSLATED VERSION /
ARTEMIS FOWL

244 pp.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของหัวข้อ	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	4
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.4 แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์	5
1.5 ขอบเขตในการวิจัย	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	9
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปล	9
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้าย ในภาษาไทย	17
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย	22
2.3.1 งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้าย ในภาษาไทย	22
2.3.2 งานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปล	26
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
3.1 การเลือกแหล่งข้อมูลทางเอกสารที่นำมาใช้ในการวิจัย	28
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	29
3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29

สารบัญ (ต่อ)

3.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากต้นฉบับและฉบับแปล	29
3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	31
3.4 การนำเสนอผลการวิจัย	31
3.5 สรุปผลการวิจัย	32
บทที่ 4 คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์	
ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์	33
4.1 กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม	33
4.2 กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ	40
4.2.1 คำลงท้ายแสดงความสุขภาพ	40
4.2.2 คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ	46
4.3 กลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด	54
บทที่ 5 การเลือกใช้คำลงท้าย	118
5.1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ	118
5.1.1 ปัจจัยที่แสดงการถาม	119
5.1.2 ปัจจัยที่แสดงสถานภาพ	128
5.1.2.1 ปัจจัยที่แสดงความสุขภาพ	128
5.1.2.2 ปัจจัยที่แสดงความไม่สุภาพ	132
5.1.3 ปัจจัยที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด	134
5.2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย	192
5.2.1 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงสถานภาพ	193
5.2.1.1 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความสุขภาพ	193
5.2.1.2 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความไม่สุภาพ	195
5.2.2 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก	
และทัศนคติของผู้พูด	197

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 6 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	204
6.1 สรุปผลการศึกษา	204
6.2 อภิปรายผล	208
6.3 ข้อเสนอแนะ	213
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย	215
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ	225
บรรณานุกรม	234
ภาคผนวก	237
ประวัติผู้วิจัย	244

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ	200
ตารางที่ 2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย	202

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของหัวข้อ

นับตั้งแต่มนุษย์เรามีการติดต่อสื่อสารข้ามวัฒนธรรม “การแปล” ก็ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือและช่องทางในการสื่อสารรูปแบบหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้ที่ใช้ภาษาต่างกัน ได้เข้าใจความหมายของแต่ละฝ่าย ซึ่งทุกภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาย่อย หรือภาษาใดก็ตาม ล้วนมีความแตกต่างในเรื่องของโครงสร้างระบบภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทสนทนาภาษาไทย จะมีการใช้คำลงท้ายประโยคสนทนา ซึ่งถือเป็นลักษณะเฉพาะที่ปรากฏในบทสนทนาภาษาไทยหรือในการพูดคุยสนทนากันเท่านั้น และจะไม่มีปรากฏในภาษาเขียนหรือในบทบรรยาย โดยคำลงท้ายในภาษาไทยนั้นมีวิธีการใช้ที่สลับซับซ้อน ไม่มีกำหนดตายตัวว่าเมื่อใดควรจะใช้คำลงท้ายแบบใด หากใช้คำลงท้ายไม่เหมาะสมกับประโยค ก็อาจทำให้ประโยคนั้น ๆ แปรเปลี่ยนความหมายไปได้ ดังนั้น คำลงท้ายจึงถือเป็นส่วนประกอบสำคัญส่วนหนึ่งในประโยคที่มีผลทำให้ภาษาไทยมีความเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังช่วยทำให้ภาษาไทยมีความนุ่มนวล และฟังรื่นหูด้วย

เมื่อกล่าวถึงองค์ประกอบของการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย คนส่วนมากมักจะนึกถึงการแปลคำสรรพนาม การแปลประโยคกรรมจาก การแปลสำนวนเปรียบเทียบหรือภาษาภาพพจน์ แต่มีเพียงไม่กี่คนที่จะนึกถึงเรื่องการใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ซึ่งพัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (1981: 4) กล่าวว่า สาเหตุที่ผู้ใช้ภาษาไทยมักจะละเลย ไม่ให้ความสำคัญในเรื่องคำลงท้ายนั้น เนื่องจากคำลงท้ายมักจะถูกใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน คำลงท้ายไม่มีความหมายในตัวเอง หรือไม่มีการแปลความหมายของคำลงท้ายเป็นภาษาอื่น ๆ ได้ และคำลงท้ายไม่สามารถจัดเข้ารวมกับประเภททางไวยากรณ์ได้ ไม่ว่าจะเป็น ประเภทคำนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคนส่วนมากละเลยที่จะให้ความสำคัญกับเรื่องการใช้คำลงท้ายในงานแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เนื่องจากในภาษาอังกฤษนั้นไม่มีการใช้คำลงท้ายที่ชัดเจนแบบในภาษาไทย โดยในความเป็นจริงแล้ว แม้ว่าในภาษาอังกฤษจะไม่มีการใช้คำลงท้ายที่

ชัดเจนแบบในภาษาไทย แต่การใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลให้เหมาะสมกับนัยที่ประโยคภาษาอังกฤษต้องการจะสื่อ เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยคิดว่านักแปลไม่ควรจะละเลยหรือมองข้าม เนื่องจากการใช้คำลงท้ายที่เหมาะสมกับประโยคจะทำให้งานแปลฉบับนั้นเป็นงานแปลที่น่าอ่าน และทรงคุณค่า หรือในทางกลับกัน หากเลือกใช้คำลงท้ายไม่เหมาะสมกับประโยคก็อาจทำให้งานแปลฉบับนั้นด้อยคุณค่าลงไปได้

ในด้านของการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น ไม่ว่าจะเป็นการแปลวรรณกรรม นวนิยาย ภาพยนตร์ หรือนิทาน ฯลฯ ล้วนแล้วแต่มีการใช้คำลงท้ายประโยคทั้งสิ้น ซึ่งคำลงท้ายประโยคในงานแปลประเภทต่าง ๆ นั้น เป็นสิ่งที่ผู้แปลไม่สามารถที่จะละเลยได้ เนื่องจากคำลงท้ายสามารถแสดงนัยหรือความหมายที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อได้ ดังที่รสสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา (2543: 1) ได้กล่าวไว้ว่า

...คำลงท้ายบางคำให้ความหมายกับประโยค หากผู้พูดละไว้ไม่ใช้คำลงท้ายนั้น ๆ สารที่ต้องการส่งจะเปลี่ยนแปลงทันที ขณะที่คำลงท้ายบางคำมีผลต่อสູ້เสียง (tone) ของประโยค หากผู้พูดละไว้ไม่ใช้คำลงท้ายนั้น ๆ สารที่ต้องการส่งจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่จะทำให้ประโยคสนทนานั้นฟังห้วน ขัดหู ไม่นุ่มนวล และขาดความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย และคำลงท้ายบางตัวแสดงถึงสังคม วัฒนธรรมของไทย ถ้าผู้พูดละไว้ไม่ใช้คำลงท้ายนั้น ๆ อาจจะดูคนในสังคมไทยมองว่าผู้พูดไม่มีสัมมาคารวะ

จากที่กล่าวไปแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่า ถึงแม้คำลงท้ายจะเป็นหน่วยคำเล็ก ๆ ที่ประกอบอยู่ส่วนท้ายของถ้อยคำ และเป็นหน่วยคำที่ผู้ใช้ภาษาไทยมักไม่กล่าวถึงเท่าไรนัก แต่ก็ถือได้ว่าคำลงท้ายเป็นหน่วยคำที่มีบทบาทสำคัญในภาษาไทยไม่น้อยไปกว่าคำประเภทอื่น ๆ ดังที่ วิจิตรน ภาณุพงศ์ (2522: 61-63) ได้กล่าวไว้ว่า “คำลงท้าย คือคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค หรืออาจจะปรากฏในตำแหน่งท้ายส่วนของประโยค” และ “คำลงท้ายคล้ายกับคำสรรพนามในด้านที่เป็นคำชนิดที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสังคมและวัฒนธรรม” ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาไทยจำเป็นต้องคำนึงถึงเรื่องความสนิทสนม ฐานะทางสังคมและความอาวุโสของกลุ่มสนทนาด้วย เช่น คำลงท้าย “จ๊ะ จ๊ะ วะ หะ” จะใช้ในการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทและพูดอย่างเป็นกันเอง คำลงท้าย “คะ ค่ะ ครับ ฮะ ฮะ” มักใช้ในการสนทนาอย่างเป็นทางการมากกว่า เป็นต้น ส่วนคำลงท้าย

“กะ ค่ะ ครับ” ใช้เมื่อสนทนากับผู้ใหญ่ที่มีอาวุโสกว่า แต่เมื่อสนทนากับผู้ที่มีอาวุโสน้อยกว่าอาจจะใช้คำลงท้าย “อะ อะ จ๊ะ จ๊ะ” เป็นต้น โดยเรื่องความสนิทสนม ฐานะทางสังคมและความอาวุโสของกลุ่มสนทนานั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ยกที่จะแยกออกจากกันและยกที่จะตัดสินว่าอะไรมีความสำคัญมากกว่ากัน

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าในการแปลงานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น ในภาษาอังกฤษจะไม่มีการใช้คำลงท้ายที่เด่นชัดเหมือนภาษาไทย ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้แปลที่จะต้องพิจารณาและตีความประโยคในบทสนทนาว่าจะเลือกใช้คำลงท้ายประเภทใดจึงจะเหมาะสม และสื่ออารมณ์ตามที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อ ซึ่งคำลงท้ายสามารถช่วยให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลทราบความหมายหรืออารมณ์ของผู้พูด เช่น ทราบฐานะ การศึกษา อารมณ์ หรือความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ฯลฯ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น หากมีการเลือกใช้คำลงท้ายที่ไม่เหมาะสมกับบริบท คู่สนทนา และสถานการณ์แล้ว ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อความหมายหรือสัมผัสเชิงที่แฝงมากับภาษาต้นฉบับก็เป็นได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงตระหนักเห็นถึงความสำคัญของคำลงท้ายในภาษาไทย และสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง “อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์” ซึ่งผู้วิจัยเลือกวรรณกรรมทั้ง 3 เล่มนี้ เพราะเป็นวรรณกรรมที่มีโครงเรื่องสนุกสนาน ชวนติดตาม มีตัวละครที่มีสถานภาพแตกต่างกันอย่างหลากหลาย และมีการใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครผ่านทางบทสนทนาในวรรณกรรมอย่างชัดเจน นอกจากนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าในวรรณกรรมแปลทั้ง 3 เล่มนี้มีข้อมูลเกี่ยวกับคำลงท้ายเป็นจำนวนมากและเกิดในบริบทที่หลากหลาย สามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของตัวละคร ตลอดจนสถานภาพทางสังคมของตัวละครแต่ละตัว โดยผ่านคำลงท้ายที่ผู้แปลใช้ในบทสนทนา อีกทั้งมีข้อมูลเพียงพอและครอบคลุมที่จะนำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ และด้วยเหตุผลเหล่านี้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า วรรณกรรมทั้ง 3 เล่มนี้เป็นวรรณกรรมที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการใช้คำลงท้ายในงานแปล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่อง “อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์” โดย ชมนารถ จากวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง “Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ

Artemis Fowl: The Eternity Code” ของ Eoin Colfer เพื่อเป็นแนวทางในการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปล

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิเคราะห์การใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ โดย ชมนารถ จากต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ Artemis Fowl: The Eternity Code ของ Eoin Colfer ในประเด็นดังต่อไปนี้

1.2.1 เพื่อศึกษาความหมายและจัดกลุ่มคำลงท้ายในบทสนทนาภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับจากการศึกษาในครั้งนี้ คือ

1.3.1 ทำให้ทราบความหมายและความสำคัญของคำลงท้ายในภาษาไทย

1.3.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

1.3.3 เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาเรื่องการใช้คำลงท้ายในงานแปล หรืองานวรรณกรรมประเภทอื่นๆต่อไป

1.3.4 เป็นแนวทางสำหรับนักแปลหรือผู้สนใจด้านการแปล ในการใช้คำลงท้ายในงานแปลให้เหมาะสม สีสาวรมณ์ และมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทยไว้ด้วย

1.4 แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์

1.4.1 แนวคิดและทฤษฎีด้านการแปล

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปลนั้นมีเป็นจำนวนมาก แต่แนวคิดที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์เรื่องการใช้คำลงท้ายในงานแปล ได้แก่ แนวคิดของไนดา (Nida, 1964) ไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงในวรรณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) และ สัญณี สายบัว (2542)

1.4.2 แนวคิดเรื่องคำลงท้าย

มีแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายเป็นจำนวนมาก แต่แนวคิดที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์นัยความหมายของคำลงท้าย ได้แก่ แนวคิดของอมรา ภมรบุตร (Amara Bhamoraput, 1972) พัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Patcharin Peyasantiwong, 1981) และโจเซฟ อาร์ คูก (Joseph R. Cooke, 1989) ซึ่งทั้ง 3 ท่านนี้ เป็นผู้ที่ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยโดยตรง

1.5 ขอบเขตในการวิจัย

วรรณกรรมชุด อาร์ทิมิส ฟาวล์ ชมนารถได้นำมาแปลเป็นภาษาไทยจำนวนทั้งสิ้น 5 เล่ม คือ 1) อาร์ทิมิส ฟาวล์ (Artemis Fowl) 2) อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก (Artemis Fowl: The Arctic Incident) 3) อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ (Artemis Fowl: The Eternity Code) 4) ไฟล์ของอาร์ทิมิส ฟาวล์ (The Artemis Fowl Files) ซึ่งเป็นหนังสือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติและเรื่องราวตัวละครเฉพาะของตัวละครในวรรณกรรมชุดนี้ โดยไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวเนื่องกับ 3 เล่มแรก และ 5) อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนโอปอลตลบล้าง (Artemis Fowl: The Opal Deception) แต่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำมาศึกษาเพียง 3 เล่ม คือ อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าข้อมูลคำลงท้ายที่พบในวรรณกรรมแปลทั้ง 3 เล่มนี้มีคำลงท้ายปรากฏอยู่หลากหลาย และมีคำลงท้ายที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาปรากฏอยู่ครบทุกคำ ในขณะที่วรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนโอปอลตลบล้าง มีข้อมูลคำลงท้ายที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาปรากฏอยู่ในฉบับแปลไม่ครบทุกคำเหมือนวรรณกรรมแปล 3 เล่มแรก ส่วนวรรณกรรมแปลเรื่องไฟล์ของอาร์ทิมิส ฟาวล์ นั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นวรรณกรรมแปลที่ไม่ได้เป็นภาคต่อเหมือนวรรณกรรมเล่มอื่น ๆ จึงไม่นำมารวมไว้ในการศึกษาครั้งนี้

ผู้วิจัยเลือกวรรณกรรมแปลเรื่องนี้ เพราะเป็นวรรณกรรมที่มีบทสนทนาเป็นจำนวนมาก และมีคำลงท้ายปรากฏหลายคำ ทั้งนี้ในเรื่องของความถูกต้องของการถ่ายทอดบทแปลภาษาไทย บางครั้งอาจมีการถ่ายทอดคำแปลที่ไม่สอดคล้องกับนัยของภาษาต้นฉบับหรือแปลไม่สื่อความ เทียบเท่ากับต้นฉบับ เนื่องจาก ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับข้อมูลคำลงท้ายที่ปรากฏในบทแปลมาเป็นอันดับแรก ส่วนเรื่องของการถ่ายทอดความหมายในฉบับแปลนั้น การศึกษาครั้งนี้ไม่ได้เน้นในเรื่องดังกล่าวเป็นหลัก ซึ่งในบางตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำเสนออาจมีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการถ่ายทอดความหมายในฉบับแปลภาษาไทย และเนื่องจากวรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษานั้น เป็นวรรณกรรมสำหรับเยาวชนและเป็นวรรณกรรมสมัยใหม่ ก็อาจส่งผลให้คำลงท้ายที่พบในบทแปลบางคำอาจเป็นคำลงท้ายที่เป็นภาษาพูดหรือสมัยใหม่มาก ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอใช้วรรณกรรมแปลทั้ง 3 เล่มดังกล่าวข้างต้นในการวิเคราะห์เรื่องคำลงท้าย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย มากกว่าเน้นเรื่องข้อจำกัดในการแปลที่อาจผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อนไปจากภาษาต้นฉบับ

ส่วนขอบเขตของคำลงท้ายนั้น เนื่องจากคำลงท้ายในภาษาไทยนั้นมีเป็นจำนวนมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะคำลงท้ายที่มีข้อมูลปรากฏมากกว่า 5 ครั้ง และมีปรากฏในวรรณกรรมแปลครบทั้ง 3 เล่ม ทั้งนี้โดยยึดงานวิจัยของคูก (Cooke, 1989) เรื่อง *Thai Sentence Particles: Forms, Meanings and Formal-Semantic Variations* เป็นเกณฑ์ประกอบการเลือกคำลงท้ายที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ด้วย ได้แก่

คำลงท้าย	กระมัง/มั้ง
คำลงท้าย	ครับ/ค่ะ/ค่ะ
คำลงท้าย	ละ
คำลงท้าย	ค่ะ
คำลงท้าย	ไง
คำลงท้าย	ซิ/สิ/ดิ
คำลงท้าย	เถอะ/เหอะ
คำลงท้าย	นะ
คำลงท้าย	นะ
คำลงท้าย	น่า
คำลงท้าย	นี่
คำลงท้าย	เนอะ

คำลงท้าย	ละ/ละ
คำลงท้าย	วะ
คำลงท้าย	วะ
คำลงท้าย	โว้ย/เว้ย
คำลงท้าย	หรงก/ร็อก
คำลงท้าย	หรือ/รี/เรอะ/เหรือ
คำลงท้าย	แหละ
คำลงท้าย	ไหม/มัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ไม่ได้ครอบคลุมถึงคำลงท้ายทั้งหมดในภาษาไทย ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษาคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีตำแหน่งการเกิดซ้อนกัน ได้แก่ คำลงท้าย “นี่แหละ นะลิ หรงกนะ เอะน่า” คำลงท้ายแสดงการถาม “ไหม” กับ “หรือ” ที่เกิดร่วมกับคำอื่น เช่น “ใช่ไหม ได้ไหม ไม่ใช่หรือ หรือเปล่า หรือยัง” และคำลงท้ายที่คุก (Cooke, 1989: 6) จัดว่าเป็นคำลงท้ายที่ทำหน้าที่ขยายกริยาลิ เช่น คำลงท้าย “เชียว ออกเลย ที หน้อย ค้วยเสีย” เป็นต้น

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 คำลงท้าย หมายถึง หน่วยคำที่ใช้ประกอบกับถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเพื่อสื่อความหมายต่าง ๆ ที่ผู้พูดมีต่อคู่สนทนา หรือมีต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งคำลงท้ายเป็นหน่วยคำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง จึงไม่สามารถเกิดเดี่ยว ๆ ได้ ต้องมีตำแหน่งการเกิดร่วมกับส่วนอื่น ๆ ของประโยคจึงจะสามารถสื่อความหมายได้

1.6.2 ั้งจ้ยและบริบทในภาษาอังกฤษ หมายถึง ั้งจ้ยและบริบททางด้านภาษาและความหมาย ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะการใช้คำ สำนวน เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างประโยค และคำบรรยายหรือบทสนทนาที่แวดล้อมประโยคที่ศึกษา

1.6.3 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย หมายถึง ธรรมเนียมหรือความคุ้นชินในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ ซึ่งวัฒนธรรมการใช้ภาษานี้ถือเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบการศึกษารั้งนี้ โดยแบ่งออกเป็นแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปล แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย และงานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปล

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัย โดยแบ่งออกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปล

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย

2.3.1 งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย

2.3.2 งานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปล

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปล

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปลนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีแนวคิดที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

ยูจีน เอ ไนดา (Eugene A. Nida, 1964) ผู้เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีการแปลชาวอเมริกัน กล่าวว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมาย และรูปแบบของการนำเสนอความหมายของข้อความจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งในการแปลผู้แปลจะต้องถ่ายทอดลักษณะพิเศษต่างๆที่แฝงอยู่ในภาษาต้นฉบับออกมาให้ได้อย่างครบถ้วน

ไนดา ได้แบ่งวิธีการแปลแบบออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) Formal-Equivalence Translation คือ การแปลเทียบเคียงตามรูป หรือการแปลแบบตรงตัว เป็นการแปลแบบมุ่งเน้นไปที่การถ่ายทอดสารให้เหมือนต้นฉบับมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการใช้เครื่องหมายวรรคตอน หรือการย่อหน้า เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของภาษาต้นฉบับ และได้รรถรสเทียบเท่ากับการอ่านภาษาต้นฉบับมากที่สุด

(2) Dynamic-Equivalence Translation คือ การแปลเทียบเคียงต่างรูป ซึ่งเป็นการแปลแบบอิสระที่มุ่งเน้นว่า ผู้อ่านฉบับแปลต้องมีความเข้าใจในฉบับแปลมากพอ ๆ กับที่ผู้อ่านต้นฉบับมีความเข้าใจในต้นฉบับ และในการแปลแบบนี้จะไม่ยึดติดอยู่ที่รูปแบบเดิมในภาษาต้นฉบับ แต่จะมีการปรับบทแปลทั้งทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ ให้เหมาะสม สอดคล้อง และได้ความหมายที่เทียบเคียงกันได้ดีกับภาษาต้นฉบับ โดยมุ่งเน้นไปที่ความเป็นธรรมชาติของภาษาฉบับแปลเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลได้เข้าใจเนื้อความได้อย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ในคา ได้กล่าวถึงกระบวนการแปลไว้ 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล (Analysis of Source and Receptor Language) คือ ผู้แปลต้องเข้าใจและสามารถวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาต้นฉบับและฉบับแปลได้ดีพอ ๆ กัน วิเคราะห์หน้าที่ ความหมายของคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน และเลือกใช้รูปแบบการแปล (Style) ตลอดจนใช้ภาษาที่เหมาะสมและเป็นธรรมชาติในการแปล

ขั้นที่ 2 ศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ (Analysis of the Source-Language Text) เป็นขั้นตอนที่ผู้แปลต้องวิเคราะห์ลักษณะ ความหมาย หรือรูปแบบในภาษาต้นฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งนี้เพื่อจะได้เลือกใช้ภาษาที่สามารถสื่อความหมายได้ดีที่สุด และเหมาะสมกับความหมายในภาษาต้นฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็นการวิเคราะห์ความหมายโดยพิจารณาจากความหมายของคำและไวยากรณ์ บริบทของข้อความ บริบททางการสื่อสาร และบริบททางวัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับและภาษาฉบับแปล

ขั้นที่ 3 เลือกคำแปลที่มีความหมายเทียบเคียงได้ดีกับภาษาต้นฉบับ (Determination of Equivalence) คือ การหาความหมายที่เทียบเคียงกันได้ดีกับภาษาต้นฉบับ และเลือกใช้คำในภาษาฉบับแปลให้เหมาะสม

เจ.ซี. แคทฟอร์ด (J.C. Catford, 1965) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการแปลไว้ว่า การแปลเป็นการแทนที่ข้อความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่ง ด้วยข้อความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่งซึ่งมีความหมายเหมือนกันหรือเทียบเคียงกันได้ โดยการที่จะแทนที่ข้อความใด ๆ นั้น ผู้แปลจะต้องพิจารณาถึงข้อความที่จะนำมาแทนที่ด้วยว่า เป็นข้อความที่เทียบเคียงกันได้ดีกับข้อความในต้นฉบับหรือไม่

แคทฟอร์ด ได้แบ่งประเภทของการแปลโดยใช้ชั้นของความหมายเทียบเคียงเป็นเกณฑ์ โดยสามารถแบ่งการแปลที่เป็นที่นิยมกันมากได้ 3 ประเภท คือ 1) Word-for-word Translation หรือการแปลแบบคำต่อคำ 2) Literal Translation หรือการแปลแบบตรงตัว และ 3) Free Translation หรือการแปลแบบเอาความ

วินัย และดาร์เบลเนท (Vinay and Darbelnet, 1968 อ้างถึงใน ลิขิตา พินิจกุล, 2542:

13) นักทฤษฎีทางการแปลเชิงภาษาศาสตร์ ได้ให้ความหมายของการแปลไว้ว่า “การแปลเป็นการวิเคราะห์ความหมายของภาษาโดยพิจารณาจากหน้าที่ของคำ และความหมายของคำตามแนวภาษาศาสตร์”

นอกจากนี้ วินัย และดาร์เบลเนท (1958 อ้างถึงใน หอมหวล ชื่นจิตร, 2527: 7) ยังได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากความหมายของคำ และการผูกประโยคทางไวยากรณ์ในสองภาษาที่แตกต่างกัน และได้อธิบายไว้ว่า

เมื่อรูปประโยคหนึ่งๆ ไม่เพียงพอที่จะทำให้ความหมายกระจ่างได้ ก็ต้องอาศัยข้อความในบริบทที่กว้างกว่า เป็นตัวกำหนดความหมาย แล้วเลือกประโยคเทียบเคียงที่เหมาะสม และในกรณีที่ไม้อาจจะตัดสินใจความหมายได้จากโครงสร้างประโยค หรือจากบริบท ก็จะต้องพิจารณาจากสถานการณ์ (Situation) ที่ใช้ภาษานั้น แล้วจึงหาสถานการณ์ที่เกือบจะเทียบเท่ากับสถานการณ์เดิม ตามวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายแล้วแปลไปตามนั้น

วินัย และดาร์เบลเนท (1958 อ้างถึงใน หอมหวล ชื่นจิตร, 2527: 7) ได้แบ่งวิธีการแปลออกเป็น 7 แบบคือ

(1) การยืมคำ หรือการทับศัพท์ ทั้งนี้เพื่อจะได้ผลตอบสนอง หรือสืบทอดจากบทแปลเหมือนที่ได้จากภาษาเดิม

(2) การยืมสำนวน เป็นการแปลตามโครงสร้างของรูปประโยคในภาษาเดิมทั้งหมด

(3) การแปลแบบตรงตัว จะแปลได้ก็ต่อเมื่อทั้งสองภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

(4) การถ่ายทอด (Transposition) คือการเปลี่ยนโครงสร้างทางไวยากรณ์จากภาษาเดิมเป็นโครงสร้างใหม่ในภาษาเป้าหมายโดยไม่เปลี่ยนความหมาย

(5) การปรับ (Modulation) คือ ต้องปรับความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ในรูปประโยคใหม่

(6) การเทียบเคียง (Equivalence) คือ การใช้คำหรือสำนวนที่ให้ความหมายเหมือนกัน หรือเทียบเคียงกันได้ทั้งสองภาษา

(7) การแปลง (Adaptation) จำเป็นจะต้องทำเมื่อภาษาเป้าหมายไม่มีสถานการณ์ที่จะใช้สำนวนภาษานั้น ๆ

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่าวิธีการแปลที่วินัย และคาร์เบลเนท ได้นำเสนอไว้นั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

(1) การแปลแบบตรงตัว ได้แก่ การยืมคำ การยืมสำนวน และแปลตรงตัว

(2) การแปลแบบอ้อมหรือแบบอิสระ (Free Translation) เป็นการแปลเพื่อเอาความ ได้แก่ การถ่ายทอด การปรับ การเทียบเคียง และการแปลง

ไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) กล่าวว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ที่ผู้แปลต้องเผชิญกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการแปล ได้แก่ ตัวบทต้นฉบับ ซึ่งประกอบด้วย ภาษาและเนื้อหาของตัวบทต้นฉบับ สถานการณ์ และงานแปล ซึ่งประกอบด้วย ภาษา และเนื้อหาของงานแปล

นอกจากนี้ ไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 13) ยังได้กล่าวถึงการแปลไว้ว่า

ผู้แปลต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของตัวบทต้นฉบับ และงานแปล เนื่องจากผู้รับสารของตัวบททั้งสองอยู่ต่างวัฒนธรรมกัน นอกจากนี้ ผู้แปลยังต้องคำนึงถึงเวลาและภาษาที่แตกต่างกันของตัวบทต้นฉบับและงานแปลด้วย สำนวนภาษาหนึ่งจะมีการใช้และเข้าใจแตกต่างกันไปเมื่อเวลาผ่านไป การตีความสำนวนภาษาจึงต้องคำนึงถึงความเข้าใจของคนในยุคสมัยที่ใช้ภาษานั้นๆ ด้วย รวมทั้งต้องคำนึงถึงภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้อ่านงานแปลด้วย

ไรส์และแฟร์เมียร์ ได้นำทฤษฎี Skopostheorie หรือทฤษฎีว่าด้วยการแปล มาใช้ในการแปล โดยกล่าวว่า “ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีการแปลที่ยึดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการแปลเป็นหลัก” และได้เสนอความเห็นไว้ว่า “ความเข้าใจพื้นฐานของทฤษฎีนี้ คือ ตัวบทเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงในวัฒนธรรมหนึ่ง ดังนั้นการแปลทุกครั้งจึงเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปในตัวด้วยทุกครั้ง” ซึ่งไรส์และแฟร์เมียร์ ได้เสนอหลักสำคัญของทฤษฎี Skopostheorie ไว้ดังนี้

- 1) การแปลจะต้องชี้หน้าที่ของงานแปลเป็นหลัก 2) งานแปลเป็นการนำเสนอข้อมูลหนึ่งให้แก่วัฒนธรรมปลายทาง ในรูปแบบของภาษาปลายทาง ซึ่งข้อมูลที่นำเสนอเป็นข้อมูลหนึ่งทีมาจากวัฒนธรรมต้นทางและเขียนเป็นภาษาต้นทาง 3) งานแปลเป็นการลอกเลียนข้อมูลที่นำเสนอในภาษาต้นทาง 4) งานแปลจะต้องอ่านเข้าใจในตัวมันเอง 5) งานแปลจะต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมต้นฉบับ 6) หลักร่างๆ ดังกล่าวข้างต้นมีความสำคัญลดหลั่นกันไปตามที่เรียงไว้

นอกจากคำนิยามและแนวคิดหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการแปลที่นักวิชาการต่างประเทศได้เสนอความคิดเห็นไว้ดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีแนวคิดของนักวิชาการไทยที่ได้นำเสนอเกี่ยวกับการแปลที่น่าสนใจไว้ดังต่อไปนี้

หอมหวล ชื่นจิตร (2527: 25-29) ได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ซึ่งก่อนที่จะลงมือแปลหนังสือ ผู้แปลควรจะต้องศึกษาประวัติผู้เขียน ตัวละคร รวมทั้งข้อมูลต่างๆ ที่เป็นภูมิหลังและพื้นฉาก (Background) ของเรื่อง อีกทั้งจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาทั้งสองภาษา คือภาษาต้นฉบับ และภาษาเป้าหมายที่จะแปล โดยผู้แปลควรทำความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำศัพท์ สำนวนโวหาร รวมทั้งอารมณ์ของตัวละครที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อสารออกมาให้ชัดเจน ส่วนในภาษาเป้าหมาย ผู้แปลควรต้องมีคำหลากหลายที่มีความหมายเทียบเคียงกัน และต้องสามารถที่จะเลือกเอาคำที่เหมาะสมที่สุดมาใช้ ทั้งนี้เพื่อให้การถ่ายทอดสารจากภาษาต้นฉบับลงสู่ภาษาฉบับแปลเป็นไปอย่างสมบูรณ์ที่สุด

ในเรื่องของการเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปลนั้น หอมหวล ชื่นจิตร (2527: 27) กล่าวว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์และถ่ายทอดความหมายจากระบบเสียง กล่าวคือ “บทสนทนาในนวนิยายจะเป็นภาษาพูด แง่ภาษาศาสตร์ถือว่า ถ้าคำในข้อความนั้นๆ เป็นเสียงพูด ก็ย่อมจะต้องมีองค์ประกอบทางระบบเสียงร่วมอยู่ด้วย ในการวิเคราะห์ผู้แปลจึงควรจะต้องเข้าใจทั้งลักษณะของระบบเสียงในภาษาต้นฉบับ และระบบเสียงของภาษาที่จะแปล” ซึ่งการวิเคราะห์ลักษณะของเสียงของคำเพื่อหาความหมายนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะท่าทางของผู้พูด เช่น พูดอย่างล่งเล หรือรุกรน เป็นต้น ส่วนระดับสูงต่ำของเสียงนั้น ในภาษานวนิยาย ผู้เขียนจะกำกับเอาไว้ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน คำบรรยาย หรือคำพูดข้างเคียง เป็นต้น ซึ่งผู้แปลควรจะต้องถ่ายทอดลักษณะ

พิเศษเหล่านั้นออกมาให้ครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเลือกใช้คำสรรพนาม หรือคำลงท้าย ฯลฯ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง: จาก Murder on the Links ของ Agatha Christie

“But certainly. Ask them to enter.”

ถ้าแปลประโยค Ask them to enter. เป็นภาษาไทย โดยไม่คำนึงถึงด้านเสียง อาจแปลออกมาได้หลายรูปแบบ เช่น

- (1) บอกให้เขาเข้ามา
- (2) บอกให้เขาเข้ามาเถอะ
- (3) บอกให้เขาเข้ามาซิ
- (4) บอกให้เขาเข้ามาสิ

ในภาษาไทยนั้น จะใช้คำลงท้าย เช่น เอะ ซิ ลี ใส่ท้ายประโยค เพื่อไม่ให้ประโยคห้วน อีกทั้งช่วยเสริมความหมายแง่ต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับรูปประโยค เหมือนในภาษาอังกฤษ โดยคำลงท้ายต่าง ๆ ที่ใส่ลงไปประโยคภาษาแปลนั้น แสดงนัยความหมายต่างกันดังนี้

เออะ บอกความ ชักจูง เช่น ไปเออะ นอนเออะ

ซิ บอกความ เชิงขอร้อง เช่น คุณนี่ซิ

ลี เป็นตัวอักษรเขียนแทนเสียง ซิ ซิ ซิ

ส่วนจะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดนั้น ขึ้นอยู่กับความที่มาข้างต้น และบุคลิกของผู้พูดเป็นสำคัญ

สัญญาวิ สายบัว (2542: 1) กล่าวว่า “การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายจากบทต้นฉบับลงสู่บทที่เป็นฉบับแปล ความหมายจึงเป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับผู้แปลที่จะต้องเก็บให้ได้จากต้นฉบับ และเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการกำหนดคุณภาพงานแปล กล่าวคืองานแปลที่คงความหมายของต้นฉบับไว้ได้ครบถ้วนและเที่ยงตรงย่อมนับว่าเป็นงานแปลที่ดี”

นอกจากนี้ สัญญาวิ สายบัว (2542: 5-7) ยังได้เสนอความเห็นไว้ว่า การแปลถือเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา กล่าวคือ ภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยานั้น เป็นการศึกษาถึงลักษณะคำพูดต่างๆที่ใช้เฉพาะกลุ่มคนที่ต่างฐานะ ต่างการศึกษา ต่างอาชีพ และต่างความสัมพันธ์กัน รวมทั้งเป็นการศึกษาการใช้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้แปลเข้าใจถึงความสำคัญของบริบทที่เป็นตัวกำหนดลักษณะภาษา และสามารถจับความหมายในต้นฉบับได้ครบถ้วนและใกล้เคียงกับที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้แปลเลือกลักษณะคำพูดที่เหมาะสมในฉบับแปลได้ตรงกับความต้องการของผู้เขียนต้นฉบับ เช่น การแปลบทสนทนาในนวนิยายประเภท

ต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าลักษณะของภาษาที่ใช้ในบทสนทนาของตัวละครสามารถบอกข้อมูลมากมายเกี่ยวกับตัวละครนั้นๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็น การบอกฐานะ บอกการศึกษา บอกอารมณ์ บอกความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครด้วยกันเอง เป็นต้น โดยหน้าที่ของผู้แปลก็คือ การเลือกใช้ลักษณะของภาษาฉบับแปลที่สามารถบอกทุกสิ่งทุกอย่างของตัวละครได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ และสิ่งที่ผู้แปลจะต้องทำนอกเหนือจากจับความหมายตามเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้ว ผู้แปลยังจำเป็นต้องศึกษาบทสนทนาเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครที่จะแปลให้ได้มากที่สุด เพื่อจะได้รู้ว่าควรจะใช้คำพูดลักษณะไหน ซึ่งคำพูดนั้นหมายรวมไปถึงการใช้คำศัพท์ คำสรรพนาม คำลงท้าย คำอุทาน เป็นต้น

ส่วนในแง่ของกระบวนการแปลนั้น สัญญวี สายบัว (2542: 21-58) กล่าวว่า กระบวนการแปลประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้แปลต้องทำเป็นขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาต้นฉบับ คือ การจับสารทั้งหมดที่ผู้เขียนเขียนไว้ในบทต้นฉบับ ได้แก่ เนื้อหา ความคิด ความหมายแฝง จุดมุ่งหมายของผู้เขียน บรรยายภาพของตัวบทต้นฉบับ ทั้งนี้เพื่อให้ได้สารที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดออกมาอย่างครบถ้วนที่สุด

ขั้นที่ 2 การรับทอดความหมายจากต้นฉบับ คือ การตีความและจับสารของต้นฉบับและรับมาเป็นของผู้แปลซึ่งจะสื่อต่อไปยังผู้อ่านงานแปลอีกทีหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล คือ การประเมินผู้อ่านแล้วจึงตัดสินใจว่าจะแปลแบบใด หรือจะถ่ายทอดลงเป็นภาษาฉบับแปลอย่างไร จากนั้นจึงเลือกสรรคำ รูปประโยค และประเภทของภาษาที่เหมาะสมกับบริบทและการเขียนจริงๆ ซึ่งสัญญวี สายบัว ได้แบ่งการแปลออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) การแปลแบบตรงตัว (Literal Translation) คือ การแปลที่พยายามรักษารูปแบบของการเสนอความคิด (Form) ของต้นฉบับไว้ในฉบับแปลให้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็น วิธีการเรียงคำ การจัดกลุ่มความหมายเข้าเป็นประโยค การเรียงประโยคเข้าเป็นข้อความที่ใหญ่ขึ้น และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ

(2) การแปลแบบเอาความ (Free Translation) เป็นการแปลที่เปลี่ยนรูปแบบให้แตกต่างไปจากต้นฉบับ ทั้งนี้เพื่อให้งานแปลนั้นๆ สามารถทำหน้าที่สื่อความหมายของต้นฉบับไปสู่ผู้อ่านได้อย่างชัดเจน และช่วยให้ผู้อ่านรับสารได้อย่างเข้าใจและไม่ผิดพลาด

ขั้นที่ 4 การทดสอบงานแปล คือ ต้องถูกต้องในด้านความหมาย ใช้ภาษาที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย และใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทและเทียบเคียงได้กับภาษาต้นฉบับ

ลีทรา พินิจกุล (2542: 13-92) กล่าวว่า “การแปล คือการถ่ายทอดข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งโดยรักษารูปแบบ คุณค่า และความหมายในข้อความเดิมไว้อย่างครบถ้วน รวมทั้งความหมายแฝง ซึ่งได้แก่ ความหมายทางวัฒนธรรม ประชญา ความคิด ความรู้สึก ฯลฯ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยายแปลซึ่งมักเป็นงานที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในทุกประเทศ และทุกกาลสมัย เนื่องจากเป็นวรรณกรรมที่ผู้อ่านมุ่งหวังที่จะได้รับความบันเทิงและความเพลิดเพลินเป็นหลัก สิ่งสำคัญที่สุดในการแปลงานวรรณกรรมก็คือ การรักษาความหมายเดิมไว้ให้ครบถ้วนถูกต้องไม่เปลี่ยนแปลง และรักษารสของข้อความเดิมไว้ให้เป็นรสเดียวกันกับต้นฉบับ ดังนั้นคุณค่าของวรรณกรรมประเภทนี้ จึงอยู่ที่ศิลปะในการใช้ภาษาของผู้แปล ที่สามารถค้นหาถ้อยคำสำนวนได้ไพเราะสละสลวย สอดคล้องกับต้นฉบับได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะการแปลบทสนทนานั้น ถ้อยคำโต้ตอบกันของตัวละครมีการใช้ภาษาพูดหลายระดับแตกต่างกันไปตามสถานภาพทางสังคมของตัวผู้พูด ตั้งแต่ภาษาสุภาพ ภาษาที่เป็นทางการ หรือภาษาที่เป็นกันเอง ดังนั้นผู้แปลจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติ และความถูกต้องครบถ้วนของข้อความ โดยแปลให้เป็นธรรมชาติ และสอดคล้องกับฐานะของผู้พูดและผู้ฟัง รวมถึงระดับภาษาที่เหมาะสมด้วย

ลีทรา พินิจกุล ได้เสนอขั้นตอนเกี่ยวกับการแปล ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ต้นฉบับ คือ การอ่านต้นฉบับอย่างผ่านๆและรวดเร็ว เพื่อวิเคราะห์หาลักษณะของต้นฉบับ เนื้อหา และจุดมุ่งหมาย ซึ่งผู้แปลจะต้องเลือกใช้ภาษาในฉบับแปลให้เหมาะสม

ขั้นที่ 2 การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การอ่านต้นฉบับซ้ำอีกครั้งอย่างละเอียด เพื่อทำความเข้าใจต้นฉบับ รายละเอียดของเรื่อง ภาษา ความคิดและสิ่งต่างๆที่แฝงอยู่ในต้นฉบับ

ขั้นที่ 3 การผลจากต้นฉบับ คือ การอ่านข้อความซ้ำๆ จนเข้าใจถ่องแท้ เห็นภาพในความคิดอย่างชัดเจน ไม่ติดอยู่กับคำในภาษาต้นฉบับ ทั้งนี้เพื่อที่จะสามารถแปลได้ถูกต้อง และเป็นธรรมชาติ

ขั้นที่ 4 การเขียนบทแปล คือ การที่ผู้แปลได้เปลี่ยนบทบาทจากผู้อ่านมาเป็นผู้เขียน ซึ่งผู้แปลจะต้องคำนึงถึงข้อความในประโยค และสถานการณ์ในต้นฉบับ โดยต้องไม่เลือกเทียบคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยคอย่างตายตัว ควรคำนึงถึงบริบทในประโยค และสถานการณ์ อีกทั้งต้องคำนึงถึงความหมายของคำที่ไม่เท่ากันและวัฒนธรรมภาษาที่แตกต่างกัน จากนั้นจึงพยายามเขียนบทแปลด้วยภาษาที่เป็นธรรมชาติ

วัลยา วิวัฒน์ศร (2545: 154) ได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า “การแปลวรรณกรรม คือ การถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่ง ไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรคของนักประพันธ์ โดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเหมือนกัน”

ในการแปล วัลยา วิวัฒน์ศร (2545: 8-154) กล่าวว่า ผู้แปลต้องมีความรู้ด้านภาษา เนื้อหา และความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะแปลโดยละเอียด ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีการประพันธ์ บริบททางสังคมวัฒนธรรมที่กล่าวถึงในเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับนักประพันธ์และบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในยุคสมัยของผู้ประพันธ์ โดยการศึกษาองค์ประกอบต่างๆของเรื่องที่จะแปลให้ถ่องแท้จึงจะสามารถถ่ายทอดความหมายไปพร้อมๆกับการรักษาลีลาของนักประพันธ์ได้อย่างครบถ้วนและถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลเข้าใจตรงกันกับที่ผู้อ่านฉบับภาษาเดิมเข้าใจ โดยเฉพาะการแปลบทสนทนาหรือภาษาพูด ผู้แปลต้องพิจารณาภูมิหลัง อันประกอบด้วย ฐานะ ชนชั้น การศึกษา และอายุของตัวละครผู้พูด รวมถึงพิจารณาอารมณ์ของตัวละครขณะพูด โดยพิจารณาว่าตัวละครพูดในสถานการณ์ใดและเพื่อวัตถุประสงค์ใด จากนั้นผู้แปลจึงเลือกสรรคำที่เหมาะสม แล้วถ่ายทอดลักษณะเหล่านั้นออกมาให้ตรงตามสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารออกมา

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่า ทั้งนักวิชาการต่างประเทศและนักวิชาการไทยต่างมีความเห็นพ้องกันว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง โดยพยายามรักษาอรรถรสของภาษาฉบับแปลให้ทัดเทียมกับภาษาต้นฉบับให้ได้มากที่สุด ส่วนในขั้นตอนของการแปลนั้น สรุปได้ว่า ก่อนที่จะลงมือแปล ผู้แปลจำเป็นต้องศึกษาต้นฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อน แล้วจึงถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาฉบับแปล โดยพยายามเลือกคำที่มีความหมายเทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด และถ่ายทอดภาษาฉบับแปลออกมาด้วยภาษาที่เป็นธรรมชาติ โดยควรคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า มีนักวิชาการทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทยได้ศึกษาเกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทย และได้ให้ความหมายของคำลงท้ายภาษาไทย ไว้ดังต่อไปนี้

แมรี แฮส (Mary Haas, 1964: xxii) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยไว้ใน *Thai-English Student's Dictionary* โดยกล่าวว่า คำลงท้าย เป็นคำที่ใช้ใส่ท้ายประโยค และสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

(1) Modal Particles คือ กลุ่มคำลงท้ายที่ใช้แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ได้แก่ คำลงท้ายที่ใช้แสดงการถาม คำลงท้ายที่ใช้แสดงการสั่ง เป็นต้น

(2) Status Particles คือ กลุ่มคำลงท้ายที่ใช้แสดงสถานภาพทางสังคมของกลุ่มสนทนา และแสดงเพศของผู้พูด ได้แก่ คำลงท้าย “ครับ ค่ะ อะ จ๊ะ จ๊ยะ” ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้สามารถใช้ใส่ท้ายคำลงท้ายกลุ่มอื่นๆ ได้ด้วย

ตัวอย่าง: เขาไปบ้านแล้วหรือครับ

เธอชอบดูหนังไหมจ๊ะ

ริชาร์ด บี นอส (Richard B. Noss, 1964: 200-218) ได้กล่าวถึงคำลงท้ายไว้ในหนังสือเรื่อง *Thai Reference Grammar* โดยเรียกคำลงท้ายในภาษาไทยว่า คำลงท้ายประโยค (Sentence Particle) ซึ่งเป็นหน่วยคำที่ต้องเกิดร่วมกับส่วนอื่นของประโยค มักจะมีตำแหน่งการเกิดอยู่ท้ายสุดของประโยค หรือท้ายส่วนของประโยค นอสได้แบ่งประเภทของคำลงท้ายประโยคโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างและการพิจารณาจากความหมายของคำลงท้าย โดยยึดเอาตำแหน่งการเกิดคำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน (Codaphrase) คือ “หรือหรือครับนี่” เป็นตัวกำหนด และได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

(1) กลุ่มคำลงท้าย “หรือ” เป็นกลุ่มคำลงท้ายที่มีตำแหน่งการเกิดอยู่ในตำแหน่งแรกสุดของกลุ่มคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ประกอบด้วย คำลงท้าย “หรือ นะ นี ไง เนะ ละ ไหม เอะ”

(2) กลุ่มคำลงท้าย “หรือ” เป็นกลุ่มคำลงท้ายที่มีตำแหน่งการเกิดอยู่ในตำแหน่งที่ 2 ของกลุ่มคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน ซึ่งเป็นกลุ่มคำลงท้ายที่ใช้เพื่อแสดงให้ทราบว่าผู้พูดต้องการปฏิบัติการตอบสนองจากผู้ฟัง โดยคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วยคำลงท้าย “หรือ ชี นะ แหละ ละ มั่ง”

(3) กลุ่มคำลงท้าย “ครับ” เป็นกลุ่มคำลงท้ายที่มีตำแหน่งการเกิดอยู่ในตำแหน่งที่ 3 ของกลุ่มคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ ค่ะ จ๊ะ ะ”

(4) กลุ่มคำลงท้าย “นี่” เป็นกลุ่มคำลงท้ายที่มีตำแหน่งการเกิดอยู่ในตำแหน่งท้ายสุดของกลุ่มคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วย คำลงท้าย “นี่ นั่น” โดยคำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้ เป็นคำลงท้ายที่ใช้เพื่อเรียกความสนใจของผู้ฟัง

โจเซฟ อาร์ คูค (Joseph R. Cooke, 1989) ได้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยไว้ในงานวิจัยเรื่อง *Thai Sentence Particles: Forms, Meanings and Formal-Semantic Variations* โดยคูคกล่าวว่า คำลงท้ายเป็นคำที่มีตำแหน่งการเกิดอยู่ส่วนท้ายสุดของประโยค และสามารถเกิดอยู่กลางประโยคได้เช่นกัน โดยคูคได้สรุปตำแหน่งการเกิดคำลงท้ายไว้ว่า คำลงท้ายนั้นสามารถมีตำแหน่งการเกิดในประโยคได้ 3 ตำแหน่ง คือ

- อยู่หลังวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค โดยคำลงท้ายนี้ทำหน้าที่เน้นความสำคัญของคำหรือวลีที่อยู่ข้างหน้า เช่น เด็กคนนั้นสิได้รางวัล
- อยู่ตามหลังกริยาแท้ของประโยค ซึ่งคำลงท้ายนี้เป็นส่วนเติมเต็มของกริยาแท้ และมักจะมีตำแหน่งการเกิดอยู่หลังกริยาที่เกี่ยวกับการรับรู้ เช่น คุณทราบไหมครับว่าหมดอายุแล้ว
- อยู่ท้ายประโยคที่สมบูรณ์ เช่น หายไปไหนนะ เมื่อวาน

คูคได้ใช้แนวคิดเรื่องหน้าที่การสื่อความหมายของคำลงท้าย และบริบทที่แวดล้อมคำลงท้ายเป็นแนวทางในการจัดกลุ่มคำลงท้าย โดยแบ่งคำลงท้ายออกเป็น 4 ประเภท คือ

- (1) คำลงท้ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ได้แก่ คำลงท้าย “ละ ครับ” เป็นต้น
- (2) คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบว่าผู้พูดต้องการปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟัง ได้แก่ คำลงท้าย “นะ สิ เอะ ไหม” เป็นต้น
- (3) คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบถึงการตอบสนองของผู้พูดต่อบริบท หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ คำลงท้าย “ละ ละมั้ง หรือกลิ” เป็นต้น
- (4) คำลงท้ายที่เกี่ยวข้องกับบริบทที่แวดล้อม ได้แก่ คำลงท้าย “นี่ เนี่ย” เป็นต้น

เจมส์ ฮิกบี้ และ เสน่ห์ ทินซอน (James Higbie & Snea Thinson, 2003: 287-297) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยไว้ในหนังสือ *Thai Reference Grammar – The Structure of Spoken Thai* โดยให้คำนิยามของคำลงท้ายไว้ว่า คำลงท้ายเป็นคำสั้น ๆ ที่ประกอบอยู่ท้ายประโยค และมีผลต่อความหมายของประโยค ยกเว้นกลุ่มคำลงท้ายแสดงความสุภาพ (ครับ ค่ะ) ที่การใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้มักจะขึ้นอยู่กับรูปแบบการพูดของแต่ละบุคคล เช่น บางคนอาจใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ในขณะที่บางคนอาจจะไม่ใช้ก็ได้ โดยเจมส์ ฮิกบี้ และเสน่ห์ ทินซอน ได้ศึกษาคำลงท้ายทั้งหมด 10 กลุ่ม คือ คำลงท้าย “ละ/ครับ” คำลงท้าย “ละ” คำลงท้าย “มั้ง” คำลงท้าย “นะ” คำลงท้าย “นี่” คำลงท้าย “หรือกลิ” คำลงท้าย “ที่” คำลงท้าย “ชะ/ซัก/เสี่ย” คำลงท้าย “ซิ” และคำลงท้าย “เออะ”

นอกจากแนวคิดที่นักวิชาการต่างประเทศได้เสนอความคิดเห็นไว้เกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น ยังมีแนวคิดที่น่าสนใจที่นักวิชาการไทยได้นำเสนอไว้ ดังนี้

บรรจบ พันธุเมธา (2521: 168-171) ได้กล่าวถึงเรื่องคำลงท้ายไว้ในหนังสือ *ลักษณะภาษาไทย* โดยใช้การดูตำแหน่งของคำในประโยคเป็นแนวคิดในการจำแนกคำออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ และได้เสนอความเห็นไว้ว่า คำลงท้ายเป็นคำข้างท้ายกริยา และเป็นคำที่ไม่สามารถจัดรวมอยู่ในกลุ่มคำกริยาช่วย ซึ่งได้แก่ คำลงท้าย “เออะ เถิด นะ นะ นำ เถอะนะ เถอะนะ เถอะนำ นา ละ ละ เล่า ซิ ซิ ซินะ หรอก ดอก” โดยคำลงท้ายเหล่านี้ถือเป็นคำวิเศษณ์ขยายกริยา

วิจิตร ภาณุพงศ์ (2522: 61-63) กล่าวถึงคำลงท้ายไว้ในหนังสือ *โครงสร้างของภาษาไทย* ซึ่งใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นแนวทางในการศึกษา และจำแนกหมวดคำลงท้ายโดยอาศัยตำแหน่งของคำเป็นเกณฑ์ โดยได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า “คำลงท้าย คือคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค หรืออาจจะปรากฏในตำแหน่งท้ายส่วนของประโยค” ซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือ

(1) แต่ละคำอาจจะมีหลายรูป โดยอาจต่างกันในเรื่องเสียงวรรณยุกต์ หรือความสั้นยาวของสระ

ตัวอย่าง : **คะ ค่ะ** ถือว่าเป็นคำเดียวกัน แต่ต่างกันที่เสียงวรรณยุกต์อย่างเดียว

ชะ ขา ถือว่าเป็นคำเดียวกัน แต่ต่างกันที่ความยาวของสระ

คะ ขา ถือว่าเป็นคำเดียวกัน แต่ต่างกันทั้งเรื่องเสียงวรรณยุกต์ และความยาวของสระ

(2) เมื่อใช้คำเดียวกันแต่ต่างรูปกันในประโยคอาจจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป คือทำให้เป็นประโยคคนละชนิดกัน

ตัวอย่าง : **คะ จ๊ะ** จะปรากฏท้ายประโยคคำถาม เช่น ทำอะไรคะ มาทำไมจ๊ะ

คะ จ๊ะ จะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น น้ำเดือดแล้วคะ ฝนตกจ๊ะ

นะ อาจจะปรากฏท้ายประโยคบอกเล่า เช่น พรุ่งนี้โรงเรียนปิดนะ หรือปรากฏท้ายประโยคถึงคำถาม เช่น อากาศร้อนนะ

นำ อาจจะปรากฏท้ายประโยคขอร้องอ่อนน้อม เช่น ไปหน่อยนำ หรือปรากฏท้ายประโยคแสดงความรำคาญ เช่น เขารู้้นำ

นา จะปรากฏท้ายประโยคเพื่อเป็นการปราม เช่น อย่าออกไปนา

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า ทั้งนักวิชาการชาวต่างประเทศและชาวไทยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยต่างมีความเห็นพ้องกันว่า คำลงท้ายคือคำที่ใช้ประกอบท้ายประโยคเพื่อแสดงนัยความหมายต่าง ๆ ที่ผู้พูดต้องการจะสื่อออกมา ตลอดจนใช้แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด โดยคำลงท้ายภาษาไทยแต่ละคำก็จะมีวิธีการใช้ และใช้แสดงนัยความหมายที่แตกต่างกันออกไปตามบริบท สถานการณ์ และคู่สนทนา

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายในภาษาไทยนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย และงานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปล ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย

งานวิจัยด้านการจัดแบ่งประเภทและความหมายของคำลงท้ายในภาษาไทย พบว่ามีผู้ศึกษาไว้จำนวน 3 ท่าน โดยเป็นงานวิจัยระดับปริญญาเอกจำนวน 2 เรื่อง และงานวิจัยระดับปริญญาโทจำนวน 1 เรื่อง ดังนี้

พรณิณี รุทรวณิชย์ (Panninee Rudaravanija, 1965: 91-99) กล่าวถึงคำลงท้ายไว้ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกเรื่อง *An Analysis of the Elements in Thai that Correspond to the Basic Intonation Patterns of English* โดยได้เสนอความเห็นไว้ว่า คำลงท้ายเป็นหมวดคำที่มีลักษณะพิเศษและมีบทบาทในประโยคภาษาไทยหมวดหนึ่ง มักจะปรากฏในตำแหน่งท้ายประโยค โดยคำลงท้ายต่างๆเหล่านี้มีความเกี่ยวเนื่องกันกับความสูงต่ำ หรือการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ (Terminal Contours) และเสียงวรรณยุกต์ก็จะมีสัมพันธ์กับความหมายของประโยคด้วย ซึ่งพรณิณี รุทรวณิชย์ ได้ใช้แนวคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ (Terminal Contours) เป็นแนวคิดสำคัญในการศึกษาวิเคราะห์คำลงท้าย และได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 3 กลุ่มคือ

(1) Question Particles (คำลงท้ายบอกคำถาม) คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคเพื่อให้ประโยคแสดงนัยของการถาม ได้แก่ คำลงท้าย “หรือ ไหม”

(2) Attitude Particles (คำลงท้ายบอกมาลา) คือ คำลงท้ายที่ใช้เพื่อบอกให้ทราบถึงทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องที่พูด โดยคำลงท้ายบอกมาลานั้น อาจแบ่งออกเป็น คำลงท้ายแสดงการเน้น (Emphatic Particles) และคำลงท้ายแสดงการเชิญชวน (Persuasive Particles) เป็นต้น ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ได้แก่ คำลงท้าย “นะ ละ หรือก เอะ ะมั่ง”

(3) Status Particles (คำลงท้ายบอกสถานภาพ) คือ คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบถึงสถานภาพทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง รวมทั้งยังสามารถบอกเพศของผู้พูดได้ด้วย โดยคำลงท้ายบอกสถานภาพนี้ อาจแบ่งออกเป็น คำลงท้ายแสดงความสุภาพ (Polite Particles) คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ (Impolite Particles) และคำลงท้ายแสดงความสนิทสนม (Intimate Particles) เป็นต้น ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วย กลุ่มคำลงท้าย “คะ ครับ สะ จ๊ะ ยะ วะ”

อมรา ภมรบุตร (Amara Bhamoraput, 1972) ได้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยไว้ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง *Final Particles in Thai* โดยได้เสนอความคิดเห็นไว้ว่า คำลงท้ายเป็นคำที่อยู่ท้ายประโยค ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความหมายโดยรวมของประโยค ทำหน้าที่เสมือนส่วนขยายของประโยค และแสดงนัยความหมายของประโยคได้ อมรา ภมรบุตร กล่าวว่าคำลงท้ายที่ใช้ในภาษาไทยสามารถแบ่งตามโครงสร้างประโยคและความหมายของคำลงท้ายออกเป็น 7 กลุ่มคือ

(1) Intensifying Particles (คำลงท้ายแสดงความหนักแน่น) เป็นคำลงท้ายที่ใช้ทำให้ประโยคฟังดูหนักแน่นยิ่งขึ้น และแสดงให้ทราบว่าผู้พูดพูดอย่างจริงจัง ได้แก่ คำลงท้าย “จัง แน่ เข้าเสีย ไป”

(2) Emphasizing Particles (คำลงท้ายแสดงการเน้น) เป็นคำลงท้ายที่มีตำแหน่งการเกิดหลังคำลงท้ายแสดงความหนักแน่น (Intensifying Particles) โดยคำลงท้ายกลุ่มนี้ไม่ค่อยแตกต่างจากคำลงท้ายแสดงความหนักแน่นเท่าไรนัก ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ประกอบไปด้วย คำลงท้าย “ออก หรือก แล้ว นะ เลย หน่อย ที่”

(3) Hortative Particles (คำลงท้ายแสดงการกระตุ้นให้ทำ) มักจะใช้กับประโยคคำสั่ง อ้อนวอน แนะนำ หรือบังคับ เป็นต้น นอกจากนั้น คำลงท้ายกลุ่มนี้ยังใช้ใส่ท้ายประโยคบอกเล่าเพื่อแสดงนัยของการเน้น แสดงการยอมรับ หรือเห็นด้วยในสิ่งที่ เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ มักจะมีตำแหน่งการเกิดตามหลังคำลงท้ายแสดงการเน้น (Emphasizing Particles) ได้แก่ คำลงท้าย “เชิญ/เชิญ สิ/ซิ เอะ”

(4) Definite Particles (คำลงท้ายแสดงการเฉพาะเจาะจง) เป็นคำลงท้ายที่ใช้แสดงการชี้เฉพาะ มีตำแหน่งการเกิดอยู่หลังคำลงท้ายแสดงการกระตุ้นให้ทำ (Hortative Particles) และเกิดหน้าคำลงท้ายแสดงการถาม (Question Particles) ได้แก่ คำลงท้าย “แหละ ละ นี่ แะะ”

(5) Question Particles (คำลงท้ายแสดงการถาม) เป็นคำลงท้ายแสดงการถามชนิดที่ให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ (Yes-No Question) โดยจะใส่ไว้ท้ายประโยคบอกเล่าเพื่อทำให้ประโยคบอกเล่านั้นเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ได้แก่ คำลงท้าย “ไหม หรือ ใช่ไหม หรือเปล่า หรือยัง นะ น่า กระมัง”

(6) Post-question Particles (คำลงท้ายที่ปรากฏอยู่หลังคำลงท้ายแสดงการถาม หรือคำแสดงการถาม) เป็นกลุ่มคำลงท้ายที่ใช้ประกอบประโยคคำถาม เพื่อแสดงการถามแบบนุ่มนวล บางครั้งใช้แสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญ ได้แก่ คำลงท้าย “เล่า” เมื่อใช้ในภาษาพูดอาจกร่อนเสียงเป็น “ละ” หรือ “ละ” โดยคำลงท้าย “เล่า” จะมีตำแหน่งการเกิดอยู่หลังกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม (Question Particles) หรือคำแสดงการถาม (Interrogative words) ซึ่งจะใช้แสดงการถามแบบนุ่มนวล หรือแสดงการอ่อนน้อมถ่อมตนบ้าง บางครั้งใช้แสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกหมดความอดทน

(7) Status Particles (คำลงท้ายแสดงสถานภาพ) เป็นคำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงสถานภาพทางสังคมของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังสามารถแสดงให้ทราบถึงเพศของกลุ่มสนทนาได้ด้วย โดยแบ่งออกเป็น คำลงท้ายแสดงความสุภาพ (Polite Particles) ซึ่งจะใช้พูดกับผู้ที่อาวุโสกว่าหรืออายุเท่ากัน คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ (Impolite Particles) ซึ่งจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนม หรือบุคคลที่มีสถานภาพต่ำกว่า และคำลงท้ายที่ใช้ขยายคำที่อยู่ข้างหน้า (Appositive Particles) ซึ่งจะใช้หลังคำเรียกขาน ประกอบด้วยคำลงท้ายที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาจำนวน 5 คำ คือ คำลงท้าย “คะ ค่ะ ครับ จ๊ะ จี่ จั วะ ะ ฯลฯ”

พัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Patcharin Peyasantiwong, 1981) ได้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยไว้ในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกเรื่อง *A Study of Final Particles in Conversational Thai* โดยใช้ความคล้ายคลึงทางด้านความหมายของคำลงท้ายเป็นแนวทางในการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายซึ่งสามารถแบ่งคำลงท้ายออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

(1) Status Particles (คำลงท้ายบอกสถานภาพ) คือ คำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงเพศและสถานภาพทางสังคมของกลุ่มสนทนา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

(1.1) คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “คะ ค่ะ ครับ จ๊ะ จี่” เป็นต้น

(1.2) คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ ะ โวย” เป็นต้น

(2) Question Particles (คำลงท้ายบอกการถาม) คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคเพื่อบอกให้รู้ว่าประโยคคำถามนั้นเป็นประโยคคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธได้แก่ คำลงท้าย “หรือ” กับ “ไหม” นอกจากนั้น คำลงท้าย “หรือ” กับ “ไหม” ยังสามารถใช้ประกอบกับคำอื่นได้ด้วย เช่น “ใช่ไหม หรือเปล่า ไม่ใช่หรือ” เป็นต้น

(3) Mood Particles (คำลงท้ายบอกมาลา) คือ คำลงท้ายที่ใช้ในประโยคเพื่อบอกให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดในขณะที่พูดประโยคหนึ่งๆออกมา ซึ่งคำลงท้ายบอกมาลา สามารถแบ่งตามการออกเสียงเป็น 2 กลุ่ม คือ

(3.1) กลุ่มคำลงท้ายที่ออกเสียงหรือกร่อนเสียงเป็นสระอะ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ละ/แล้ว ละ/เล่า นะ หรือก/ดอก แหละ”

(3.2) กลุ่มคำลงท้ายที่ไม่ได้ออกเสียงหรือกร่อนเสียงเป็นสระอะ ประกอบด้วย คำลงท้าย “นะ ิง/อย่างไร/ยัง ิง นี้ มั่ง/กระมัง เกอะ/เก็ด ซิ ลี เสีย เลย เขียว/ทีเดียว ที หน่อย ด้วย”

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่าผู้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยทั้ง 3 ท่าน มีความเห็นพ้องตรงกันว่า คำลงท้ายเป็นคำที่อยู่ท้ายประโยค และมีความเกี่ยวข้องกับความหมายโดยรวมของประโยค โดยพรณิณี รุทรวณิชย์ (1965: 91-99) และ พัทธินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (1981) มีความเห็นตรงกันว่า คำลงท้ายในภาษาไทยนั้น แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ คำลงท้ายบอกการถาม (Question Particles) คำลงท้ายบอกมาลา (Attitude Particles / Mood Particles) และคำลงท้ายบอกสถานภาพ (Status Particles) ส่วนอมรา ภมรบุตร (1972) ได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 7 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงความหนักแน่น (Intensifying Particles) คำลงท้ายแสดงการเน้น (Emphasizing Particles) คำลงท้ายแสดงการกระตุ้นให้ทำ (Hortative Particles) คำลงท้ายแสดงการเฉพาะเจาะจง (Definite Particles) คำลงท้ายแสดงการถาม (Question Particles) คำลงท้ายที่ปรากฏอยู่หลังคำลงท้ายแสดงการถาม หรือคำแสดงการถาม (Post-question Particles) และคำลงท้ายแสดงสถานภาพ (Status Particles) ผู้ศึกษาทั้ง 3 ท่านต่างมีความเห็นตรงกันว่าคำลงท้ายแต่ละคำใช้แสดงนัยความหมายที่หลากหลาย และแตกต่างกันออกไปตามบริบท สถานการณ์ และคู่สนทนา

2.3.2 งานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปล

เนื่องจากการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปลเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีผู้นำมาศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางเท่าไรนัก ดังนั้น งานวิจัยด้านการศึกษาเปรียบเทียบคำลงท้ายภาษาไทยในงานแปลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษาของผู้วิจัยจึงมีเพียงเรื่องเดียว คือ วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของรสสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา (2543) เรื่องการเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปลนวนิยายของรอยโรจนานนท์ กรณีศึกษาเรื่อง *วิมานลอย* โดยได้ศึกษาเกี่ยวกับบริบทในภาษาอังกฤษ และบริบททางวัฒนธรรมทางการใช้ภาษาของภาษาไทยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปล ซึ่งผู้ศึกษาได้แบ่งประเภทของคำลงท้ายออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) คำลงท้ายแสดงการถาม 2) คำลงท้ายแสดงความรู้สึก สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มสนทนา 3) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อคู่สนทนาหรือสถานการณ์ 4) คำลงท้ายประกอบประโยคแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดที่มีต่อคู่สนทนา หรือสถานการณ์ 5) คำลงท้ายที่ใช้ประกอบคำอุทาน และ 6) คำลงท้ายที่แสดงการเน้นหัวเรื่องหรือประธานของประโยค

เมื่อศึกษาเทียบกับนวนิยายต้นฉบับเรื่อง *Gone with the Wind* เพื่อวิเคราะห์หาบริบทที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปลของรอยโรจนานนท์ แล้วพบว่า บริบทในภาษาอังกฤษที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย คือ โครงสร้างประโยค คำบรรยายหรือสถานการณ์แวดล้อม คำศัพท์ สำนวน การออกเสียงที่สื่อผ่านทางตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ ส่วนบริบททางวัฒนธรรมการใช้ภาษาของภาษาไทยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย คือ สถานภาพทางสังคมและความสัมพันธ์ทางสังคม และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย ซึ่งผู้แปลมีกลวิธีการแปลคำลงท้ายโดยการแปลแบบตีความและเพิ่มคำลงท้ายลงไปประโยคภาษาแปล

นอกจากงานวิจัยของรสสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา (2543) ซึ่งถือเป็นผลงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยโดยตรงแล้วนั้น ยังมีรายงานประกอบวิชาภาษาศาสตร์เชิงปฏิบัติกับการแปลหลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา ปีการศึกษา 2539 สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท เรื่อง *คำลงท้ายภาษาไทยในงานแปลภาษาอังกฤษเรื่อง สี่แผ่นดิน* โดยโรจนา ชมนารถ (2539 อ้างถึงใน รสสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา, 2543: 44-47) ที่ได้กล่าวถึงการแปลคำลงท้ายภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยโรจนา ชมนารถ ได้นำความหมายคำลงท้ายที่โจเซฟ อาร์ คูก (Joseph R. Cooke) ได้ศึกษาไว้มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ โดยได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 5 กลุ่ม คือ 1) คำลงท้ายที่แสดงหน้าที่ของประโยค 2) คำลงท้ายที่บ่งบอกให้ทราบถึงแง่มุมทางสังคม 3) คำลงท้ายที่บ่งบอกถึงอารมณ์ ทัศนคติ ความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อสถานการณ์ บริบท หรือคู่สนทนา

4) คำลงท้ายที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ขยายกริยา หรือเป็นคำวิเศษณ์ และ 5) คำลงท้ายที่ไม่มี
ความหมายในตัวเองแต่มีความหมายต่อองค์รวมของประโยค

โรจนา ชมนารถ ได้สรุปลักษณะการแปลคำลงท้ายที่ปรากฏในฉบับแปลภาษาอังกฤษ
ไว้ว่าผู้แปลมีกลวิธีการแปลคำลงท้าย 10 ลักษณะ คือ 1) การใช้ลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่
สามารถเทียบเคียงได้ในภาษาอังกฤษ 2) การแปลออกมาตามหน้าที่แสดงเจตนารมณ์ของผู้พูด
3) การใช้เน้นของประโยค คือ การที่ผู้แปลยึดเอาเน้นของประโยคมาเป็นตัวกำหนด โดยจะไม่แปล
ออกมาตามตัวอักษร ซึ่งลักษณะเช่นนี้พบมากที่สุดในงานแปลเรื่องนี้ 4) การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ
เพื่อแสดงให้เห็นการเน้นหรืออารมณ์ของตัวละคร 5) การใช้สำนวนต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษเพื่อช่วย
ขยายความในส่วน of คำลงท้ายที่แสดงอารมณ์ ทศนคติของผู้พูด 6) การเพิ่มส่วนของกริยาวิเศษณ์
เข้ามา เพื่อให้ได้ความรู้สึกและความหมายของประโยคที่เท่าเทียมกันในภาษาต้นฉบับและภาษา
ฉบับแปล 7) การใช้บริบทเข้ามาอธิบายเสริม 8) การใช้คำอุทานเพื่อแสดงอารมณ์ของตัวละครที่แฝง
อยู่ในคำลงท้าย 9) การเพิ่มคำเข้ามาเพื่อให้เข้ากับ ความหมายของคำลงท้ายที่ใช้ และ 10) การละเว้น
ไม่แปลในส่วน of คำลงท้าย

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัยที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาคำนี้ โดยจะ
กล่าวถึงรูปแบบของการวิจัย วิธีการเลือกแหล่งข้อมูลทางเอกสารที่นำมาใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บ
รวบรวมข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการนำเสนอผลการวิจัย และการสรุปผลการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลจำนวน 3 เล่ม คือ ฉบับแปลเรื่องอาร์ทีมิส ฟาวล์, อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ แปลโดย ชมนารถ จาการวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ Artemis Fowl: The Eternity Code เขียนโดย Eoin Colfer ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 การเลือกแหล่งข้อมูลทางเอกสารที่นำมาใช้ในการวิจัย

ในขั้นตอนการเลือกหนังสือที่จะนำมาใช้ในการศึกษาวิจัยนั้น ผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกหนังสือที่นำมาใช้ในการศึกษา โดยการพิจารณาจากข้อมูลของคำลงท้ายที่พบในหนังสือว่ามีจำนวนข้อมูลเพียงพอ และหลากหลายเหมาะแก่การนำมาศึกษาวิจัยหรือไม่ โดยหนังสือที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ

(1) ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2002 (Paperback) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Puffin จำนวน 280 หน้า

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทีมิส ฟาวล์ แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี พ.ศ. 2544 จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ต้นไม้ จำกัด จำนวน 296 หน้า

(2) ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl: The Arctic Incident ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2003 (Paperback) จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ Puffin จำนวน 288 หน้า

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอน มหันตภัยในอาร์กติก แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2545 จัดพิมพ์โดย บริษัทเพิร์ล พับลิชชิ่ง จำกัด จำนวน 319 หน้า

(3) ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl: The Eternity Code ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2004 (Paperback) จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ Puffin จำนวน 329 หน้า

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน รหัสลับนิรันดร์ แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2548 จัดพิมพ์โดย บริษัทเพิร์ล พับลิชชิง จำกัด จำนวน 350 หน้า

ผู้วิจัยเลือกวรรณกรรมทั้ง 3 เล่มนี้ เนื่องจากผู้วิจัยพบว่า ในวรรณกรรมฉบับแปลทั้ง 3 เล่มนี้มีข้อมูลคำลงท้ายปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากและเกิดในบริบทที่หลากหลาย และเมื่อนำมาเทียบเคียงกับวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษพบว่า มีการใช้ภาษาที่สามารถแสดงให้ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึก ทศนคติ และสถานภาพทางสังคมของตัวละครแต่ละตัวผ่านทางบทสนทนาในวรรณกรรมอย่างชัดเจน ซึ่งด้วยเหตุผลเหล่านี้ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า วรรณกรรมทั้ง 3 เล่มนี้เป็นวรรณกรรมที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับการใช้คำลงท้ายในงานแปล

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการศึกษาวิจัยนั้น ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- (1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิด และทฤษฎีการแปลของนักวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแปล และการเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปล
- (2) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่องคำลงท้าย และงานศึกษาวิจัยเรื่องคำลงท้ายในภาษาไทย

3.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากต้นฉบับและฉบับแปล

- (1) ศึกษาและเก็บข้อมูลของคำลงท้ายและบริบทแวดล้อมที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ โดยเลือกเฉพาะประโยคสนทนาที่มีการใช้คำลงท้ายตามที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาดังรายละเอียดต่อไปนี้

- คำลงท้าย “กระมัง” หรือ “มั้ง”	จำนวน	19	ครั้ง
- คำลงท้าย “ครับ” หรือ “คับ” หรือ “คัก”	จำนวน	233	ครั้ง
- คำลงท้าย “คะ”	จำนวน	44	ครั้ง

- คำลงท้าย “ละ”	จำนวน	77	ครั้ง
- คำลงท้าย “ไง”	จำนวน	36	ครั้ง
- คำลงท้าย “ซี” หรือ “ลี” หรือ “ดิ”	จำนวน	141	ครั้ง
- คำลงท้าย “เออะ” หรือ “เหอะ”	จำนวน	96	ครั้ง
- คำลงท้าย “นะ”	จำนวน	385	ครั้ง
- คำลงท้าย “นะ”	จำนวน	70	ครั้ง
- คำลงท้าย “น่า”	จำนวน	11	ครั้ง
- คำลงท้าย “นี่”	จำนวน	121	ครั้ง
- คำลงท้าย “เนอะ”	จำนวน	7	ครั้ง
- คำลงท้าย “ละ” หรือ “ละ”	จำนวน	206	ครั้ง
- คำลงท้าย “วะ”	จำนวน	11	ครั้ง
- คำลงท้าย “วะ”	จำนวน	18	ครั้ง
- คำลงท้าย “ไวย” หรือ “เวีย”	จำนวน	10	ครั้ง
- คำลงท้าย “หรรอ” หรือ “ร้อก”	จำนวน	189	ครั้ง
- คำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เรอะ” หรือ “เหอ”	จำนวน	368	ครั้ง
- คำลงท้าย “แหละ”	จำนวน	49	ครั้ง
- คำลงท้าย “ไหม” หรือ “มัย”	จำนวน	167	ครั้ง

ดังนั้น คำลงท้ายที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามีปรากฏจำนวนทั้งสิ้น 2,258 ครั้ง

(2) ศึกษาและเก็บข้อมูลประโยคสนทนาจากวรรณกรรมต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ Artemis Fowl: The Eternity Code โดยเทียบเคียงกับบทสนทนาในฉบับแปล

(3) ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลคำลงท้ายที่รวบรวมได้ทั้งหมดอีกครั้งว่าข้อมูลประโยคที่มีการใช้คำลงท้ายตามที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาที่ได้เก็บข้อมูลไว้นั้น มีความหมายเทียบเคียงตรงกันทั้งในต้นฉบับและฉบับแปลหรือไม่

(4) นำข้อมูลคำลงท้ายที่พบในบทสนทนาฉบับแปลมาจัดแยกประเภทโดยพิจารณาจากนัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ซึ่งสามารถแบ่ง คำลงท้ายภาษาไทยได้ 3 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

1) กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม ประกอบด้วย คำลงท้าย “ไหม/มัย” “หรือ/รี/เรอะ/เหอ”

2) กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย” ซึ่งกลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1) คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ”

2.2) คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย”

3) กลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” “ไง” “ซี/สิ/ดิ” “เออะ/เหอะ” “นะ” “นะ” “น่า” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละ” “หรอก/ร็อก” “แหละ”

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการ ดังนี้

(1) ศึกษาความหมาย และวิธีการใช้คำลงท้ายแต่ละคำที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษา จากวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายภาษาไทยที่ได้เก็บข้อมูลไว้แล้ว และนำความหมายที่ได้ทำการศึกษาไว้ดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ประโยชน์สนทนาที่มีคำลงท้ายที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา

(2) วิเคราะห์หาลักษณะทางภาษา และวัฒนธรรมที่ปรากฏในแต่ละประโยคของภาษาต้นฉบับและฉบับแปล โดยการวิเคราะห์จากบทสนทนาฉบับแปลที่มีการใช้คำลงท้าย เทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับเพื่อสรุปหาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

3.4 การนำเสนอผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยจะแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

(1) คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

(2) การเลือกใช้คำลงท้าย

ในส่วนของการนำเสนอเรื่องความหมายของคำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์นั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอเฉพาะตัวอย่างคำลงท้ายที่ปรากฏวรรณกรรมฉบับแปลเท่านั้น โดยจะวิเคราะห์ให้ทราบถึงนัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาวิเคราะห์ความหมายของคำลงท้ายโดยพิจารณาจากข้อมูลในบทแปลเป็นหลัก ส่วนการวิเคราะห์การเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ผู้วิจัยจะนำเสนอตัวอย่างประโยคที่ปรากฏว่ามีการใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลควบคู่ไปกับตัวอย่างประโยคในภาษาต้นฉบับด้วยการวิเคราะห์ให้เห็นถึงปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลของผู้แปล ทั้งนี้ในการนำเสนอผลการวิจัยโดยแยกออกเป็น 2 ส่วนดังกล่าวนี้ บางครั้งอาจมีความซ้ำซ้อนในการวิเคราะห์เกิดขึ้น แต่เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนตามที่กล่าวข้างต้น

3.5 สรุปผลการวิจัย

ในขั้นตอนการสรุปผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะสรุปผลที่ค้นพบจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงหน้าที่และความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษา รวมถึงปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปลทั้ง 3 เล่ม ว่าคำลงท้ายแต่ละคำมีหน้าที่หรือใช้แสดงนัยความหมายอะไรได้บ้าง

บทที่ 4

คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำคำลงท้ายที่พบในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ มาจัดกลุ่มคำลงท้ายโดยจะพิจารณาจากนัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม พร้อมทั้งศึกษานัยความหมายของคำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปลทั้ง 3 เล่ม ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำลงท้ายโดยพิจารณาจากข้อมูลบทแปลภาษาไทยเป็นหลัก ส่วนการนำเสนอตัวอย่างประกอบการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างหัวข้อละ 2 ตัวอย่าง ยกเว้นหัวข้อที่มีข้อมูลปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลทั้ง 3 เล่ม โดยพิจารณาจากนัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำ สามารถแบ่งคำลงท้ายภาษาไทยได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ และกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม

กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม เป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเพื่อทำให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ประกอบด้วย คำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรือ” ซึ่งใช้แสดงนัยความหมาย ดังนี้

4.1.1 คำลงท้าย “ไหม” หรือ “มัย”

คำลงท้าย “ไหม” หรือ “มัย” นั้น ถูก (Cooke, 1989: 15) พรรณินี (Panninee, 1965: 95) อมรา (Amara, 1972: 27) และพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 54) ได้กล่าวไว้ว่า คำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้เป็น

คำถามซ้ำคำเดียวกัน ซึ่งคำถาม “ใหม่” บางครั้งกร่อนเสียงเป็น “มัย” จะใช้ได้ท้ายประโยคบอกเล่า เพื่อให้ประโยคบอกเล่าเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ไม่ใช่กับประโยคที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ จาก การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำถามซ้ำ “ใหม่” หรือ “มัย” พบว่า ใช้แสดงนัยของการถาม โดยเป็นการถามแบบให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

ตัวอย่าง 1 สถานการณ์: ผู้การชุดซึ่งเป็นหัวหน้าของโพลี ตามโพลีเกี่ยวกับที่ตั้งของ
 กฤหัสถ์ฟาวล์

คู่สนทนา: รุด - โพลี

รุด: “แล้วเราได้ที่ตั้งไหม”

โพลี: “หาง่ายมากครับ กฤษณะตระกูลฟาวล์ บนอาณาเขตพื้นที่สอง
ร้อยเอเคอร์นอกเมืองดับลิน ห่างจากที่ตั้งปัจจุบันของเราไปแค่ 20
กิโลเมตรเท่านั้น”

ตัวอย่าง 2 สถานการณ์: บัตเลอร์สอบถามลูกเกี่ยวกับเรื่องการค้าขายเบตเตอร์กับพวก
 ก๊อบลิน

 คู่สนทนา: บัตเลอร์ – ลูก

 บัตเลอร์: “คุณเคยขายเบตเตอร์ให้กับคนแปลกหน้าสักครั้งไหม?”

 ลูก: “ไม่ ผมไม่เคย” ลูกปฏิเสธสั้น...

(ชมনারদ, 2545: 115)

คำถามท้าย “ใหม่” ในตัวอย่าง 1 และตัวอย่าง 2 ใช้แสดงนัยของการถามที่ผู้พูดต้องการการตอบรับจากผู้ฟัง โดยเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “ไหม” หรือ “มั๊ย” สามารถใช้ประกอบกับคำแสดงการถามได้แก่ “อะไร” และ “ใคร” ได้ด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 3 สถานการณ์: อาร์ทิมิสเล่าให้นักสืบแบร์รี่ เจ้าของที่สืบทอดแห่งสต็อคแลนด์
ฮาร์ด ฟิงว่าบัตเลอร์ถูกยิงเพราะเข้ามาขวางกระสุนให้เขา นักสืบ
แบร์รี่จึงถามอาร์ทิมิสว่าอยากให้เขาช่วยอะไรทำบ้าง

คู่สนทนา: แบร์รี – อาร์ทิมิส
 แบร์รี: “มีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้บ้างไหม”
 อาร์ทิมิส: “ผมจะบอกคุณเป็นคนแรกแน่นอน” อาร์ทิมิสตอบ “เจ้าหน้าที่ของคุณพบใครในที่เกิดเหตุบ้างหรือเปล่า”

(ชมনারদ, 2548: 73)

ตัวอย่าง 4 สถานการณ์: หลังจากบัตเลอร์รู้สึกตัวจากการชกชีวิตของฮอลลีและโพลี เขาก็ถามหาคนในคฤหาสน์ฟาวล์

คู่สนทนา: บัตเลอร์ – คนในคฤหาสน์ฟาวล์
 บัตเลอร์ลืมตาขึ้น เขาอยู่ที่บ้านแล้ว อาร์ทิมิสฟุบหลับอยู่ที่เก้าอี้นวมข้างเตียง...
 บัตเลอร์: “มีใครอยู่บ้างไหม” คนคุ้มกันถาม
 อาร์ทิมิสรู้สึกตัวในทันที
 อาร์ทิมิส: “บัตเลอร์ พี่กลับมาหาเราแล้ว”

(ชมনারদ, 2548: 145)

คำลงท้าย “ไหม” ในตัวอย่าง 3 และตัวอย่าง 4 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร” และ “ใคร” เพื่อสื่อเน้นของการถามในสิ่งที่ผู้พูดหรือผู้ถามรู้สึกสงสัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ไหม” หรือ “มัย” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ไหม” บางครั้งกร่อนเสียงเป็น “มัย” ซึ่งจะใช้แสดงเน้นของการถาม โดยเป็นการถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

4.1.2 คำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เอะ” หรือ “เหรอ”

คำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เอะ” หรือ “เหรอ” นั้น แฮส (Haas, 1964: 570) อมรา (Amara, 1972: 27-28) และพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 53) ได้กล่าวไว้ว่าคำลงท้ายทั้ง 4 คำนี้ถือเป็นคำลงท้ายคำเดียวกัน โดยคำลงท้าย “หรือ” สามารถกร่อนเสียงเป็น “รี” “เอะ” และ “เหรอ” ได้ด้วย ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเพื่อทำให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม จากการศึกษาระดับข้อมูลคำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เอะ” หรือ “เหรอ” พบว่าใช้แสดงเน้นความหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.1.2.1 ใช้แสดงนัยของการถาม

- ตัวอย่าง 5 สถานการณ์: อาร์ทิมิสถามเฮียยนว่าเขาู้จริง ๆ หรือว่าคัมภีร์ของชาวเฟรี
 อยู่ที่ไหน

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – เฮียยน

 เฮียยน: “ใช่ครับ มิสเตอร์... ท่านฟาวด์ สิ่งที่ท่านค้นหา ผมรู้ว่าอยู่ที่ไหน”

 อาร์ทิมิส: “จริงรึ? แล้วคิดว่าผมควรจะเชื่อคำพูดของคุณงั้นหรือ?
 คุณอาจจะพาผมเข้าไปติดกับดักก็ได้ ครอบครัวผมเชื่อว่าไม่มี
 ศัตรู”

 ...

 เฮียยน: “ไม่ครับ ไม่ว่” เฮียยนละล่าละลัก...

(ฆมนารถ, 2544: 6)

ตัวอย่าง 6 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสเตือนอาร์ทิมิสให้ใส่ใจที่อุดหู
 เพื่อป้องกันตัวในกรณีที่มีอาการชักเกิดขึ้น อาร์ทิมิสจึง
 ถามบัตเลอร์ว่ามีคนคิดจะฆ่าพวกเขาด้วยหรือ

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – บัตเลอร์

 อาร์ทิมิส: “แต่มันเป็นไปได้หรือที่มีคนคิดจะฆ่าเรา”

 ...

 บัตเลอร์: “พวกเขາอาจจะไม่ได้ตามล่าเรา แต่อย่าลืมสิว่าจอห์น สไปโร เป็นผู้
 มีอิทธิพล เขาทำให้บริษัทหลายแห่งล้มละลายมาแล้ว เราอาจจะ
 โดนลูกหลงไปด้วยก็ได้”

(ฆมนารถ, 2548: 15)

คำลงท้าย “รี” และ “หรือ” ในตัวอย่าง 5 และตัวอย่าง 6 ใช้แสดงนัยของการถามที่ผู้พูดต้องการคำตอบจากผู้ฟัง กล่าวคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับ ตอบปฏิเสธ หรือตอบอธิบายในสิ่งที่ผู้พูดถาม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เรอะ” หรือ “หรอ” สามารถใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม ได้แก่ “ใคร ไหน อะไร เท่าไหร่ ทำไม ยังไง” ได้ด้วย ดังตัวอย่าง

- ตัวอย่าง 7 สถานการณ์: อาร์ทิมิสเข้ามาในสถาบันไอซ์ เอจ ไครโอจีนิกส์เพื่อมาขอพบ
 ดอกเตอร์เลน

 คู่สนทนา: พยาบาล - อาร์ทิมิส

 อาร์ทิมิส: “ขอโทษครับ คุณ”

 ...

 พยาบาล: “หือ ตามหาใครอยู่หรือ?”

 ...

 อาร์ทิมิส: “ครับ ผมมาขอพบดอกเตอร์เลน ท่านเป็นสัลยแพทย์ใช่ไหมหรือเปล่า
 ครับ”

(ชนนารณ, 2548: 64)

- ตัวอย่าง 8 สถานการณ์: ฮอลดีถามโพลีว่าโทรลล์ตัวใหญ่น่าไหน ถึงกินวัวได้ตั้งสองสามตัว

คู่สนทนา: ฮอลดี – โพลี

ฮอลดี: “วัวสองสามตัว” ฮอลดีอุทาน “เจ้าตัวนี้น่าใหญ่แค่ไหนหรือ”

...

โพลี: “โทรลล์ตัวผู้ โตเต็มวัย หนักร้อยแปดสิบกิโลกรัม มีเขี้ยวเหมือนหมูป่า หมูป่าของแท้ล่ะ”

(ขมนาม, 2544: 46-47)

คำลงท้าย “หรือ” ในตัวอย่าง 7 และตัวอย่าง 8 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “ใคร” และ “ไหน” เพื่อสื่อเน้นของการถามที่ผู้พูดรู้สึกสงสัย

4.1.2.2 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ

- ตัวอย่าง 9 สถานการณ์: มัลชรู้สึกแปลกใจที่คนที่เขาจะต้องไปจับตัวก็คืออาร์ทิมิส ฟาวล์
 ซึ่งเขารู้จักอาร์ทิมิส ฟาวล์มาก่อนหน้านี้แล้ว

 คู่สนทนา: มัลช – โลฟเฟอร์

 โลฟเฟอร์: “ถูกต้อง ข้าเป็นหัวหน้าของงานนี้ แล้วเด็กฟาวล์นั่นก็จะเข้าใจตามนี้เหมือนกัน หลังจากที่ข้าคุยกับมันเสร็จ”

มัลช: “เด็กฟาล์วหรือ” มัลชทำเสียงแปลกใจ “เรามาเอาตัวเด็กคนเดียว
งั้นหรือ”

(ชนนารถ, 2548: 151)

ตัวอย่าง 10 สถานการณ์: ทราบเบ็ดเสร็จอีกแปลกใจที่ได้ทราบข่าวว่าโพลีเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการก่อการร้าย

คู่สนทนา: ทรีบีบี – พยาบาล

ทริบเบิล: “ได้ข่าวจากผู้การบ้างไหม?”

...

พยาบาล: “ไม่มีเลย รุตสุณฺหยาในหน้าที่ คัดจันถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้การอีกครั้ง ที่แย่กว่านั้นนะ ตอนนี้เขาสื่อกันว่า โพลีอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดนี้”

...

ทรีบีล: “โพลดีหรือ! เป็นไปไม่ได้แน่ ๆ”

(ชนนารถ, 2545: 191)

คำลงท้าย “หรือ” ในตัวอย่าง 9 และตัวอย่าง 10 ไม่ได้เป็นคำลงท้ายที่ใช้เพื่อแสดงนัยของการถาม แต่เป็นคำลงท้ายแสดงการถามที่ใช้เพื่อแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่ได้ยิน ซึ่งในกรณีนี้ ผู้พูดไม่ได้คาดหวังคำตอบจากผู้ฟัง เพียงแต่เป็นการอุทานแสดงความประหลาดใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น โดยตัวอย่าง 9 จะเห็นได้ว่ามีบทบรรยายลักษณะการพูดของตัวละคร คือ “มัลลทำให้เสียงแปลกใจ” ส่วนตัวอย่าง 10 มีเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) เป็นปัจจัยบ่งบอกให้ทราบถึงความหมายของประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

4.1.2.3 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ

ตัวอย่าง 11 สถานการณ์: ผู้การรูตได้สั่งให้ศาสตราจารย์คูลัส นักวิเคราะห์พฤติกรรม และ
 ดอกเตอร์อาร์กอนซึ่งเป็นจิตแพทย์ มาวิเคราะห์คำพูดและ
 พฤติกรรมของอาร์ทิมิสที่อาร์ทิมิสบอกว่าตนเองสามารถหลบหนี
 ออกจากสนามเวลาของหน่วยเลฟได้นั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ โดย
 ทั้งคูลัสและอาร์กอนต่างก็มีความคิดเห็นขัดแย้งกัน ทั้งคู่จึง

		ต่อล้อต่อเถียงกันด้วยความโมโห
คู่สนทนา:	คมูลัส- อาร์กอน	
อาร์กอน:		“ฉัน...ฉันนะรีสติแตก” อาร์กอนย้อนตะกุกตะกัก เหมือนรีสติแตก “แล้วแหละ ไอ้ภูตดำ ดีความมั่วชั่วน่าหัวเราะจากท่าทางธรรมดาที่สุด”
คมูลัส:		“ธรรมดารี เด็กนั้นแสดงท่าชัดเจนว่าโกหก ไปดูในตำราก็ได้”
		(ชมณารถ, 2544: 164)
ตัวอย่าง 12	สถานการณ์:	บลันต์ซึ่งเคยถูกบัตเลอร์ คนคุ้มกันของอาร์ทิมิสทำร้ายจนฟันหักหมดทั้งปาก รู้สึกไม่พอใจและรำคาญที่อาร์ทิมิสพูดจาออกย้อนต่อล้อต่อเถียงกับเขา
	คู่สนทนา:	บลันต์ – อาร์ทิมิส
	บลันต์:	“ฉันไม่สนว่าเจ้านายจะบอกยังไง แต่แกคงไม่ได้มีประโยชน์ตลอดไปหรอก แล้วถ้าฉันเป็นแก ฉันจะทำตัวให้น่ารักเข้าไป”
	อาร์ทิมิส:	“ถ้าคุณเป็นผม” อาร์ทิมิสพูด “ก็แสดงว่าผมเป็นคุณ แล้วถ้าผมเป็นคุณ ผมจะหนีไปหาที่ซ่อนตัวไกล ๆ”
	บลันต์:	“อ้อ จันเระะ แล้วจะต้องทำอย่างนั้นไปทำไมไม่ทราบ”
		(ชมณารถ, 2548: 224)

คำลงท้าย “รี” ในตัวอย่าง 11 และคำลงท้าย “เระะ” ในตัวอย่าง 12 ไม่ได้ใช้แสดงนัยของการถามเพื่อให้ผู้ฟังตอบหรืออธิบายกลับ แต่เป็นการแสดงความรู้สึกไม่พอใจ หรือโมโหในคำพูด หรือการกระทำของผู้ฟังออกมาในรูปของประโยคคำถาม

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “หรือ” หรือ “รี” หรือ “เระะ” หรือ “เระอ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “หรือ” บางครั้งกร่อนเสียงเป็น “รี” หรือ “เระะ” หรือ “เระอ” ซึ่งจะใช้แสดงนัยของการถาม ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ และใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ

4.2 กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ

กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ เป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังแสดงให้เห็นเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย” โดยคำลงท้ายกลุ่มนี้สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

4.2.1 คำลงท้ายแสดงความสุภาพ

คำลงท้ายแสดงความสุภาพเป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเพื่อแสดงความสุภาพ ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” และ “ค่ะ” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงความสุภาพ พบว่าใช้แสดงนัยความหมาย ดังนี้

4.2.1.1 คำลงท้าย “ครับ” หรือ “ค่ะ” หรือ “คัก”

คำลงท้าย “ครับ” หรือ “ค่ะ” หรือ “คัก” คำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ถือเป็นคำลงท้ายคำเดียวกัน ซึ่งคุก (Cooke, 1989: 9) ได้กล่าวว่า คำลงท้าย “ครับ” บางครั้งก็ออกเสียงเป็น “ค่ะ” ได้เช่นกัน ส่วนคำลงท้าย “คัก” ยังไม่เคยมีผู้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายท่านใดได้กล่าวถึงไว้เลย ซึ่งคำลงท้าย “คัก” นั้นพบในการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยเอง โดยเป็นคำลงท้ายที่ผู้แปลใช้เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพลักษณะของตัวละครผู้พูดที่ฟันหักหมด จึงทำให้พูดไม่ชัด ซึ่งคำลงท้าย “ครับ” หรือ “ค่ะ” หรือ “คัก” เป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้พูดเพื่อแสดงความสุภาพ โดยจะใช้พูดกับบุคคลที่อาวุโสกว่า หรือพูดกับบุคคลที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็ได้ จากข้อมูลคำลงท้าย “ครับ” หรือ “ค่ะ” หรือ “คัก” ที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปล พบว่าจะใช้ใส่ท้ายประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบและประโยคคำถาม เพื่อแสดงความสุภาพ

ตัวอย่าง 13	สถานการณ์:	สไปโรซึ่งเป็นเจ้านายของบลันด์โมโหที่บลันด์จัดการกับอาร์ทิมิสไม่สำเร็จ อีกทั้งบลันด์ยังฟันหักหมดทั้งปากเพราะฝีมือคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส จึงทำให้เขารู้สึกรำคาญที่บลันด์พูดไม่ชัด และไม่ยอมหยุดพูดสักที
	คู่สนทนา:	บลันด์ - สไปโร
	สไปโร:	“ฉันบอกให้หุบปากไม่ใช่หรือ”

บลั๊นค์: “ขอโทกั๊บ เจ้านาย”

(ชมনারদ, 2548: 187)

ตัวอย่าง 14 สถานการณ์: อาร์ทิมิสแปลกใจที่แองเจลิน แม่ของเขายกบอกว่าไม่มีของขวัญให้
เขาเลย อาร์ทิมิสจึงถามกลับว่าของขวัญอะไร

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - แองเจลิน

อาร์ทิมิส: “ของขวัญหรือครั๊บ” อาร์ทิมิสถาม

(ชมনারদ, 2544: 291)

คำลงท้าย “ครั๊บ” ในตัวอย่าง 13 ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ ส่วนคำลงท้าย “ครั๊บ” ในตัวอย่าง 14 ใช้ใส่ท้ายประโยคคำถามเพื่อแสดงนัยของความสุภาพ โดยตัวอย่าง 13 เป็นการแสดงความสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อเจ้านาย ซึ่งในกรณีนี้ คำลงท้าย “ครั๊บ” ใช้สื่อลักษณะของตัวละครผู้พูดที่พินัย จึงทำให้พูดไม่ขัด ส่วนตัวอย่าง 14 เป็นการแสดงความสุภาพและความเคารพที่ลูกมีต่อแม่

นอกจากคำลงท้าย “ครั๊บ” หรือ “ครั๊บ” หรือ “ครั๊ก” จะใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบและประโยคคำถามแล้ว คำลงท้าย “ครั๊บ” หรือ “ครั๊บ” หรือ “ครั๊ก” ยังสามารถใช้ใส่ท้ายคำเรียกยศตำแหน่ง คำสรรพนาม หรือคำเรียกญาติได้ด้วย ซึ่งแฮส (Haas, 1964: 76) และอมรา (Amara, 1972: 36) กล่าวว่า การใช้คำลงท้าย “ครั๊บ” หลังคำเรียกขานนั้น ก็เพื่อต้องการเรียกความสนใจจากบุคคลที่ผู้พูดต้องการพูดด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 15 สถานการณ์: อาร์ทิมิสบอกให้แองเจลิน แม่ของเขาทราบว่าเขากำลังจะเข้าไป
หาแม่ในห้อง

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - แองเจลิน

อาร์ทิมิส: “คุณแม่ครั๊บ ผมจะเข้าไปนะครั๊บ”

(ชมনারদ, 2544: 121)

ตัวอย่าง 16 สถานการณ์: อาร์ทิมิสอธิบายให้ผู้การรูต หัวหน้าของฮอลลีฟังว่าทำไม
ฮอลลีถึงมาอยู่กับเขาที่อุทยานฟาวล์

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - รูต

- ตัวอย่าง 18 สถานการณ์: ฮอลดีเห็นด้วยกับโพลีที่บอกว่าให้ล้างความจำของอาร์ทิมิส และบัตเลอร์ แล้วส่งพวกเขากลับไปยังโลกมนุษย์ แต่ผู้การรุดซึ่งเป็นหัวหน้าของฮอลดีและโพลีไม่เห็นด้วย จึงขอเวลาคิดสักครู่

 ฮอลดีจึงถามว่าคิดเรื่องอะไร

 คู่สนทนา: ฮอลดี - รุต

 ฮอลดี: “คิดเรื่องอะไรคะ” ฮอลดีถาม “เรารีบเอาเจ้าอาร์ทิมิส ฟาวล์ไปให้ไกล ๆ จากพวกเราจะปลอดภัยกว่า”

คำลงท้าย “คะ” ในตัวอย่าง 17 และตัวอย่าง 18 ใช้ใส่ท้ายประโยคคำถามเพื่อแสดงนัยของ
ความสุภาพ โดยเป็นการแสดงความสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อหัวหน้า

นอกจากคำลงท้าย “คะ” จะใช้ได้ท้ายประโยคคำถามแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าคำลงท้าย “คะ” สามารถใช้กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบได้เช่นกัน ดังตัวอย่าง

- ตัวอย่าง 19 สถานการณ์: ฮอลลีซึ่งเป็นลูกน้องของผู้การรูตแก้ตัวเรื่องที่ผู้การรูตตำหนิว่า เธอทำงานไม่ดี จึงทำให้อุปกรณ์เซฟตี้เน็ตของหน่วยเล็พต้องถูกทิ้งไว้บนโลกมนุษย์อีกแล้ว

คู่สนทนา: ฮอลลี - รูต

ฮอลลี: “ไม่ใช่ความผิดของดิฉันเสียทีเดี๋ยวจะกะท่าน มนุษย์คนนั้นถูกสะกดจิต แล้วท่านก็สั่งห้ามไม่ให้ดิฉันออกจากยาน ดิฉันควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้”

(ขมนารธ, 2545: 117)

- ตัวอย่าง 20 สถานการณ์: ผู้การрутซึ่งเป็นหัวหน้าของฮอลดีถามฮอลดี้ว่าเธอตกลงจะไป
 ช่วยพ่อของอาร์ทิมิสที่ถูกพวกมาเฟียรัสเซียจับตัวไปเรียกค่าไถ่หรือไม่

 คู่สนทนา: ฮอลดี้ - รุต

 ฮอลดี้: “ก็ฉันเป็นนักบินกระสวยมือหนึ่งที่ท่านมีนี่คะ”

คำลงท้าย “คะ” ในตัวอย่าง 19 และตัวอย่าง 20 จะใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบ เพื่อแสดงนัยของภาพสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อหัวหน้า โดยจะสังเกตเห็นได้ว่าคำลงท้าย “คะ” ที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบนั้น จะเกิดตามหลังคำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี เช่น คำลงท้าย “นะ” และเสียงวรรณยุกต์โท เช่น คำลงท้าย “นี่”

“นี่” ประกอบอยู่ในประโยคด้วย ใช้ใส่ท้ายคำเรียกยศตำแหน่ง หรือคำสรรพนาม เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อแสดงนัยของความสัมพันธ์

4.2.1.3 คำลงท้าย “ค่ะ”

คำลงท้าย “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้พูดเพื่อแสดงความสุภาพ โดยจะใช้พูดกับบุคคลที่อาวุโสกว่า หรือพูดกับบุคคลที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็ได้ ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ค่ะ” พบว่า จะใช้ใส่ท้ายประโยคแล้วแจ้งให้ทราบเพื่อแสดงความสุภาพ

ตัวอย่าง 23 สถานการณ์: ผู้การรุดซึ่งเป็นหัวหน้าของฮอลดีเตือนฮอลดีให้ระมัดระวัง
อย่าให้มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นระหว่างการช่วยเหลืออาร์ทิมิสเพื่อชิง
เครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบี คืนมาจากสไปโร

 คู่สนทนา: ฮอลดี – รุด

 รุด: “งานนี้ระวังตัวด้วย เรื่องแดงขึ้นอีกครั้ง อาชีพของคุณดับแน่”

 ฮอลดี: “รับทราบค่ะ ท่าน” ฮอลดีรับคำ

(ชมnard, 2548: 173)

ตัวอย่าง 24 สถานการณ์: จูเลียตซึ่งเป็นเด็กกำพร้าในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกกำลังจะแต่งงานกับอาร์มิติส เธอเห็นพ่อของอาร์มิติสกลับมาแล้ว อาร์มิติสจึงถามจูเลียตว่าเธอเห็นพ่อของเธออยู่กับตาหรือเปล่า

คู่สนทนา: จูเลียต – อาร์มิติส

อาร์มิติส: “พี่เห็นคุณพ่อหรือเปล่า จูเลียต เห็นท่านกับตาหรือเปล่า”

...

จูเลียต: “ไม่ใช่ค่ะ อาร์มิติส...”

(ขมนาม, 2544: 119)

คำลงท้าย “ค่ะ” ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบทั้งบอกเล่า (ตัวอย่าง 23) และปฏิเสธ (ตัวอย่าง 24) เพื่อแสดงนัยของความสุภาพ โดยเป็นการแสดงความสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อเจ้านาย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ค่ะ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ค่ะ” จะใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ เพื่อแสดงนัยของความสุขภาพ

4.2.2 คำนวณค่าแสดงคุณภาพ

คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพเป็นคำลงท้ายที่มักจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมกัน หากใช้กับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทจะถือว่าไม่สุภาพ ซึ่งคำลงท้ายกลุ่มนี้ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะะ” และ “โวย/เว้ย” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ สามารถวิเคราะห์นัยความหมายคำลงท้ายแต่ละคำ ได้ดังนี้

4.2.2.1 คำลงท้าย “วะ”

คำลงท้าย “วะ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้สื่อความหมายของความไม่สุภาพ จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “วะ” พบว่า จะใช้กับประโยคคำถาม โดยจะใช้พูดกับบุคคลที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคยกัน เช่น

- ตัวอย่าง 25**

สถานการณ์:	เฟ็กซ์ถามชิปส์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาว่ารู้หรือไม่ว่าชื่อของเขาย่อมาจากอะไร
คู่สนทนา:	เฟ็กซ์ – ชิปส์
เฟ็กซ์:	“ฟรานซิสหรือ เฟ็กซ์ จะย่อมาจากฟรานซิสได้ยังไงวะ” (ขมนารถ, 2548: 217)

ตัวอย่าง 26

สถานการณ์:	คามาร์ถามลับคินซึ่งเป็นเพื่อนที่ทำงานร่วมกันว่าเครื่องดื่มที่ลับคินส่งให้เขา นั่นคืออะไร ทำไรรสชาติถึงไม่ได้เรื่องเลย
คู่สนทนา:	คามาร์ – ลับคิน
คามาร์:	“อะไรวะนี่ อย่างกับน้ำยา”
...	
ลับคิน:	“โคตรร้อนจากเรือฟาวล์สตาร์ไง...” (ขมนารถ, 2545: 5)

คำลงท้าย “วะ” ในตัวอย่าง 25 และตัวอย่าง 26 ใช้กับประโยคคำถาม ซึ่งเป็นการสนทนา
ระหว่างเพื่อนที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้นการใช้คำลงท้าย “วะ” ในกรณีนี้จึงสื่อให้เห็นถึงความสนิท
สนมระหว่างคู่สนทนาและแสดงการเป็นพวกเดียวกัน ซึ่งไม่ถือว่าไม่สุภาพ เพราะคู่สนทนาเป็น
บุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน

นอกจากคำลงท้าย “วะ” จะใช้ใส่ท้ายประโยคคำถามแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าคำลงท้าย “วะ” สามารถใช้กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบได้ด้วย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 27 สถานการณ์: เพ็ชร์ถามชิปส์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาว่ารู้หรือไม่ว่าชื่อของเขาย่อมาจากอะไร

 คู่สนทนา: เพ็ชร์ – ชิปส์

 ชิปส์: “ไม่รู้สิ ข้ามีลุงชื่อโรเบิร์ต แต่ทุกคนเรียกว่าบ๊อบบี้ มันก็ไม่เข้าท่าเหมือนกันนั่นแหละวะ”

(ชมนารถ, 2548: 217)

ตัวอย่าง 28 สถานการณ์: โอมอนบอกแผนการที่จะจัดการกับผู้การรูด ฮอลดี อาร์ทิมิส และบัตเลอร์ ให้คืนาลฟังว่า ในเมื่อรถไฟขบวนที่ผู้การรูด ฮอลดี อาร์ทิมิส และบัตเลอร์ ขึ้นไปนั้นมีแต่กัมมันตภาพรังสี พวกเขา ก็จะตายในไม่กี่นาที ดังนั้น แคบินตามรถไฟไปสักพักให้แน่ใจ แล้วค่อยกลับไปรายงานนายพลว่าเห็นพวกเขาเป็นศพก็พอแล้ว แต่คืนาลสงสัย จึงถามโอมอนว่าแล้วเห็นพวกเขาคือศพจริง ๆ หรือเปล่า

คู่สนทนา: โอมอน - คืนาล

คืนาล: “แล้วเราเห็นศพมันไหม”

...

โอมอน: “ไม่สิวะ ไอ้โง่ แกอยากถูกควักลูกตาหรือไง”

คำลงท้าย “วะ” ในตัวอย่าง 27 และตัวอย่าง 28 จะใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบ โดยจะสังเกตเห็นได้ว่า คำลงท้าย “วะ” ที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบนั้น จะเกิด

ตามหลังคำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น คำลงท้าย “แหละ” และ “สิ” เป็นต้น

นอกจากคำลงท้าย “วะ” จะใช้แสดงความสนิทสนมของกลุ่มสนทนาดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แล้วนั้น คำลงท้าย “วะ” ยังใช้แสดงความไม่สุภาพในกรณีที่คู่สนทนาเพิ่งรู้จักหรือพบปะกันเป็นครั้งแรก หรือเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากันได้ด้วย เช่น

- ตัวอย่าง 29 สถานการณ์: พวกก๊อบลินที่กำลังบ้าคลั่งหาเรื่องแก๊งมัลชซึ่งถูกขังรวมกับพวกมันอยู่ในห้องขังกำแพงหิน
- คู่สนทนา: ก๊อบลิน – มัลช
- ก๊อบลิน: “โง่ ไอ้แกระ” ก๊อบลินหัวโจกแยกเขี้ยวถาม หน้าตะปุมตะปำของมันปกคลุมด้วยรอยสัก “โง่ไม่เขมือบดินหนีออกไปวะ”
- (ชมนารถ, 2544: 170)

- ตัวอย่าง 30 สถานการณ์: บัตเลอร์กำลังทำเป็นขี้โมโหพวกกลุ่มคนที่ทำเรือ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจให้อาร์ทิมิสลงไปในเรือ
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ – คนที่ทำเรือ
- ชายแปลกหน้าร่างใหญ่พยายามต่อ
- บัตเลอร์: “กินหนาวขนาดนี้ทำงานซะยังดีกว่าขึ้นเฉย ๆ”
- คนงานคนหนึ่งท่าทางหัวอ่อน อดพยักหน้าเห็นด้วยไม่ได้ เพื่อนอีกคนเอาสอกกระทุ้งซี่โครงเป็นเชิงเตือน
- บัตเลอร์: “แต่ว่า” คนหน้าใหม่พูดต่อ “ข้าว่าอิหนุอย่างพวกแก ชีวิตนี้คงไม่เคยทำงานดี ๆ เลยสักวันมั้งวะ”
- (ชมนารถ, 2544: 97)

คำลงท้าย “วะ” ในตัวอย่าง 29 และตัวอย่าง 30 ใช้แสดงนัยของความไม่สุภาพเนื่องจากคู่สนทนาทั้ง 2 ฝ่าย เป็นบุคคลที่ไม่สนิทสนมกัน โดยในตัวอย่าง 29 คู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากัน กล่าวคือ ผู้พูดเป็นพวกก๊อบลิน ส่วนผู้ฟังนั้นเป็นคนแกระ ซึ่งถือว่าอยู่คนละพวกกัน ส่วนตัวอย่าง 30 คู่สนทนาเป็นบุคคลที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก โดยผู้พูดมีอาชีพเป็นคนคุ้มกันของเศรษฐี แต่ผู้ฟังเป็นเพียงแค่คนงานที่ทำงานในท่าเรือ

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “วะ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “วะ” ใช้ประกอบประโยคคำถาม และประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบที่มีคำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีเสียงวรรณยุกต์เอก เช่น คำลงท้าย “แหละ” และ “สิ” ประกอบอยู่ในประโยคด้วย โดยจะใช้แสดงความสนิทสนมของกลุ่มสนทนา ในกรณีที่กลุ่มสนทนาเป็นบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน หรือทำงานร่วมกัน ในทางกลับกัน คำลงท้าย “วะ” ก็สามารถสื่อให้เห็นถึงความไม่สุภาพได้เช่นกัน ในกรณีที่กลุ่มสนทนาเป็นบุคคลที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก เป็นบุคคลที่ไม่ลงรอยกัน หรือไม่สนิทสนมกัน

4.2.2.2 คำลงท้าย “วะ”

คำลงท้าย “วะ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้สื่อความหมายของความไม่สุภาพ จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “วะ” พบว่าคำลงท้าย “วะ” จะใช้กับประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบ โดยจะใช้พูดกับบุคคลที่รู้จักสนิทสนมคุ้นเคยกัน เช่น

- ตัวอย่าง 31**

สถานการณ์:	เฟ็กซ์กับชิปส์ได้รับคำสั่งให้พามัลชไปฝัง พวกเขากำลังให้มัลช ขุดหลุมขนาดเท่าตัวเอง ซึ่งในระหว่างขุดหลุมมัลชได้พูดจา ชั่วโมโหเฟ็กซ์กับชิปส์ เฟ็กซ์จึงถามชิปส์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงาน ของเขาว่า จะต้องทนฟังมัลชพูดอีกนานหรือเปล่า
คู่สนทนา:	ชิปส์ – เฟ็กซ์
เฟ็กซ์:	“เราต้องทนฟังไอ้ปากคินี่หรือเปล่า” เฟ็กซ์ถามคู่หู
ชิปส์:	“ข้าว่าไม่วะ หรือว่าข้าจะโทร.หาคุณปล้นดี๊ดี”

(ชมনারদ, 2548: 219)

ตัวอย่าง 32

สถานการณ์:	วาสลิกีนบ่นให้คามาร์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาฟังว่านาฟิกา ของเขาหยุดเดินไปแล้ว
คู่สนทนา:	วาสลิกีน – คามาร์
วาสลิกีน:	“ไอน่าฟิกานี้มันคงเย็นจนหยุดเดินไปแล้ววะ” เขาพูดพลางเคาะที่ นาฟิกาข้อมือ “แล้วข้าจะทำยังไงกะมันคิดละทีนี้”

(ชมনারদ, 2545: 4)

คำลงท้าย “วะ” ที่ใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งประโยคปฏิเสธในตัวอย่าง 31 และประโยคบอกเล่าในตัวอย่าง 32 เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้นการใช้คำลงท้าย “วะ” ในกรณีนี้จึงสื่อให้เห็นถึงความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนา ซึ่งไม่ถือว่าไม่สุภาพ เพราะคู่สนทนาเป็นบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน

ในทางกลับกัน การใช้คำลงท้าย “วะ” กับบุคคลที่ไม่รู้จัก ไม่สนิทสนมกัน หรือไม่ชอบหน้ากันนั้น จะถือว่าไม่สุภาพ เช่น

- ตัวอย่าง 33 สถานการณ์: มัลชซึ่งไม่ถูกกับพวกก๊อบลินบอกพวกก๊อบลินที่กำลังจะฟันไฟใส่เขาให้หยุดฟันไฟ เนื่องจากมัลชไม่ชอบไฟ แต่พวกก๊อบลินไม่ยอมหยุด
- คู่สนทนา: ก๊อบลิน - มัลช
- มัลช: “ระวังหน่อย เดี่ยวเราได้เกรียมกันหมด”
- ก๊อบลิน: “ไม่ใช่เรา” ไอ้หน้าบู๋ยมกรึม พลังดูดลูกไฟเข้าไปในรูจมูกยื่นยาวทั้งสองรูของมัน “ตัวข้ากันไฟได้วะ”
- (ชนมารถ, 2544: 172)

- ตัวอย่าง 34 สถานการณ์: คัดจันอธิบายให้โพลีซึ่งเป็นบุคคลที่เขาไม่ชอบหน้าฟังว่าทำไมเขาจึงสามารถควบคุมระบบสื่อสารต่าง ๆ ในห้องปฏิบัติการของโพลีได้หมดทุกอย่าง
- คู่สนทนา: คัดจัน – โพลี
- คัดจัน: “ใช่แล้ว โอปอลติดกล้องสอดแนมสองสามตัวเอาไว้ระหว่างทำงานออฟเกรดที่นี่ ... ที่น่าหัวเราะก็คือ สภาเป็นคนจ่ายเงินทั้งหมดด้วยวะ เธอส่งบิลมาเรียกเก็บค่ากล้องสอดแนมกับสภาด้วยซ้ำ...”
- (ชนมารถ, 2545: 175)

คำลงท้าย “วะ” ในตัวอย่าง 33 และตัวอย่าง 34 ใช้แสดงนัยของความไม่สุภาพ เนื่องจากคู่สนทนาทั้ง 2 ฝ่าย เป็นบุคคลที่ไม่สนิทสนมกัน และไม่ชอบหน้ากัน

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “วะ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “วะ” ใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ โดยจะใช้เพื่อแสดงความสนิทสนมของคู่สนทนา ในกรณีที่คู่สนทนาเป็นบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน หรือทำงานร่วมกัน ในทางกลับกัน คำลงท้าย “วะ” ก็สามารถสื่อให้เห็นถึงความไม่สุภาพได้เช่นกัน ในกรณีที่คู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากัน หรือไม่สนิทสนมกัน

4.2.2.3 คำลงท้าย “โว้ย” หรือ “เว้ย”

คำลงท้าย “โว้ย” หรือ “เว้ย” คำลงท้าย 2 คำนี้ นอส (Noss, 1964: 217) และคูก (Cooke, 1989: 28) ได้ศึกษารวมไว้ด้วยกัน และกล่าวว่าใช้แสดงนัยความหมายเหมือนกัน ซึ่งคำลงท้าย “โว้ย” หรือ “เว้ย” เป็นคำลงท้ายที่ใช้สื่อความหมายของความไม่สุภาพ จากการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “โว้ย” หรือ “เว้ย” พบว่า จะใช้กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ และจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคยกัน เช่น

ตัวอย่าง 35 สถานการณ์: คามารับอกกับวาสติกันซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาว่าเขาไม่เชื่อ
ว่าเด็กอายุแค่ 13 ปีอย่างอาร์ทิมิส ฟาวล์ จะสามารถหาเงินเป็น
ล้าน ๆ มาได้ตัวพ่อของตัวเองได้

 คู่สนทนา: คามาร์ - วาสติกัน

 คามาร์: “เรื่องนี้มันบ้าสินะ” คามาร์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ไอ้เด็กฟาวล์คนนั้น
อายุแค่สิบสามเอง อายุสิบสามนะโว้ย! ปากยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้านม
เลย มันจะไปหาเงินห้าล้านเหรียญมาจากไหน บ้าไปแล้ว”

(ชมณารถ, 2545: 297)

ตัวอย่าง 36 สถานการณ์: วาสติกันกล่าวแย้งคามาร์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาว่าอาร์ทิมิส
ฟาวล์ ไม่ได้เป็นเด็กธรรมดาอย่างที่คามาร์คิด

 คู่สนทนา: วาสติกัน - คามาร์

 คามาร์: “อานาอะไร? เวทมนตร์หรือ? โห...ตาลุง เอาหัวไปมุดเตา
นิวเคลียร์ไป”

 วาสติกัน: “ไม่นะโว้ย ข้ามีคนรู้จักอยู่ในหน่วยงานขององค์กรตำรวจสากล
พวกเขามีแฟ้มคดีของไอ้เด็กนี่เป็นตั้ง อายุแค่สิบสามแต่มีแฟ้มคดี

ในหน่วยตำรวจสากล ข้าปาเข้าไปสามสิบเจ็ดแล้ว ยังไม่มีเพิ่มใน
นั้นสักหน้า”...

(ชมনারদ, 2545: 297)

คำลงท้าย “โวย” ที่ใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งประโยคบอกเล่าใน
ตัวอย่าง 35 และประโยคปฏิเสธในตัวอย่าง 36 เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้น
การใช้คำลงท้าย “โวย” ในกรณีนี้จึงสื่อให้เห็นถึงความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนา ซึ่งไม่ถือว่าไม่
สุภาพ เพราะคู่สนทนาเป็นบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน

ในทางกลับกัน การใช้คำลงท้าย “โวย” หรือ “เว้ย” กับบุคคลที่ไม่รู้จัก ไม่สนิทสนมกัน
หรือไม่ชอบหน้ากัน จะถือว่าไม่สุภาพ เช่น

- ตัวอย่าง 37 สถานการณ์: มัลชพูดขึ้นมอลอย ๆ ว่ากล้องม่านตาเป็นอุปกรณ์ที่มี
ประสิทธิภาพดี น่าจะหาเอาไว้ใช้สักตัว ผู้การรูดซึ่งไม่ชอบมัลช
อยู่แล้วได้ยื่นก็เลยถามว่ามัลช
- คู่สนทนา: รูด – มัลช
- มัลช: “แจ๊วเลย” มัลชหายใจลึก “เห็นจะต้องหาเอาไว้ใช้สักตัว”
- เสียงรูดแทรกผ่านเข้ามาในหูฟังเล็กๆ
- รูด: “ไม่มีทางหรอก นักโทษ อุปกรณ์ของรัฐโวย แจะเอาไปใช้ทำ
อะไรในคุก เอาไว้ขยายภาพพระยะใกล้ของผนังอีกด้านในห้องขัง
หรือ”

(ชมনারদ, 2544: 184)

- ตัวอย่าง 38 สถานการณ์: มัลชแกสั่งพูดจาขำโมโห โลฟเฟอร์ซึ่งต้องทำงานร่วมกันเป็น
ครั้งแรก ซึ่งทั้งสองคนไม่ถูกกัน
- คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ – มัลช
- โลฟเฟอร์: “เกรอให้งานนี้จบก่อนเหอะ ไอ้เวร แกกับข้าได้เจอกันแน่”
- มัลช: “แกจำเอาไว้ด้วยก็แล้วกัน ไอ้บู๊ต”
- โลฟเฟอร์: “โลฟเฟอร์โวย!”

(ชมনারদ, 2548: 148)

คำลงท้าย “ไวย” ในตัวอย่าง 37 และตัวอย่าง 38 ใช้แสดงนัยของความไม่สุภาพ เนื่องจากคู่สนทนาทั้ง 2 ฝ่าย เป็นบุคคลที่ไม่สนิทสนมกัน โดยในตัวอย่าง 37 คู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากันหรือไม่ลงรอยกัน ส่วนในตัวอย่าง 38 คู่สนทนาเป็นบุคคลที่เพิ่งทำงานร่วมกันเป็นครั้งแรก แต่ก็ยังไม่ชอบหน้ากันสักเท่าไร ซึ่งการใช้คำลงท้าย “ไวย” ในสถานการณ์นี้ แฝงนัยของความโมโหหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังด้วย

นอกจากนี้ คำลงท้าย “ไวย” หรือ “เวีย” ยังสามารถใช้ประกอบกับคำอุทานเพื่อสื่ออารมณ์โกรธหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังได้ด้วย เช่น

- ตัวอย่าง 39 สถานการณ์: ทรัมเบิลอุทานแสดงความรู้สึกโมโหที่รับซึ่งเป็นทั้งน้องชาย และลูกน้องของเขา กำลังนั่งตัวสั่นเทาด้วยความกลัว เนื่องจากมีการสู้รบกันเกิดขึ้นที่โลกใต้ดิน และพวกเขากำลังตกอยู่ภายใต้วงล้อมของพวกก๊อบลิน
- คู่สนทนา: ทรัมเบิล - กรับ
- ทรัมเบิล: “ปิดโซ่เวีย” ทรัมเบิลอดไม่ไหว “รวบรวมสติสตั้งหน่อยสิ”

(ชมารณ, 2545: 187)

คำลงท้าย “เวีย” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบกับคำอุทาน “ปิดโซ่” เพื่อสื่อให้ผู้พูดรู้สึกโกรธหรือไม่พอใจในคำพูดหรือการกระทำของคู่สนทนา ซึ่งการใช้คำลงท้าย “เวีย” ประกอบคำอุทานแสดงอารมณ์โกรธหรือไม่พอใจของผู้พูดนั้น พบว่ามีปรากฏในข้อมูลบทแปลเพียง 1 ตัวอย่าง

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ไวย” หรือ “เวีย” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ไวย” บางครั้งกร่อนเสียงเป็น “เวีย” ซึ่งจะใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ โดยจะใช้แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมของคู่สนทนา ในกรณีที่คู่สนทนาเป็นบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน หรือทำงานร่วมกัน ในทางกลับกัน คำลงท้าย “ไวย” หรือ “เวีย” ก็สามารถสื่อให้เห็นถึงความไม่สุภาพได้เช่นกัน ในกรณีที่คู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากัน หรือไม่สนิทสนมกัน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า คำลงท้าย “ไวย” หรือ “เวีย” สามารถใช้ประกอบกับคำอุทานเพื่อสื่ออารมณ์โกรธ โมโห รำคาญ หรือไม่พอใจในสิ่งที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังได้ด้วย

4.3 กลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด

กลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด คือคำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง” “ไง” “ซิ/ลี/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นะ” “นี่” “นี่” “นี่” “นี่” “ละ/ละ” “หรือก/ร้อก” “แหละ” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดนั้น สามารถวิเคราะห์นัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำ ได้ดังนี้

4.3.1 คำลงท้าย “กระมัง” หรือ “มั่ง”

คำลงท้าย “กระมัง” หรือ “มั่ง” นั้น นววรรณ (2525: 80) อมรา (Amara, 1972: 32) และพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 168) ได้กล่าวไว้ว่า “มั่ง” เป็นภาษาพูดที่ลดรูปมาจากคำลงท้าย “กระมัง” ซึ่งมักจะใช้ในภาษาเขียน โดยคำลงท้าย “กระมัง” หรือ “มั่ง” ใช้แสดงนัยความหมาย ต่าง ๆ ดังนี้

4.3.1.1 ใช้แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน

ตัวอย่าง 40	สถานการณ์:	มัลลเดว่าคำมัดจำห้องพักที่เขาอยู่น่าจะมีราคาเท่ากับเงินเดือนของฮอลลี่ถึง 4 ปี
	คู่สนทนา:	มัลล – ฮอลลี่
	มัลล:	“อพาร์ตเมนต์นั้นแพงจะตาย ไม่รู้หรือไง แค่มัดจำอย่างเดียวก็เป็นเงินเดือนของเจ้าถึงสี่ปีได้มั่ง ได้เห็นวิวหรือเปล่า? ห้องนั้นเคยเป็นของผู้อำนวยการสร้างมาก่อนนะ”

(ชมนารถ, 2545: 238)

ตัวอย่าง 41	สถานการณ์:	อาร์ตซึ่งเป็นคนเฝ้าประตูอพาร์ตเมนต์ในลอสแอนเจลิสที่มัลลไปเช่าอยู่ โดยใช้ชื่อ แลนซ์ ดิกเกอร์ กล่าวกับมัลลอย่างง ๆ ว่า เขาคิดว่าเขาเพิ่งเห็นมัลลเดินผ่านประตูไปเมื่อครู่นี้เอง แต่มัลลปฏิเสธว่าไม่ใช่ อาร์ตจึงเดาว่าที่ประตูขยับไปมาจะเป็นเพราะแรงลม

- คู่สนทนา: อาร์ต – มัลช
- อาร์ต: “อ้าว คุณดิกเกอร์ ท่านนะเอง” เขากล่าวด้วยท่าทีงุนงงเล็กน้อย
“ผมคิดว่าผมเพิ่งเห็นท่านเดินผ่านประตูไปเมื่อครู่นี้เอง”
- มัลช: “เปล่า” มัลชตอบยิ้มๆ “ครั้งแรกของคืนนี้”
- อาร์ต: “อืม สงสัยประตูถูกลมพัดกระมังครับ”

(ชมнарถ, 2545: 230)

คำลงท้าย “มั้ง” ในตัวอย่าง 40 และคำลงท้าย “กระมัง” ในตัวอย่าง 41 ใช้แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเนในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจหรือไม่แน่ใจในสิ่งที่กล่าวออกมา โดยตัวอย่าง 41 จะเห็นว่ามีการใช้คำลงท้าย “กระมัง” ควบคู่กับคำว่า “สงสัย” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายแสดงการคาดคะเนของผู้พูดปรากฏอยู่ในประโยคด้วย

4.3.1.2 ใช้กับประโยคที่แสดงนัยของความลังเลใจ

- ตัวอย่าง 42 สถานการณ์: สอลลีพยายามพูดจาหวานล่อมให้จูเลียตอดแวนกันแคคออก
เพื่อสอลลีจะได้สะกดจิตให้จูเลียตทำตามที่เราสั่ง ซึ่งจูเลียต
เกือบจะทำตามอยู่แล้ว แต่จู่ๆ เธอก็เกิดลังเลขึ้นมา
- คู่สนทนา: สอลลี – จูเลียต
- สอลลี: “ถ้าข้าได้เห็นก็คงดี”
- จูเลียต: “ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”
- จูเลียตขยับนิ้วจับที่ขาแวน แต่แล้วก็เริ่มลังเล
- จูเลียต: “อย่าดีกว่ามั้ง”

(ชมнарถ, 2544: 105)

คำลงท้าย “มั้ง” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยว่าผู้พูดรู้สึกลังเลใจ โดยเป็นความรู้สึกที่ผู้พูดรู้สึกลังเลใจหรือตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะทำหรือไม่ทำตามที่คุณสนทนาขอ ซึ่งการใช้คำลงท้าย “มั้ง” เพื่อแสดงนัยของความลังเลใจนั้น พบว่ามีข้อมูลปรากฏในบทแปลเพียง 1 ครั้ง

4.3.1.3 ใช้กับประโยคประชดประชัน

- ตัวอย่าง 43 สถานการณ์: ก๊อบลินพูดประชดประชันมัลชที่ไม่สามารถขุดดินได้แล้วหนี
ออกไปจากห้องขังที่เป็นหินได้
- คู่สนทนา: ก๊อบลิน – มัลช
- ก๊อบลิน: “ไง ไอ้แคะ” ก๊อบลินหัวโจกแยกเขี้ยวถาม หน้าตะปุมตะป่ำของ
มันปกคลุมด้วยรอยสัก “ไหงไม่เหมือบดินหนีออกไปวะ”
- ...
- มัลช: “หินนี่แข็ง”
- ...
- ก๊อบลิน: “แล้วไหง คงไม่แข็งแกร่งกว่ากะโหลกแคะ ะ ของแกมั้ง”
- (ชมনারถ, 2544: 170)

- ตัวอย่าง 44 สถานการณ์: ฮอลลี่ซึ่งเป็นลูกน้องของผู้การรูดประชดประชันผู้การรูดที่ไม่มี
แผนการดี ๆ ในการลอบเข้าไปในโคโบอิลีบ
- คู่สนทนา: ฮอลลี่ – รูด
- ฮอลลี่: “นี่ท่านจะบอกว่ารอยแยกนั้นจะเปิดแค่สองสามนาทีก่อน แล้วดิฉัน
จะต้องบินผ่านเข้าไปให้ได้ แผนทั้งหมดมีแค่นี้หรือ?” ฮอลลี่
ถามขึ้น
- รูด: “ก็ดีที่สุดเท่าที่เรามีอยู่” รูดบอกหน้ามูย
- ฮอลลี่: “ก็คงดีมั้ง อย่างน้อยตอนถูกระแทกเราก็งัยได้นั่งบนเบาะนุ่ม
สบาย ...”
- (ชมনারถ, 2545: 255)

คำลงท้าย “มั้ง” ในตัวอย่าง 43 และตัวอย่าง 44 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าวประชดประชันคู่สนทนา เนื่องจากผู้พูดรู้สึกไม่พอใจในสิ่งที่คู่สนทนาพูดออกมา ผู้พูดจึงกล่าวประชดประชันกลับ โดยการใช้คำลงท้าย “มั้ง” ใส่ท้ายประโยคที่ต้องการกล่าวประชดประชัน เพื่อดึงดูดความสนใจของคู่สนทนาให้ชัดเจนและหนักแน่นยิ่งขึ้น โดยตัวอย่าง 43 ผู้พูดรู้สึกไม่ชอบผู้ฟัง จึงกล่าวประชดประชันด้วยการใช้สำนวนเปรียบเทียบเกินจริง กล่าวคือ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่ากะโหลกศีรษะของมนุษย์ไม่มีทางแข็งแกร่งกว่าหินแน่นอน ส่วนตัวอย่าง 44 ผู้พูดไม่ชอบในสิ่งที่ผู้ฟัง

กล่าวออกมา จึงกล่าวประชดประชันในสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง กล่าวคือ ผู้พูดต้องการสื่อความหมายว่าแผนการที่ผู้ฟังบอกให้ทราบนั้น ไม่ได้เข้าท่าเอาเสียเลย

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “กระมัง” หรือ “มั่ง” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “มั่ง” ลดรูปมาจากคำลงท้าย “กระมัง” ใช้แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน ใช้กับประโยคที่แสดงนัยของความลังเลใจ และใช้กับประโยคประชดประชัน

4.3.2 คำลงท้าย “ไง”

ในการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ไง” ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลคำว่า “ไง” ที่ใช้แสดงนัยของการถาม ซึ่งลดรูปมาจากคำแสดงการถาม “อย่างไร” หรือ “ยังไง” โดยสามารถเทียบเคียงเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า “How” หรือ “What” เป็นต้น มารวมไว้ในการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่า คำว่า “ไง” ที่ใช้แสดงนัยของการถาม ซึ่งลดรูปมาจากคำแสดงการถาม “อย่างไร” หรือ “ยังไง” นั้นทำหน้าที่เป็นคำแสดงการถาม ที่สามารถแปลความหมายเป็นภาษาอังกฤษได้ตรงตามคำแสดงการถามนั้นอยู่แล้ว พัทชรินทร์ (Patcharin, 1981: 146-147) ได้อธิบายไว้ว่า ทั้งคำลงท้าย “ไง” และคำแสดงการถาม “ไง” ต่างก็มีการลดรูปหรือกร่อนเสียงมาจาก คำว่า “ยังไง” หรือ “อย่างไร” เหมือนกัน แต่การที่จะสามารถทราบได้ว่า คำว่า “ไง” ทำหน้าที่เป็นคำที่ใช้แสดงการถามหรือเป็นคำลงท้ายนั้น สามารถพิจารณาได้จากบริบทที่อยู่แวดล้อมคำว่า “ไง” ซึ่งพัชรินทร์ กล่าวว่า หากผู้พูดต้องการถาม ผู้พูดก็จะใช้คำว่า “ไง” ที่เป็นรูปของคำแสดงการถาม แต่หากผู้พูดต้องการกล่าวถ้อยคำหรือข้อความที่เป็นการบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ ผู้พูดก็จะใช้คำลงท้ายแทน ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ขอนำข้อมูลของคำว่า “ไง” ที่ทำหน้าที่เป็นคำถามมารวมไว้ในการศึกษา จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าคำลงท้าย “ไง” ที่ปรากฏในบทแปลใช้แสดงนัยความหมายอื่น ๆ ดังนี้

4.3.2.1 ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบาย

[illegible]

วาสลิกิน: “ของบางอย่างหรือ”

อาร์ทิมิส: “ค่าไถ่ไง ห้าล้านเหรียญครบถ้วน”

(ชมnard, 2545: 305)

[illegible]

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - ฮอลดี

ฮอลดี: “แล้วการถอดรหัสลับนิรันดร์นี้จะใช้เวลานานแค่ไหน?”

...

อาร์ทิส: “นิรันดร์ใจ” เขาบอก “ในทางทฤษฎีนะ แต่สำหรับทีมของ
สไปโร อาจใช้เวลาไม่นานนี้นิดหน่อย”

(ขมนาม, 2548: 111)

คำถามท้าย “ใจ” ในตัวอย่าง 45 และตัวอย่าง 46 ใช้ประกอบประโยคแสดงการตอบอธิบายในสิ่งที่คู่สนทนาสงสัยหรือต้องการทราบคำตอบ เพื่อยืนยันสิ่งที่ผู้พูดกล่าวออกไปให้ฟังชัดเจนขึ้น

4.3.2.2 ใช้เมื่อผู้พูดรู้ดีกรำคาญหรือไม่พอใจ

ตัวอย่าง 47 สถานการณ์: สไปโรซึ่งเป็นเจ้านายของบลันต์รู้สึกไม่พอใจที่บลันต์ไม่หยุดพูดสักที

คู่สนทนา: สไปโร - บลันต์

บลันด์: “หมกก็ไม่รู้ มีไอบังหยั่งละเบิก ไม่รู้อะไร ค้ายจาเปงละเบิกมือ แต่หมบอได้หยั่ง บักเล่ตาย หมยงโค่นหัวจาย มั่งไม่มีทางรอด”

สไปโร: “โอย หุบปากเหอะ” สไปโรตวาด “ฟังแกแล้วปวดหัว รีบ ๆ ไป
ทำฟันปลอมให้เสร็จ”

...

บลัณฑ์: “ห้ายหมตอกปะ เจ้านาย”

สไปโร: “ฉันบอกให้หุบปากไป อีกอย่าง ฉันไม่รู้จะตอบยังไงด้วย”

(ขมนาม, 2548: 188)

- ตัวอย่าง 48 สถานการณ์: คัดจิอันรู้สึกไม่พอใจที่นายพลสกาลินพูดไม่รู้เรื่องว่าตอนนี้ยังไม่สามารถเปิดการทำงานของปืนใหญ่ได้ เพราะถ้าเปิดตอนนี้พวกหน่วยเล็พก็จะสามารถใช้อาวุธได้ด้วยเช่นกัน

 คู่สนทนา: คัดจิอัน - สกาลิน

 สกาลิน: “มันจะเป็นของเราเร็วกว่านี้ ถ้าพวกเขาได้ใช้ปืนเลเซอร์ของโคโบอิ”

 คัดจิอันถอนหายใจอย่างอดกลั้น

 คัดจิอัน: “เราคุยกันเรื่องนี้แล้วไง... ท่านนายพล สัญญาณרבกวนที่เราส่งไปทำให้ปืนนิวทรีโนทุกระบอกไม่ทำงาน ถ้าท่านจะใช้ปืนนิวทรีโน หน่วยเล็พก็จะใช้ได้ด้วย”

(ชนนารณ, 2545: 253)

คำลงท้าย “โง” ในตัวอย่าง 47 และตัวอย่าง 48 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ โดยตัวอย่าง 47 ผู้พูดรู้สึกโมโหที่คู่สนทนาไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ส่งออกไปแล้ว ครั้งหนึ่ง จึงทำให้ผู้พูดต้องพูดประโยคเดิมซ้ำอีกครั้ง ส่วนตัวอย่าง 48 ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจที่ผู้ฟังพูดไม่รู้เรื่อง และไม่ยอมปฏิบัติตามในสิ่งที่ได้เคยตกลงกันไว้ ซึ่งคำลงท้าย “โง” ในตัวอย่างนี้ ใช้เน้นย้ำยัยรำคาญและไม่พอใจของผู้พูดให้ชัดเจนขึ้น

4.3.2.3 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ

- ตัวอย่าง 49 สถานการณ์: สไปโรรู้สึกประหลาดใจที่ภาพของเขาขณะบุกรุกเข้าไปในตึก
โพนดิ็กซ์ปรากฏขึ้นที่จอร์จฮากาการ์ณ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาก็เห็น
ว่าโพลีซึ่งแก๊งปลอมเสียงเป็นเสียงของเครื่องคอมพิวเตอร์ซี
คิวบ์ ที่สไปโรแย่งชิงมาจากอาร์ทิมิส ได้ลบภาพนั้นออกหมดแล้ว
- คู่สนทนา: สไปโร – โพลี
- สไปโรจ้องที่จอร์จฮากาการ์ณของห้องลับ ภาพตรงหน้าเปลี่ยนไป ไม่มีภาพของยาม
ทั่วทั้งตึกที่หลับไม่ได้สติอีกแล้ว แต่กลับกลายเป็นภาพของสไปโรและพวกที่บุกรุก
เข้ามาในตึกโพนดิ็กซ์ที่ถูกฉายซ้ำ สิ่งที่ผิดปกติอย่างยิ่งก็คือ ไม่มีร่องรอยของอาร์ทิ
มิสที่หน้าจอ

สไปโร: “เกิดอะไรขึ้น คิวบ์” สไปโรตะกุกตะกักถาม “ไหนแกบอกว่ายลบ
ภาพของพวกเขาออกจากวิดีโอหมดแล้วไง”

โพลี: “ผมโกหก สงสัยจะเป็นเพราะนิสัยชั่วร้ายที่ผมเพิ่งพัฒนาขึ้น”
(ชมณารถ, 2548: 297)

คำลงท้าย “ไง” ใช้ประกอบประโยคที่แสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่เกิดขึ้น โดยแท้จริงแล้ว ผู้พูดไม่คาดคิดว่าเรื่องดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับตนเอง ในตัวอย่างนี้ จะสังเกตเห็นได้ว่า คำลงท้าย “ไง” แม้จะใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “ไหน” แต่นัยที่สื่อออกมา นั้น ผู้พูดไม่ได้ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง เพียงแต่เป็นการบ่นหรือรำพึงแสดงความรู้สึกประหลาดใจของตนออกมา ในรูปของประโยคคำถาม ซึ่งในกรณีนี้ พบว่า มีการใช้คำลงท้าย “ไง” เพื่อสื่อความรู้สึกประหลาดใจ ปรากฏในบทแปลเพียง 1 ตัวอย่างเท่านั้น

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ไง” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ไง” ใช้กับ ประโยคคำถามให้ทราบหรือตอบอธิบาย ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ และใช้เมื่อผู้พูด รู้สึกประหลาดใจ

4.3.3 คำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” หรือ “ดิ”

คำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” หรือ “ดิ” นั้น พัทชรินทร์ (Patcharin, 1981: 181) กล่าวว่า คำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” ถือเป็นคำลงท้ายคำเดียวกัน แต่ต่างกันตรงการออกเสียง ส่วนแฮส (Haas, 1964: 157, 539) ได้กล่าวไว้ว่า ทั้งคำลงท้าย “ชิ” และ “ลี” นั้น ต่างก็กร่อนเสียงมาจากคำลงท้าย “ชี” นอกจากนี้ ผู้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายส่วนใหญ่ มักจะกล่าวถึงคำลงท้าย “ชิ” และ “ลี” รวมกันไปในครั้งเดียว มิได้ แยกศึกษาเหมือนคำลงท้ายคำอื่น ๆ และจากข้อมูลบทแปล ผู้วิจัยเห็นว่าควรศึกษารวมในกลุ่ม เดียวกันได้ ผู้วิจัยจึงขอรวบรวมคำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” ไว้เป็นคำลงท้ายคำเดียวกันเหมือนที่ผู้ศึกษาท่าน อื่น ๆ ได้เคยศึกษาไว้ ส่วนคำลงท้าย “ดิ” นั้น พบในการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยเอง ซึ่งในกรณีนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า คำลงท้าย “ดิ” สามารถใช้แทนคำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัด คำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ให้รวมอยู่ในกลุ่มเดียวกัน จากการศึกษวิเคราะห์ข้อมูล คำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” หรือ “ดิ” พบว่าในบทแปลมีการใช้คำลงท้าย “ลี” มากที่สุด รองลงมาคือ คำลงท้าย “ชิ” ส่วนคำลงท้าย “ดิ” นั้นมีปรากฏเพียง 2 ครั้ง ซึ่งคำลงท้าย “ชิ” หรือ “ลี” หรือ “ดิ” ใช้แสดงนัย ความหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.3.3.1 ใช้เมื่อต้องการถาม

ตัวอย่าง 50	สถานการณ์:	อาร์ทิมิสสงสัยว่าทำไมนักสืบแบร์รี่ถึงรู้ว่าอาร์ทิมิสกำลังจะทำอะไร อาร์ทิมิสจึงถามนักสืบแบร์รี่เพื่อความแน่ใจว่าเขาเปิดตู้แช่แข็งที่เช่าของบัตเลอร์คูใช้ไหม
	คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส - แบร์รี่
	แบร์รี่:	“ใครโฮจินิกส์” แบร์รี่สังเกตจากสัญลักษณ์ข้างรถ “คุณคิดว่าจะช่วยเขาได้หรือ”
	อาร์ทิมิส:	“แปลว่าคุณเปิดตู้แช่แข็งดูแล้วสิ” อาร์ทิมิสย้อนถามนักสืบพยักหน้า

(ชมনারদ, 2548: 72)

คำลงท้าย “สิ” ในตัวอย่างนี้ ใช้แสดงการถาม โดยเป็นการถามที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังตอบรับ หรือตอบปฏิเสธ ซึ่งในตัวอย่างนี้จะสังเกตเห็นว่าบทบรรยายลักษณะการพูดของตัวละคร “อาร์ทิมิสย้อนถาม” เป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบนัยความหมายของประโยคได้อย่างชัดเจนว่าผู้พูดต้องการถาม และจากข้อมูลพบว่าการใช้คำลงท้าย “สิ” เพื่อสื่อนัยของการถามมีปรากฏในบทแปลเพียง 1 ตัวอย่าง

4.3.3.2 ใช้กับประโยคแนะนำหรือเชิญชวน

ตัวอย่าง 51	สถานการณ์:	ไนล์ ดินาล และโอมอนยังไม่สามารถฆ่าผู้การรุดตามที่ได้รับคำสั่งมาได้ ซึ่งถ้าหากผู้การรุดรอดชีวิตไปได้ พวกเขาต้องโดนหัวหน้าลงโทษแน่ ๆ ดินาลจึงถามโอมอน และไนล์ ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี ซึ่งไนล์เสนอแนะว่าให้ยิงรถไฟขบวนที่ผู้การรุดและพวกกระโดดหนีขึ้นไป
	คู่สนทนา:	ไนล์ - ดินาล
	ดินาล:	“แล้วจะทำไงล่ะวะ ในพวกเราข้าหล่อสุด จันทน์ที่ที่ต้องใช้จะ-หมองเป็นของแก่ก็ละกัน”
	ไนล์:	“เรากียิงรถไฟสิ” ไนล์แทรกขึ้น “ง่ายจะตาย”

(ชมনারদ, 2545: 158)

- ตัวอย่าง 52 สถานการณ์: ก๊อบลินคนหนึ่งพูดเชิญชวนให้เพื่อน ๆ ในแก๊งค์ว่ามัลช คนแคระชาวเฟรี ซึ่งไม่ถูกกับพวกก๊อบลินมาตั้งนานแล้ว กำลังทำอะไรกับหัวหน้าแก๊งค์ของพวกมันบ้าง
- คู่สนทนา: ก๊อบลิน – ก๊อบลิน
- ไอ้หน้าปูดอาการไม่ดีนัก ควันพุ่งออกจากทางออกทุกช่องในหัวมัน ก๊อบลินคงจะต้านทานไฟได้จริง แต่ลูกไฟที่กระจายไปทั่วหัว ลวกต่อต่าง ๆ จนกลายเป็นแผลพุพองไม่น้อย มันส่ายโยกเยกไปมาเหมือนคันสาหร่ายทะเล แล้วลืมหืมตาคำว่าลงบนพื้นคอนกรีตอย่างไม่เป็นท่า เสียงอะไรบางอย่างดังกร๊อบ อาจจะเป็นจมูกใหญ่โตของมัน
- ลูกน้องตัวอื่นในแก๊งค์มีท่าทางไม่พอใจนัก
- ก๊อบลิน: “คูมันทำลูกพีดี!”

(ชนนารณ, 2544: 173)

คำลงท้าย “ติ” ในตัวอย่าง 51 ใช้ประกอบประโยคเสนอแนะหรือแนะนำ โดยเป็นการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่คู่สนทนาไม่รู้ว่าจะจัดการกับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่อย่างไร ผู้พูดจึงกล่าวเสนอแนะความคิดเห็นของตนเองออกไปเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ส่วนคำลงท้าย “ติ” ในตัวอย่าง 52 ใช้ประกอบประโยคเชิญชวน โดยเป็นการเชิญชวนให้ผู้ฟังดูในสิ่งที่ผู้พูดอยากให้ผู้ฟังได้รู้ หรือได้เห็น

4.3.3.3 ใช้เมื่อต้องการเน้น

- ตัวอย่าง 53 สถานการณ์: มัลลิกาตั้งวาดแผนผังของติกโกโบอิลีและอธิบายให้ผู้การรูต
 สอลลี อาร์ทิมิส และบัดเลอร์ ฟังว่าจะแอบเข้าไปในติกโกโบ
 อิลีได้อย่างไร

คู่สนทนา: มัลลิกา – รูต

รูต: “แผนผังอะไร ให้ตายเถอะ! นี่มันแค่รูปสี่เหลี่ยมธรรมดาซัด ๆ”

...

มัลลิกา: “ไม่สำคัญหรอก ตรงนี้สิที่สำคัญ”

รูต: “ไอ้เส้นซิกซัคเนี่ยนะ!”

(ชนนารถ, 2545: 249)

ตัวอย่าง 54 สถานการณ์: สอลตี้บอกให้อาร์ทิมิสทราบว่าจะต้องขึ้นไปหาห้องนอนของ
สไปโรแล้วสแกนม่านตากับนิ้วโป้งของเขาเพื่อนำมาใช้ในการ
เปิดประตูห้องนิรภัยที่สไปโรนำเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบ์ ของ
อาร์ทิมิสไปเก็บไว้

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - สอลตี้

 สอลตี้: “อยู่เหนือหัวเราพอดี เราต้องขึ้นไปบนนั้นแล้วสแกนม่านตากับ
 นิ้วโป้งของเขา”

 ...

 อาร์ทิมิส: “สแกน ไซส์ ยิ่งเร็วยิ่งดี”

(ชนนารณ, 2548: 265)

คำลงท้าย “ลี” ในตัวอย่าง 53 และตัวอย่าง 54 ใช้เน้นความสำคัญของคำที่อยู่หน้าคำลงท้าย “ลี” โดยตัวอย่าง 53 เป็นการเน้นคำว่า “ตรงนี้” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นย้ำให้ผู้ฟังทราบและเข้าใจว่าควรจะสนใจจุดตรงไหน ส่วนตัวอย่าง 54 เป็นการเน้นคำว่า “ใช่” ซึ่งในสถานการณ์นี้ เป็นการเน้นในสิ่งที่ผู้พูดมีความคิดเห็นสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้ฟังได้กล่าวออกมา

4.3.3.4 ใช้กับประโยคคำสั่ง

ตัวอย่าง 55 สถานการณ์: อาร์ทิมิสสั่งให้บัตเลอร์ไปดูแลการขนส่งทองคำที่หน่วยเล็พเอามา
เป็นค่าไถ่ตัวซอลลี

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – บัตเลอร์

 อาร์ทิมิส: “ฮ่า ดูเหมือนว่าพวกเล็พจะยอมจำนนแล้ว บัตเลอร์ ไปดูแลการ
ขนส่ง**ซี** แต่ระวังตัวไว้ด้วย เพื่อนเฟรีของเราอาจจะไร้เด๋มเหลือ้ม”
(ฆมนารถ, 2544: 264)

ตัวอย่าง 56 สถานการณ์: สอวลีสั่งให้อาร์ทิมิสใช้น้ำกรดเปิดประตูลไฟ
 คู่สนทนา: สอวลี – อาร์ทิมิส
 สอวลี: “ฟาถ์! ไอ้มนุษย์โคลนหน้าปลาจวด เปิดประตูสิ!”
(ชมnard, 2545: 155)

4.3.3.7 ใช้กับประโยคทำทนาย

- ตัวอย่าง 61 สถานการณ์: โลฟเฟอร์รู้ความจริงว่าแท้จริงแล้วโม ดิกเจนซ์ ก็คือมัลช
คนแคะชาวแฟร์ ที่รู้จักกับอาร์ทิมิมมาก่อนหน้านี้แล้ว จึงทำให้
เขารู้สึกโมโหที่มัลชหลอกลวงเขา เขาจึงพูดจาทำทนายมัลชว่ามัลช
จะสามารถหนีรอดจากกระสุนปืนที่เขากำลังจะยิงออกไปได้
หรือเปล่า
- คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ – มัลช
- โลฟเฟอร์: “ไม่ต้องมาแก้ตัว” โลฟเฟอร์สวนขึ้นทันควัน “โมโครโฟนของ
แกเปิดอยู่ ข้าได้ยินทั้งหมดแล้ว โม หรือจะให้เรียกว่ามัลช คน
แคะแฟร์ดีล่ะ”
- มัลชกลืนอาหารคำโตที่เพิ่งเคี้ยวไปได้ครึ่งหนึ่งลงคอ ปากสว่างของเขาทำเรื่องอีก
แล้ว แต่บางที่เขาอาจจะใช้ปากนี้เป็นทางรอดได้ เขาน่าจะปลดขากรรไกรแล้ววาบ
เข้าหมอนี่ซะ เขาเคยกินของที่ใหญ่กว่านี้มาแล้ว หรือไม่ก็อาจจะพ่นระเบิดแก๊สคน
แคะใส่โลฟเฟอร์ให้กระเด็นข้ามห้องไปเลย เขาได้แต่หวังว่าโลฟเฟอร์คงไม่สาด
กระสุนใส่เขาเสียก่อนที่เขาจะเข้าถึงตัวโลฟเฟอร์และทำเช่นนั้นได้
- โลฟเฟอร์เห็นสายตาของมัลช
- โลฟเฟอร์: “ใช่แล้ว ไอ้เตี้ย” เขาพูดพลางจ้วงโกปิ่น “เกลลงสิ ดูว่าจะมาได้
ไกลแค่ไหน”
- (ชมณารถ, 2548: 161)

- ตัวอย่าง 62 สถานการณ์: มัลชพูดจาคุกคามมือของโลฟเฟอร์ จึงทำให้โลฟเฟอร์รู้สึกไม่
พอใจ เขาจึงทำให้มัลชนับรอยสักของเขาว่ามีมากแค่ไหน เพราะ
เมื่อเขาทำงานสำเร็จชิ้นหนึ่ง เขาก็จะไปสัก
- คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ - มัลช
- มัลช: “เป็นลิงกังตัวเล็กมันก็เรื่องหนึ่ง แต่คนเหล็กตัวเล็กเนี่ย แกจะเน่
สักแค่ไหนถ้าปะทะกันซึ่ง ๆ หน้า”
- โลฟเฟอร์ทิ้งร่างของคนแคะลง แล้วกระชากเสื้อเชิ้ตของตัวเองให้เปิดออก
ที่แผลอกของเขาเต็มไปด้วยรอยสัก

คำลงท้าย “สิ” ในตัวอย่าง 63 และตัวอย่าง 64 ใช้ประกอบกับคำสบถหรือคำอุทานให้ฟังรื่นหู และมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย โดยในสถานการณ์นี้ เป็นการสบถหรืออุทานแสดงความรู้สึกไม่พอใจในสิ่งที่ผู้พูดไม่คาดคิดว่าบุคคลที่เขากล่าวถึง หรือผู้ฟังที่เขากำลังสนทนาคำนึงนั้น จะสามารถทำในสิ่งที่เขาไม่คาดคิดได้

4.3.3.9 ใช้กับประโยคประชดประชัน

ตัวอย่าง 65 สถานการณ์: โพลีฟูดจาประชิดประชันที่ผู้การรูตโมโหใส่เขา

 คู่สนทนา: โพลี – รูต

 รูต: “ไม่ต้อง โพลี! ไม่มีอย่างไหนอีกแล้ว! ไม่ต้องออกความเห็น
 ฉลาด ๆ อะไรอีกจะขอบใจมาก ชีวิตผู้กองชอร์ตอยู่ในอันตราย
 กดปุ่มนั้นเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ผมจะปีนขึ้นไปบนหอคอยแล้วใช้หน้า
 คุณกระแทกปุ่มนั่นเอง”

 ...

 รูต: “โพลี อยู่ในที่หรือเปล่า”

 โพลี: “อยู่ที่นี่ ผู้การ ท่านขึ้นมาเอาหน้าผมกดสวิทช์นั่นสิ”

ตัวอย่าง 66 สถานการณ์: มัลชซึ่งมีนิสัยชอบขโมยของ จนถูกจับและต้องงานเวียนเข้าออก
คุกหลายครั้ง รู้สึกไม่พอใจที่ผู้การรูตเรียกเขานักโทษ
เขาจึงกล่าวประชดประชันผู้การรูต

คู่สนทนา: มัลช - รูต

รูต: “อ้อ เจ้านักโทษ”

...

มัลช: “หมายถึงข้างนั้นสิ จูลีอัล!”

คำลงท้าย “สิ” ในตัวอย่าง 65 และตัวอย่าง 66 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าว ประชดประชันคู่สนทนา เนื่องจากผู้พูดรู้สึกไม่พอใจในสิ่งที่คู่สนทนากล่าวออกมา ผู้พูดจึงกล่าว ประชดประชันกันกลับ โดยการใช้น้ำเสียง “สิ” ใส่ท้ายประโยคที่ต้องการกล่าวประชดประชัน เพื่อ

มัลช: “ไปกันเถอะ”

(ชมนารถ, 2544: 203)

คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 67 และตัวอย่าง 68 ใช้ประกอบประโยคเชิญชวนหรือชักชวน โดยตัวอย่าง 67 เป็นการกล่าวเชิญชวนให้ผู้ฟังไปดูของที่ผู้พูดขาย ส่วนตัวอย่าง 68 เป็นการกล่าวเชิญชวนหรือชักชวนให้ผู้ฟังซึ่งถูกจับตัวมาเรียกค่าไถ่ รีบออกไปจากคุกหาสน์ฟาล์

4.3.4.2 ใช้เมื่อต้องการพูดตัดบทหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

- ตัวอย่าง 69 สถานการณ์: ผู้การรูตไม่ยอมฟังข้อแก้ตัวของมัลชที่ต่อสู้กับพวกก๊อบลินในห้องซัง จึงพูดตัดบทเปลี่ยนไปเรื่องอื่นแทน
- คู่สนทนา: รูต – มัลช
- มัลช: “ก็ได้ ผู้การ ไม่ต้องตั้งเรื่องร้องไปหรอก ฉันไม่ใช่ฆาตกรนะ รู้ไหม แก่ผู้กระทำความผิดเรื่องจิปาถะ”
- รูต: “เท่าที่ฉันได้ยินมา แก่ก๊อบจะข่อยร่างใครสักคนไปแล้วในห้องซังข้างล่างนั่น”
- มัลช: “ไม่ใช่ความผิดฉัน พวกมันทำร้ายฉันก่อน”
- รูต: “เอาเหอะ ตามฉันมา แล้วห้ามหยิบอะไรนะ”
- (ชมนารถ, 2544: 177)

- ตัวอย่าง 70 สถานการณ์: ผู้การรูตดูไม่ออกว่าเส้นยึกยักที่มัลชวาดแผนผังให้ดูจะเป็นรอยแยกเพื่อเข้าไปในโคโบอิเล็บได้อย่างไร จึงพูดตัดบทว่าถ้าเส้นนั้นเป็นรอยแยกจริง ๆ แล้วจะต้องทำอย่างไร
- คู่สนทนา: รูต - มัลช
- มัลช: “ไม่สำคัญหรอก ตรงนี้สิที่สำคัญ”
- รูต: “ไอ้เส้นยึกยักนี่อะ!”
- มัลช: “มันคือรอยแยกต่างหาก” คนแคระค่าน “ใคร ๆ ก็ดูออก”
- รูต: “ใครๆ ในชั้นอนุบาลนะสิ เอาเถอะ ถ้ามันเป็นรอยแยกแล้วยังไง?”
- (ชมนารถ, 2545: 249)

คำลงท้าย “เหอะ” ในตัวอย่าง 69 และคำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 70 ใช้ประกอบกับคำกริยา “เอา” เพื่อแสดงให้เห็นทราบว่าผู้พูดต้องการกล่าวตัดบทเพื่อเปลี่ยนไปสนทนาเรื่องอื่นแทน โดยผู้พูดกล่าวตัดบท เนื่องจากผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่อยากที่จะสนทนาเรื่องดังกล่าวแล้ว จึงกล่าวตัดบทเพื่อเปลี่ยนไปสนทนาเรื่องอื่นแทน

4.3.4.3 ใช้กับประโยคขอร้องหรืออ้อนวอน

ตัวอย่าง 71	สถานการณ์:	โพลี๋ขอร้องให้คูมูลัสและอาร์กอนหยุดเถียงกันเรื่องการวิเคราะห์คำพูดและพฤติกรรมของอาร์ทิมิส
	คู่สนทนา:	โพลี๋ – คูมูลัสและอาร์กอน
	โพลี๋:	“ขอร้องเถอะ คุณสุภาพบุรุษ เราต้องการความเห็นเอกฉันท์ตอนนี้ต้องได้บทสรุปที่แน่นอน”
(ชมনারদ, 2544: 164)		

ตัวอย่าง 72	สถานการณ์:	อาร์ทิมิสขอร้องให้ฮอลลีช่วยชุบชีวิตให้บัตเลอร์
	คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส – ฮอลลี
	อาร์ทิมิส:	“กรุณาเถอะ ฮอลลี” อาร์ทิมิสอ้อนวอน “ผมทำใจปล่อยเขาไปไม่ได้ นี่บัตเลอร์นะ”
(ชมনারদ, 2548: 88)		

คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 71 และตัวอย่าง 72 ใช้ประกอบกับคำที่มีนัยของการขอร้องหรืออ้อนวอน คือคำว่า “ขอร้อง” และ “กรุณา” เพื่อทำให้ประโยคขอร้องหรืออ้อนวอนนุ่มนวลขึ้น

4.3.4.4 ใช้กับประโยคคำสั่ง

ตัวอย่าง 73	สถานการณ์:	อาร์ทิมิสสั่งให้เหงียนเลิกเล่นละครตบตาว่าตัวเองเป็นบริกร แล้วนั่งลงคุยเรื่องคัมภีร์ของชาวเผ่ากับเขาสักที
	คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส - เหงียน
	อาร์ทิมิส:	“เลิกเล่นละคร แล้วนั่งลงเถอะ”
(ชมনারদ, 2544: 4)		

- ตัวอย่าง 74 สถานการณ์: ผู้การรุดสั่งให้โพลีหยุดพูดแทรกในขณะที่เขากำลังดำเนินการ
 ทำงานที่ผิดพลาดของฮอลลี

คู่สนทนา: รุด – โพลี

รุด: “เจียบเถอะ เจ้าพเลเรือน” ...

(ชนนารณ, 2545: 117)

คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 73 และตัวอย่าง 74 ใช้ประกอบประโยคคำสั่ง เพื่อให้
ประโยคคำสั่งฟังนุ่มนวลขึ้น และไม่ฟังดูเป็นการบังคับให้ผู้ฟังต้องปฏิบัติตามจนเกินไปนัก

4.3.4.5 ใช้ประกอบกับคำสับหรือคำอุทาน

- ตัวอย่าง 75**

สถานการณ์: โพลลีรู้สึกรำคาญที่พูดเท่าไร โอปอล โคโบอิกก็ไม่ใช่เขาสักทีว่า คัดจิ้นกำลังหลอกใช้เธอ

คู่สนทนา: โพลลี - โอปอล

โพลลี: “โอปอล คิดหรือเปล่าว่าทำอะไรลงไป คัดจิ้นมันเสียสติไปแล้ว ให้ตายเถอะ ถ้าเขาได้สิ่งที่ต้องการเมื่อไหร่ เขาต้องกำจัดคุณทิ้งแน่!”

(ขมনারถ, 2545: 182)

- ตัวอย่าง 76 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสถามอาร์ทิมิสว่าสวมที่อุดหูไว้แล้วหรือยัง จึงทำให้อาร์ทิมิสรู้สึกรำคาญ

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

 บัตเลอร์: “เจ้านายสวมที่อุดหูไว้หรือเปล่าครับ” เขาเอ่ยปากถามผู้ว่าจ้าง

 ...

 อาร์ทิมิส: “สวมแล้ว บัตเลอร์ ถึงผมจะไม่คิดเลยสักนิดว่าที่นี่จะมีอันตราย การประชุมครั้งนี้เป็นธุรกิจกลางแจ้งที่ถูกกฎหมายล้วน ๆ นะ ให้ตายเถอะ”

(ชนนารถ, 2548: 15)

คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 75 และตัวอย่าง 76 ใช้ประกอบคำสบถหรือคำอุทาน “ให้ตาย” เพื่อช่วยทำให้คำสบถหรือคำอุทานฟังรื่นหู และมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย โดยในสถานการณ์นี้ เป็นการสบถหรืออุทานในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจในการกระทำหรือพฤติกรรมของคู่สนทนา

4.3.4.6 ใช้กับประโยคคาดหวัง

- ตัวอย่าง 77**

สถานที่:	อาร์ทิมิสคาดหวังว่าเฮงียนคงจะรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับเขาว่าจะไม่พูดถึงกัมภีร์ของชาวแฟรีให้คนอื่นฟัง
คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส – เฮงียน
เฮงียน:	“ไม่... ไม่ครับ ท่านฟาวล์ ผมรู้สึกปิดปากไปแล้ว”
อาร์ทิมิส:	“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ ไม่งั้นบัดเลอร์จะมาเย็บปากให้อย่างถาวร”

(ชมนารถ, 2544: 10)

ตัวอย่าง 78

สถานที่:	ซิด คอมมอนส์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่สนามบินและเคยปฏิบัติหน้าที่เป็นคนคุ้มกันร่วมกับบัดเลอร์ หวังว่าบัดเลอร์กังจะไม่แอบเข้าไปในห้องขังที่เขาได้จับตัวบลันด์ซึ่งเป็นคนที่ลั่นไกยิงบัดเลอร์ที่ภัตตาคารในลอนดอน ขังเอาไว้
คู่สนทนา:	ซิด - บัดเลอร์
บัดเลอร์:	“ผมไม่ใช่คนเดิมแล้ว มีวุฒิภาวะมากขึ้นกว่าเดิม”
...	
ซิด:	“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ”

(ชมนารถ, 2548: 317)

คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 77 และตัวอย่าง 78 ใช้ประกอบกับคำที่สื่อถึงการคาดหวัง คือ “ขอให้...” ทั้งนี้เพื่อช่วยทำให้ประโยคแสดงการคาดหวังที่ผู้พูดหวังว่าผู้ฟังจะปฏิบัติตามในสิ่งที่ตนเองได้กล่าวออกมาจริง ๆ ฟังนุ่มนวลขึ้น

4.3.5 คำลงท้าย “นะ”

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “นะ” พบว่าใช้แสดงนัยความหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.3.5.1 ใช้เมื่อต้องการถามความคิดเห็นของคู่สนทนา

- ตัวอย่าง 81 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสไม่ได้ไปจัดการกับสไปโร เพื่อเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบี คืนมาด้วย เขาสังเกตเห็นสีหน้าของอาร์ทิมิสไม่ค่อยดี จึงถามอาร์ทิมิสว่าไม่เป็นอะไรใช่ไหม
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ – อาร์ทิมิส
- บัตเลอร์: “เจ้านายไม่เป็นไรนะ”
- ...
- อาร์ทิมิส: “บอกตามตรง ผมก็ไม่รู้ ไม่มีที่อยู่ข้าง ๆ ผมรู้สึกเหมือนขาดแขนไปข้างหนึ่ง”

(ชมনারถ, 2548: 195)

- ตัวอย่าง 82 สถานการณ์: บัตเลอร์กำลังทำเป็นชวนคนที่ทำเรื่องคุยตามที่อาร์ทิมิสสั่ง เพื่อให้อาร์ทิมิสแอบเข้าไปเตรียมสถานที่ในเรือที่จะใช้เจรจากับผู้การรู้เรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ – กลุ่มคนที่ทำเรื่อง
- บัตเลอร์: “หนานะคินนี่” เขาพูดกับคนที่จับกลุ่มอยู่
- ไม่มีใครตอบ ดำรวจแอบแฝงตัวมาได้ทุกแบบ

(ชมনারถ, 2544: 96)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 81 ใช้ถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จึงต้องการถามเพื่อให้ได้รับการยืนยันจากผู้ฟัง ซึ่งถือเป็นการขำถามเพื่อความแน่ใจ ส่วนคำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 82 ใช้แสดงนัยของการถามความคิดเห็นของผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งออกมาก่อน จากนั้นจึงใช้คำลงท้าย “นะ” ลงท้ายประโยค เพื่อเป็นการแสดงนัยของการเชิญให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็นของตนกลับมาบ้าง

4.3.5.2 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถามเพื่อแสดงนัยของการถามซ้ำ

- ตัวอย่าง 83 สถานการณ์: ผู้การรูตซึ่งเป็นหัวหน้าของโพลีซึ่มโพลีซึ่มทำงานได้เยี่ยมมาก แต่เขาไม่เชื่อหุตัวเองว่าผู้การรูตจะชม โพลีซึ่มจึงถามซ้ำอีกครั้ง
- คู่สนทนา: โพลี - รูต
- รูต: “เยี่ยมมาก” รูตบอก
- โพลี: “ผู้การพูดว่าอะไรนะ”
- รูต: “ฉันบอกว่าเยี่ยมมาก” รูตตะโกน “ไม่ต้องให้ย้าความเก่งของแก่นักหรือกนะ”

(ชมনারถ, 2544: 108)

- ตัวอย่าง 84 สถานการณ์: ฮอลลีถามโพลีว่ามีพวกมนุษย์โคลนกี่คนที่ไม่ได้ถูกพวกเขาลบความจำเกี่ยวกับเรื่องชาวเฟรี โพลีซึ่มพิมพ์ตอบว่าสามคน แต่ฮอลลีได้ยินไม่ชัด จึงถามซ้ำอีกครั้ง
- คู่สนทนา: ฮอลลี - โพลี
- ฮอลลี: “จั้นหรือ” ฮอลลีย้อน “แล้วกี่คนล่ะที่ไม่ได้ถูกลบความจำ?”
- ...
- โพลี: “สามคน” เขาพิมพ์ออกมาในที่สุด
- ฮอลลี: “ว่าไงนะ?”
- โพลี: “ก็สามคนไง แหม”

(ชมনারถ, 2545: 38)

กำลังท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 83 และตัวอย่าง 84 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร” และ “ไง” เพื่อสื่อนัยของการถามซ้ำในสิ่งที่ผู้พูดได้ยินไม่ชัด หรือไม่เชื่อในสิ่งที่ตนเองได้ยิน จึงถามซ้ำอีกครั้งเพื่อความชัดเจนและเพื่อความแน่ใจ

4.3.5.3 ใช้กับประโยคขอร้องหรืออ้อนวอน

- ตัวอย่าง 85 สถานการณ์: จูเลียขอร้องมาดามโคซิงซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาคุ้มกันให้อนุญาตให้เธอไปหาบัตเลอร์ พี่ชายของเธอ ที่อุทยานฟาวล์

คู่สนทนา: จูเลียต - มาดามโค
 มาดามโค: “เธอยังไม่พร้อม ฉันไม่ควรให้เธอไป เธอยังใช้อารมณ์มากเกินไปกว่าจะเป็นคนคุ้มกันที่มีประสิทธิภาพได้”
 จูเลียต: “ขอร้องนะคะ อาจารย์” จูเลียตกล่าว

(ชมনারদ, 2548: 123)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบกับคำที่มีนัยของการขอหรืออ้อนวอน คือ คำกริยา “ขอ” เพื่อให้ประโยคขอหรืออ้อนวอนที่ผู้พูดอยากขอให้ผู้ฟังอนุญาตในสิ่งที่ตนกล่าวขอออกไปฟังนุ่มนวลขึ้น และจากข้อมูลที่ปรากฏในบทแปล พบว่า การใช้คำลงท้าย “นะ” กับประโยคขอหรืออ้อนวอน มีปรากฏเพียง 1 ตัวอย่างเท่านั้น

4.3.5.4 ใช้กับประโยคเสนอแนะหรือแนะนำ

ตัวอย่าง 86 สถานการณ์: หลังจากเกิดเหตุการณ์ไฟดับในโลกใต้ดิน กรับได้เสนอแนะ สอลี่ว่าควรจะไปที่กองบัญชาการของหน่วยเล็ก
 คู่สนทนา: กรับ – สอลี่
 กรับ: “ผมว่าเราน่าจะกลับไปที่กองบัญชาการนะ” กรับเสนอ “พวกหน่วยข่าวกรองอาจจะอยากสัมภาษณ์ผม ว่ามีมนุษย์โคลนบุกกรุกเข้ามาหรือเปล่า”

(ชมনারদ, 2548: 45)

ตัวอย่าง 87 สถานการณ์: อาร์ทิมิสเข้าไปหาแองเจลิน แม่ที่มีอาการป่วยทางประสาท และได้แนะนำให้แม่เปิดม่านในห้องนอน
 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – แองเจลิน
 อาร์ทิมิส: “ผมว่าบางทีเราน่าจะเปิดม่านนะครับแม่”

(ชมনারদ, 2544: 24)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 86 และตัวอย่าง 87 ใช้ประกอบกับคำที่สื่อถึงข้อเสนอแนะหรือแนะนำ คือ คำว่า “น่าจะ” เพื่อให้ประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าดีหรือเหมาะสมที่ผู้ฟังควรจะปฏิบัติตาม ฟังนุ่มนวลขึ้น

4.3.5.5 ใช้กับประโยคคำสั่ง

- ตัวอย่าง 88 สถานการณ์: สอल्लीสั่งให้จูเลียตคอยเฝ้าคูอาร์ทิมิสที่อยู่ในตึกทำงานของสไปโรไว้ ส่วนเธอจะตามไปดูมัลชที่กำลังจะถูกเพิกซ์กับชิปส์พาไปฝัง
- คู่สนทนา: สอल्ली- จูเลียต
- สอल्ली: “ข้าจะบินตามไป เจ้าคอยคูอาร์ทิมิสไว้นะ”
- (ชมนารถ, 2548: 212)
-
- ตัวอย่าง 89 สถานการณ์: แองเจลิน แม่ของอาร์ทิมิสที่มีอาการป่วยทางประสาทจำอาร์ทิมิสไม่ได้ จึงสั่งให้อาร์ทิมิสออกไปจากห้องนอนของเธอ
- คู่สนทนา: แองเจลิน – อาร์ทิมิส
- แองเจลิน: “อ้อ...แล้วไม่ต้องมาให้เห็นอีกนะ ไม่งั้นฉันจะให้สามีนั่งจัดการกับเธอ เขาเป็นคนสำคัญมาก รู้ไหม”
- (ชมนารถ, 2544: 24)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 88 และตัวอย่าง 89 ใช้ประกอบประโยคคำสั่ง เพื่อให้ประโยคคำสั่งฟังนุ่มนวลมากขึ้น และไม่ฟังดูเป็นการบังคับให้ผู้ฟังต้องปฏิบัติตามจนเกินไปนัก

4.3.5.6 ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบ

- ตัวอย่าง 90 สถานการณ์: สอल्लीแจ้งให้โพลีทราบว่ามีชิคซ์ถูกยิงได้รับบาดเจ็บ ซึ่งเธอต้องการกำลังสนับสนุนและหน่วยเวทพยาบาลด่วน แต่โพลีบอกว่า
- คู่สนทนา: โพลี – สอल्ली
- โพลี: “ผมกำลังต่อสายคุณเข้ากับผู้การนะ” เสียงของโพลีดังเข้ามาเธอ
- “รอรับคำสั่ง”
- (ชมนารถ, 2545: 25)

- ตัวอย่าง 91 สถานการณ์: ในขณะที่โพลีกำลังค้นหาข้อมูลของมิคาอิล วาสติกิน ซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นคนที่ส่งอีเมลล์เรียกค่าไถ่พ่อของอาร์ทิมิส

โพลีได้บอกให้บัตเลอร์ทราบว่ามีข้อมูลของบัตเลอร์อยู่เหมือนกัน

คู่สนทนา: โพลี – บัตเลอร์

โพลี: “ข้าค้นหาจากฐานข้อมูลลับเฉพาะของตัวเอง ข้าคัดเก็บข้อมูลจากหน่วยสืบราชการลับของพวกมนุษย์โคลนไว้หลายแห่ง อ้อ มีข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าอยู่เหมือนกันนะ บัตเลอร์”

(ชมนารถ, 2545: 121)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 90 และตัวอย่าง 91 ใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแข็งให้ทราบ
ในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่ทราบ เพื่อนำข้อมูลให้ผู้ฟังต้องการบอกให้ผู้ฟังทราบ

4.3.5.7 ใช้กับประโยคแสดงการเตือน

- ตัวอย่าง 92 สถานการณ์: ทรัมป์เปิดเดือนกรับให้ปฏิบัติตัวให้เหมาะสม ห้ามเรียกเขาว่าพี่
แต่ให้เรียกว่าผู้กอง เพราะตอนนี้พวกเขากำลังปฏิบัติงานอยู่

คู่สนทนา: ทรัมป์เปิด – กรับ

ทรัมป์เปิดขึ้นนิ้วเดือน

ทรัมป์เปิด: “เรียกกันว่า ผู้กองเคลป์ ตอนนี้เราอยู่ในหน้าที่นะหมุ่ แล้วก็รู้ไว้
ด้วยว่า ฉันกำลังดูแลเธออยู่”

(ชมনারদ, 2545: 187)

- ตัวอย่าง 93 สถานการณ์: ฮอลลี่เตือนกรับให้มีสติ อย่าตกใจกับเหตุการณ์ไฟดับทั้งเมือง
 ซึ่งทำให้ทางสภาไต่ดินต้องสั่งปิดเมืองทั่วทุกจุด

 คู่สนทนา: ฮอลลี่ - กรับ

 กรับ: “ผู้กองชอร์ต! ฮอลลี่!”

 ฮอลลี่: “จำ” เธอจานรับพร้อมกับหันกลับไปที่ยาน “นี่ไม่ใช่เวลามาตื่น
 ตระหนกนะ เราต้องทำตัวให้เป็นตัวอย่าง...”

(ขมนารถ, 2548: 40)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 92 และตัวอย่าง 93 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการเตือนในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังนั้นปฏิบัติตัวไม่เหมาะสม เพื่อบอกให้ผู้ฟังปฏิบัติตัวให้ดีขึ้นกว่าเดิม

4.3.5.8 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา

ตัวอย่าง 94 สถานการณ์: มัลชซึ่งมีนิสัยชอบขโมยของ จนถูกจับและต้องวนเวียนเข้าออกคุกมานับครั้งไม่ถ้วน รู้สึกไม่พอใจที่ผู้การุตรเรียกเขานักโทษ

คู่สนทนา: มัลช - รุต

รุต: “ฉันไม่มีเวลาต่อล้อต่อเถียงกับแก นักโทษ แล้วเหตุผลเดียวที่เท่าของฉันยังไม่ยื่นโครมเข้าให้ที่ก้นของแก ก็เพราะฉันมีงานจะให้แกทำ”

มัลชเห็นว่าน่าอึดอัด

มัลช: “นักโทษหรือ? ฉันก็มีชื่อนะ รู้หรือเปล่าจูเลียส”

(ชมনারদ, 2544: 176)

ตัวอย่าง 95 สถานการณ์: ฮอลลี่กล่าวประชดประชันกับที่ ไม่ได้ช่วยจับพวกก็อบลินที่พันไฟอยู่ในยานเลย

คู่สนทนา: ฮอลลี่ - กรับ

ตอนที่ฮอลลี่โผล่ออกมาจากยาน กรับยังคงดูเล็บที่ถืออยู่ เธออดหมวกกันน็อคและใช้แขนเสื้อเกราะเช็ดเหงื่อออก หน้ากากแบบนี้ควรจะกันเหงื่อได้ สงสัยคงถึงเวลาต้องส่งไปเคลือบกันฝุ่นอีกรอบแล้ว

กรับ: “ทุกอย่างเรียบร้อยไหม” กรับถาม

ฮอลลี่: “เรียบร้อยดี จำ ขอบใจนะที่ไม่ได้ช่วยอะไรเลย”

(ชมনারদ, 2548: 45)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 94 และตัวอย่าง 95 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการประชดประชันหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อคำพูดหรือพฤติกรรมของผู้ฟัง โดยตัวอย่าง 94 ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจที่ตนเองถูกเรียกว่านักโทษ ส่วนตัวอย่าง 95 ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจในสิ่งที่คู่สนทนาพูดออกมาหรือไม่พอใจในพฤติกรรมที่คู่สนทนาแสดงออกมา ผู้พูดจึงกล่าวประชดประชันกลับ โดยการใช้คำลงท้าย “นะ” ใส่ท้ายเพื่อบอกนัยประชดประชันหรือไม่พอใจให้ผู้ฟังชัดเจนและหนักแน่นขึ้น

ดอกเตอร์โป: “จริงหรือ หมอรู้สึกว่าคุณพ่อของเธอหายสาบสูญไปเกือบสองปี
แล้วนะ แม้แต่ศาลก็ยังลงความเห็นว่าเป็นทางกฎหมายถือว่า
เสียชีวิตแล้ว”

(ชมnard, 2545: 13)

ตัวอย่าง 99 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสถามอาร์ทิมิสว่าผู้ชายในภาพอีเมลที่พวกเขาได้รับจะใช่พ่อของอาร์ทิมิสหรือไม่

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

บัตเลอร์: “คิดว่าใช่ท่านไหมครับ อาร์ทิมิส ผู้ชายคนนั้นจะใช้นายใหญ่ไหม?”

...

อาร์ทิมิส: “ผมคิดว่าใช่ละ บัตเลอร์ แต่คุณภาพของภาพที่ส่งมามันแยเกินไป ผมไม่แน่ใจเหมือนกัน”

(ขมনারถ, 2545: 50)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 98 และตัวอย่าง 99 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเนในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจ โดยในตัวอย่างนี้ คำลงท้าย “นะ” จะใช้ประกอบกับคำที่แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน ได้แก่ คำว่า “รู้สึก” และ “คิดว่า” เพื่อเน้นย้ำสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่แน่ใจ

4.3.5.11 ใช้กับประโยคคาดหวัง

ตัวอย่าง 100 สถานการณ์: ผู้การรุดหวังว่าสิ่งที่โพลีกำลังจะรายงานเขาควรจะเป็นเรื่องที่สำคัญจริง ๆ ไม่ใช่เหตุผลเล็กน้อยไม่เป็นเรื่องเหมือนครั้งก่อน

 คู่สนทนา: รุด – โพลี

 รุด: “วามาซิ โพลี ไอ้ที่เรียกเตรียมพร้อมนี้มันอะไรกัน หวังว่าจะเป็นเรื่องเป็นราวนะคราวนี้!”

(ชนนารถ, 2544: 84)

ตัวอย่าง 101 สถานการณ์: อาร์ทิมิสหวังว่างานที่สั่งให้บัตเลอร์ไปสืบหาเกี่ยวกับคัมภีร์ของชาวเฟรีกงจะไม่ลืมหลับเหมือนคราวก่อน ๆ

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – บัตเลอร์

 อาร์ทิมิส: “ผมหวังว่าคราวนี้คงไม่คว่ำหน้าเหลวอีกนะ บัตเลอร์” อาร์ทิมิสพูดด้วยน้ำเสียงเบาและห้วน“โดยเฉพาะหลังจากเมืองไโครครานั่น”

นี่เป็นคำดำหนึกลาย ๆ พวกเขาเดินทางไปที่ประเทศอียิปต์มาก่อน ตามเบาะแสที่ได้จากคนของบัตเลอร์

(ขมনারถ, 2544: 3)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 100 และตัวอย่าง 101 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการคาดหวัง โดยในตัวอย่างนี้ คำลงท้าย “นะ” จะใช้ประกอบกับคำที่แสดงนัยของการคาดหวัง คือ คำว่า “หวังว่า” เพื่อให้ประโยคที่ผู้พูดกล่าวแสดงความคาดหวังในเรื่องใดเรื่องหนึ่งออกมาฟังนุ่มนวลขึ้น โดยในตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ จะสังเกตเห็นว่า เป็นการคาดหวังที่แฝงนัยของการดำเนินในสิ่งที่ผู้ฟังเคยปฏิบัติไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกใจผู้พูดเอาไว้ด้วย

4.3.5.12 ใช้กับประโยคกล่าวแย้ง

ตัวอย่าง 102 สถานการณ์:

 บัตเลอร์ประชดประชันเรื่องการพุดจาของอาร์ทิมิส แต่อาร์ทิมิส
 ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้ว บัตเลอร์กำลังพุดจาประชดประชันเขาอยู่ เขา
 จึงกล่าวแย้งบัตเลอร์ เนื่องจากคิดว่าบัตเลอร์เข้าใจผิดว่าเขาไปงาน
 เดินรำของโรงเรียน

 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

 บัตเลอร์: “เจ้านายคงจะดังมากในงานเดินรำของโรงเรียน”
 บัตเลอร์ก่อนแคะ

 อาร์ทิมิส: “อะไรนะ?”

 บัตเลอร์: “สาวน้อยคนนั้นเกือบจะร้องไห้แน่ะ บางครั้งการทำศึกกับคนอื่น
 บ้างก็ไม่มัน่าจะลำบากสักเท่าไรหรอกครับ”

 อาร์ทิมิสรู้สึกแปลกใจปกติแล้วบัตเลอร์ไม่เคยออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวเลย

 อาร์ทิมิส: “ผมไม่ได้ไปงานเดินรำของโรงเรียนนะ บัตเลอร์”

(ขมনারถ, 2548: 17)

- ตัวอย่าง 103 สถานการณ์: สอลดีมีความเห็นว่าในเมื่ออาร์ทิมิสไม่ใช่คนที่ทำการติดต่อค้าขายกับพวกก๊อบลินก็น่าจะส่งตัวเขากลับไปยังโลกมนุษย์ แต่ผู้การรูตไม่เห็นด้วยกับซอลดี จึงกล่าวแย้งออกมา

 คู่สนทนา: รูต – ซอลดี

 ซอลดี: “คิดเรื่องอะไรคะ” ซอลดีถาม “เรารีบเอาเจ้าอาร์ทิมิส ฟาวล์ไปให้ไกล ๆ จากพวกเราปลอดภัยกว่า”

 รูต: “อาจจะไม่นะ ไหน ๆ พวกเขาก็มาอยู่ที่นี่แล้ว...”

(ขมนารถ, 2545: 76)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 102 และตัวอย่าง 103 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการกล่าวแย้ง โดยตัวอย่าง 102 เป็นการกล่าวแย้งในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังเข้าใจผิดจึงต้องการกล่าวแก้ไขให้ผู้ถูกต้อง ส่วนตัวอย่าง 103 เป็นการกล่าวแย้งในสิ่งที่ผู้พูดมีความคิดเห็นตรงข้ามกับความคิดของผู้ฟัง และในตัวอย่าง 103 นี้จะเห็นว่าเป็นการกล่าวแย้งที่แฝงความไม่มั่นใจของผู้พูดเอาไว้ด้วย

4.3.5.13 ใช้เมื่อต้องการเน้น

- ตัวอย่าง 104 สถานการณ์: โพลีบอกให้ฮอลลีทราบว่ามีโทรลล์ที่กำลังอาละวาดอยู่นั้น
ตัวใหญ่มากไหน

คู่สนทนา: โพลี – ฮอลลี

ฮอลลี: “วิวสองสามตัว” ฮอลลีอุทาน “เจ้าตัวนี้มันใหญ่แค่ไหนหรือ”

...

โพลี: “โทรลล์ตัวผู้ โตเต็มวัยหนักร้อยแปดสิบกิโลกรัม มีเขี้ยวเหมือน
หมาป่า หมาป่าของแท้ล่ะ”

(ชมনারদ, 2544: 47)

- ตัวอย่าง 105**

สถานการณ์:	โพลีทีพุดประชดประชันคัดจิอันที่ถูกลดตำแหน่งให้มาทำงานเกี่ยวกับเอกสาร
คู่สนทนา:	โพลี – คัดจิอัน

สไปโร: “ข้าไม่ออกเลยหรือ ไอ้หนู ก็บอกแล้วว่าแกะไม่มีกินพอสำหรับงานแบบนี้หรอก แต่สำหรับฉัน ถ้าฉันไม่ได้สิ่งที่ต้องการ ฉันจะสั่งให้ดิกเงินซ์เก็บแกให้พันทุกซ์ซะ ที่นี้เข้าใจหรือยัง”
(ชมনারদ, 2548: 190)

ตัวอย่าง 107 สถานการณ์: ฮอลลีโมโหที่อาร์ทิมิสบอกว่าเขาไม่ได้เป็นแค่โจรธรรมดาตามที่ฮอลลีกล่าวหา แต่เขาเป็นถึงโจรระดับข้ามสายพันธุ์คนแรกของโลกต่างหาก

 คู่สนทนา: ฮอลลี – อาร์ทิมิส

 ฮอลลี: “เฮอะ โจรข้ามสายพันธุ์คนแรก! พวกมนุษย์โคลนนะขโมยของไปจากพวกเรามาเป็นพันปีแล้ว เจ้าคิดว่าทำไมเราถึงไปอยู่ได้ดิน”
(ชมনারদ, 2544: 125)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 106 และตัวอย่าง 107 ใช้เน้นความสำคัญของคำที่อยู่หน้าคำลงท้าย “นะ” โดยในตัวอย่าง 106 เป็นการเน้นคำสรรพนาม “แก” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นย้ำว่าบุคคลที่ผู้พูดกำลังกล่าวถึงนั้นคือผู้ฟังนั่นเอง ส่วนในตัวอย่าง 107 เป็นการเน้นคำนามซึ่งทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค คือคำว่า “พวกมนุษย์โคลน” ซึ่งผู้พูดต้องการเน้นย้ำว่าพวกมนุษย์โคลนที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้น ก็คือพวกเชื้อสายเดียวกับผู้ฟังนั่นเอง

4.3.6.2 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถามเพื่อแสดงนัยของความสงสัย

ตัวอย่าง 108 สถานการณ์: จูเลียต น้องสาวของบัตเลอร์ โดนฮอลลีสะกดจิตเอาไว้ แต่บัตเลอร์ไม่ทราบว่าเขาถูกสะกดจิต ซึ่งเมื่อบัตเลอร์เห็นจูเลียตกำลังจ้องมองผนังคอนกรีตอย่างเคลิบเคลิ้ม จึงรู้สึกสงสัยว่าจูเลียตเป็นอะไร

 คู่สนทนา: บัตเลอร์ – จูเลียต

 บัตเลอร์: “เธอทำอะไรอยู่ล่ะ” เขาอ้าปากหายใจพะงาบ ๆ ถือปืนซิก ซาวเออร์ 9 มม. อยู่ในมือหลวม ๆ

...

จูเลียต: “เจียบก่อนสิ พิล่า หลุย เดอะ เลิฟ แมชชีนกำลังปล้ำอยู่นะ ไม่เห็นจะแน่นเท่าไหร่อะ ฉันก็ล้มเขาได้”

(ชมনারদ, 2544: 230)

ตัวอย่าง 109 สถานการณ์: บัตเลอร์ใช้แผ่นฟอยล์อำพรางกายเพื่อช่วยให้ลันด์สาร์ภาพว่าเป็นคนยิงเขา แต่แล้วจู่ๆ บัตเลอร์ก็ดึงแผ่นฟอยล์อำพรางกายออกซึ่งทำให้ลันด์รู้สึกกลัวและสงสัยว่าทำไมจู่ ๆ บัตเลอร์ถึงโผล่ออกมากลางอากาศได้

คู่สนทนา: บลันด์ – บัตเลอร์

บลันด์: “เฮ้ย! แกเป็นตัวอะไรนะ”

...

บัตเลอร์: “ฉันเป็นผู้นำทางของแก อาร์โน ฉันกลับมาหาแกที่บ้านเก่า มีคนมากมายกำลังรอพบแกอยู่”

(ชมনারদ, 2548: 320)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 108 และตัวอย่าง 109 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร” เพื่อแสดงนัยของความสงสัยที่ผู้พูดต้องการทราบคำตอบจากผู้ฟัง โดยคำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่างนี้ใช้เน้นย้ำสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกสงสัย

4.3.6.3 ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบ

ตัวอย่าง 110 สถานการณ์: ฮอลลีแกล้งกล่าวชื่นชมว่าจูเลียตเป็นคนสวย เพื่อให้จูเลียตหลงกลถอดแว่นกันแดดออก แต่จูเลียตนึกว่าฮอลลีชมจริง ๆ จึงบอกให้ฮอลลีทราบว่าตนเองเคยชนะการประกวดเทพีน้ำตาหวาน

คู่สนทนา: จูเลียต - ฮอลลี

จูเลียต: “โอ้...ขอบคุณ ฮอลลี ฉันเคยลงหนังสือพิมพ์ครั้งหนึ่ง ชนะเลิศประกวดเทพีน้ำตาหวานปี 99 นะ”

(ชมনারদ, 2544: 105)

ฮอลลี่: “เฮาน่า” เธอบอก “ลงมือกันเถอะ พอเราช่วยสภาล่างให้พ้นวิกฤตแล้ว เราจะได้กลับไปช่วยพ่อของเจ้าไง”

(ชมnard, 2545: 260-261)

- ตัวอย่าง 113 สถานการณ์: อาร์ทิมิสและบัดเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของเขานำเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบี ที่เขาเป็นคนคิดค้นขึ้นมาอวดให้สไปโรดู บลันด์ซึ่งเป็นลูกน้องของสไปโร พุดจา่มขู่บัดเลอร์ ซึ่งสไปโรไม่อยากฟัง จึงพุดตัดบทแทรกขึ้นมาว่าให้เขาพุดดี ๆ กับบัดเลอร์
- คู่สนทนา: สไปโร - บลันด์
- บัดเลอร์: “อาร์โน บลันด์” บัดเลอร์เอ่ยขึ้น “ได้ยินชื่อมานาน”
- ...
- บลันด์: “บัดเลอร์ หนึ่งในพวกบัดเลอร์” เขากล่าวด้วยเสียงยานคางแบบ ชาวนิวซีแลนด์ “ได้ข่าวว่าพวกแกเก่งที่สุด แต่ก็แค่ได้ยินมา หวังว่าคงไม่ต้องลงมือพิสูจน์หรอกนะ”
- ...
- สไปโร: “เฮาน่า บลันด์ แลวนี่ก็มีแต่เพื่อนกันทั้งนั้น วันนี้ไม่ต้องขู่ใครหรอก”

(ชมnard, 2548: 19)

คำลงท้าย “น่า” ในตัวอย่าง 112 และตัวอย่าง 113 ใช้ประกอบกับคำกริยา “เอา” เพื่อแสดงนัยว่าผู้พูดต้องการกล่าวตัดบทเพื่อเปลี่ยนไปสนทนาเรื่องอื่นแทน โดยในสถานการณ์นี้ ผู้พูดรู้สึกรำคาญจนไม่อยากที่จะสนทนาหรือฟังเรื่องดังกล่าวแล้ว จึงพุดแทรกขึ้นมาเพื่อกล่าวตัดบทและเปลี่ยนไปสนทนาเรื่องอื่น ในตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สามารถใช้คำกริยา “เอา” เพียงคำเดียวโดยไม่ต้องใส่คำลงท้าย “น่า” ก็ได้ แต่จะต้องปรับน้ำเสียงในการพุดเป็น “เอ้า” แทน ก็จะสามารสื่อ นัยของการกล่าวตัดบทเพื่อเปลี่ยนเรื่องสนทนาได้เช่นกัน

4.3.7.2 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ

- ตัวอย่าง 114 สถานการณ์: อาร์ทิมิสรู้สึกไม่พอใจที่สไปโรพุดจา่มขู่เขา หลังจากที่เขาไม่ยอมขายเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบีให้กับสไปโร

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – สไปโร

อาร์ทิมิส: “คุณสไปโร อย่าล้อเล่นนะ เราอยู่กลางที่สาธารณะ มีคนอยู่ตั้งเยอะแยะ คนของคุณคงรับมือกับแบตเตอรี่ไม่ได้หรอก ถ้าคุณยังคิดฉันจะใช้วิธีข่มขู่ที่น่าหัวเราะแบบนี้ ผมคงจำเป็นต้องถอนข้อเสนอ แล้วเอาซี คิวบ์กลับไปในทันที”

(ชมনারถ, 2548: 29)

ตัวอย่าง 115 สถานการณ์: มัลชารู้สึกหงุดหงิดและรำคาญที่ผู้การรุดมองไม่ออกว่าเขาวาดแผนผังของตึกโคโบอิเลียบ

คู่สนทนา: มัลช – รุต

มัลช: “นี่คือโคโบอิเลียบ” เขาพูดจิ้งจกทั้งที่เคี้ยวแครอทอยู่เต็มปาก

รุต: “เนียนะหรือ?” รุตอุทาน

มัลช: “ข้ารู้หน้า จูเลียส ว่ามันไม่ค่อยเหมือนแผนผังเท่าไร”

(ชมনারถ, 2545: 249)

คำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 114 และตัวอย่าง 115 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญ ไม่พอใจ หรือโมโหที่คู่สนทนาพูดจาไม่เข้าหู โดยตัวอย่าง 114 ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจที่ผู้ฟังพูดจาข่มขู่เขา ส่วนตัวอย่าง 115 ผู้พูดรู้สึกหงุดหงิดและรำคาญที่ผู้ฟังมองไม่ออกว่ารูปที่เขาวาดนั้นคือแผนผังของตึกโคโบอิเลียบ

4.3.7.3 ใช้กับประโยคปลอบใจ

ตัวอย่าง 116 สถานการณ์: โพลีกับฮอลลีสามารถช่วยชุบชีวิตแบตเตอรี่ให้ฟื้นคืนชีพได้ แต่ที่หน้าอกของแบตเตอรี่กลับมีตัวอักษรคล้ายตัว I ติดอยู่ ซึ่งฮอลลีกังวลว่าอาร์ทิมิสจะไม่ชอบ โพลีจึงปลอบใจเธอ

คู่สนทนา: โพลี – ฮอลลี

โพลี: “เส้นใยเคฟลาร์” โพลีอธิบาย “บางเส้นคงถูกสร้างขึ้นมาจากวัสดุที่ไม่ส่งผลให้เขาถึงแก่ชีวิต แต่ก็มากพอจะส่งผลกับการหายใจ มีพวกเส้นใยแบบนี้อยู่ในซี่โครง แบตเตอรี่คงจะวิ่งมาราธอนไม่ได้แน่”

ฮอลลี: “แล้วเส้นสีแดงคืออะไร”

โพลี: “ถ้าให้เดา ผมคิดว่าสีส้ม มันคงเป็นสัญลักษณ์ที่เขียนอยู่บน
เสื้อเกราะกันกระสุน”

ฮอลลีมองไปรอบ ๆ ห้อง เสื้อเกราะกันกระสุนของบัตเลอร์วางทิ้งไว้ที่มุมห้อง

ตัวอักษร FBI สีแดงพิมพ์อยู่ที่หน้าอก มีรูเล็ก ๆ เจาะทะลุตรงกลางตัวอักษร I

โพลี: “ก็ยังคงน่า” เซนเทอร์พูด “เรื่องนิดเดียวเอง ถ้าแลกกับชีวิตของเขา
ให้เขาคิดเสียว่าเป็นรอยสักก็ได้ นี่ ตอนนี้พวกมนุษย์โคลนกำลัง
นิยมกันมาก”

(ชมนารถ, 2548: 97)

คำลงท้าย “น่า” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการปล่อยให้ฟังนุ่มนวล
ขึ้น โดยเป็นการปล่อยให้ฟังสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกว่าเป็นกังวลหรือไม่สบายใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่ง
ไม่เป็นไปตามที่ผู้ฟังได้คาดคิดเอาไว้ ผู้พูดจึงกล่าวปล่อยให้ฟังรู้สึกดีและสบายใจขึ้น ในกรณีนี้
พบว่ามีข้อมูลปรากฏในบทแปลเพียง 1 ตัวอย่าง

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “น่า” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “น่า” จะใช้เมื่อ
ต้องการพูดตัดบทหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา ใช้เมื่อพูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ และใช้กับประโยค
ปล่อยให้

4.3.8 คำลงท้าย “นี่”

คำลงท้าย “นี่” ที่ปรากฏในข้อมูลบทแปล ใช้แสดงนัยความหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.3.8.1 ใช้เมื่อต้องการเน้น

ตัวอย่าง 117	สถานการณ์:	โพลีซึ่งเป็นลูกน้องของผู้การรุดแจ้งให้ผู้การรุดทราบว่าเขาไม่สามารถจับภาพทะลุเข้าไปในผนังเรือที่อาร์ทิมิสนัดให้ผู้การรุดไปพบได้
	คู่สนทนา:	โพลี – รุด

โพลี: “ไม่ได้รับผู้การ เรือนี้ง่าไม่ต่ำกว่าห้าสิบปี มีส่วนประกอบของตะกั่วสูงมาก เรามองทะเลผืนนี้ชั้นแรกยังไม่ได้เลยครับ ผมคิดว่าท่านต้องลุยเดี่ยวเองแล้ว”

(ขมนารถ, 2544: 109)

ตัวอย่าง 118 สถานการณ์: ผู้การรุดซึ่งเป็นหัวหน้าของโพลีสั่งให้โพลีตรวจสอบคอมพิวเตอร์ของอาร์ทิมิสว่ามีข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการติดต่อค้าขายกับพวกก๊อบลินหรือไม่

คู่สนทนา: รุด – โพลี

รุด: “แล้วในคอมพิวเตอร์ของเจ้านุชนี้มีอะไรไหม?”

โพลี: “มีเยอะแยะครับ” โพลีตอบ “แต่ไม่มีอะไรที่ร้ายแรง ไม่มีอะไรสักคำที่ระบุถึงพวกก๊อบลินหรือเบตเตอร์”

(ขมนารถ, 2545: 76)

คำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 117 และตัวอย่าง 118 ใช้เน้นความสำคัญของคำที่อยู่หน้าคำลงท้าย “นี่” โดยในตัวอย่าง 117 เป็นการเน้นคำว่า “เรือ” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นให้ผู้ฟังทราบว่ากำลังพูดถึงเรือลำไหน ส่วนในตัวอย่าง 118 เป็นการเน้นคำว่า “เจ้านุช” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นให้ผู้ฟังทราบว่ากำลังพูดถึงมนุษย์คนไหน

4.3.8.2 ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบาย

ตัวอย่าง 119 สถานการณ์: โลฟเฟอร์บอกกับคาร์ล่าซึ่งเป็นบุตรสาวบุญธรรมของเจ้านายเขาว่า ถ้ามีเรื่องจะใช้เขาให้โทรเรียกเขาไปพบก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมาพบเขาเองหรอก

คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ – คาร์ล่า

โโลเฟอร์พรวดพราดลูกขึ้นยืน แม้แต่เขาก็กังให้ความเคารพต่อบุตรสาวบุญธรรมของเจ้านาย

โโลเฟอร์: “คุณคาร์ล่า โทร.เรียกผมก็ได้ครับ คุณไม่จำเป็นต้องลงมาที่ที่สกปรกแบบนี้”

(ขมนารถ, 2548: 131)

- [illegible]

คำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 119 และตัวอย่าง 120 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการบอกกล่าวแข็งให้ทราบหรือตอบอธิบาย โดยตัวอย่าง 119 เป็นการกล่าวแข็งให้ทราบในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่ทราบ ส่วนตัวอย่าง 120 เป็นการกล่าวอธิบายในสิ่งที่ผู้ฟังรู้สึกสงสัยและต้องการทราบคำตอบ

4.3.8.3 ใช้กับประโยคกล่าวแย้งหรือโต้แย้ง

- ตัวอย่าง 121 สถานการณ์: โลฟเฟอร์ซึ่งเป็นลูกน้องของพ่อบุญธรรมของคาร์ล่าไม่เข้าใจในสิ่งที่คาร์ล่าตั้ง ซึ่งเป็นวิธีการพูดของพวกเขาทำผิดกฎหมายเมื่อมีคนอื่นรวมอยู่ด้วย โลฟเฟอร์จึงกล่าวแย้งในสิ่งที่เขาคิดว่าคาร์ล่าเข้าใจผิด

คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ - คาร์ล่า

คาร์ล่า: “ไอร์แลนด์ ลูกแพ็ดของแกป่วย”

...

โลฟเฟอร์: “ลูกแพ็ดหรือ แต่ผมไม่มีลูกชื่อแพ็ดนี่”

(ขมนารถ, 2548: 132)

- ตัวอย่าง 122 สถานการณ์: มาตามโคซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาคุ้มกันให้กับจูเลียตตำหนิจูเลียตที่ไม่จัดการกับพ่อค้าขายพรมที่มาขวางทางมาตามโค จูเลียตจึงกล่าวแย้งว่าพ่อค้าขายพรมไม่ได้มีความผิดอะไร ดังนั้นเธอจึงทำใจว่าเขาไม่ลง

คู่สนทนา: จูเลียต - มาดามโค
 มาดามโค: “ถูกต้อง ชีวิตของเจ้านั้นไม่มีความหมาย ไม่สำคัญถ้าเทียบกับ
 ความปลอดภัยของผู้ว่าจ้าง”
 จูเลียต: “หนูทำใจมาคนบริสุทธิ์ไม่ได้นี่คะ” จูเลียตแย้ง

(ชมনারถ, 2548: 121)

คำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 121 และตัวอย่าง 122 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการกล่าวแย้งหรือโต้แย้งในสิ่งที่ผู้พูดมีความคิดเห็นตรงข้ามกับความคิดของผู้ฟัง ทั้งนี้เพื่อแก้ไขในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังเข้าใจผิดให้ถูกต้อง โดยเฉพาะตัวอย่าง 122 จะเห็นว่าบริบทที่เป็นบทบรรยายลักษณะการพูดของตัวละคร คือ “จูเลียตแย้ง” ถือเป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบนัยความหมายของประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งคำลงท้าย “นี่” ใช้นั้นย้ำความคิดเห็นของผู้พูดที่ขัดแย้งกับผู้ฟัง

4.3.8.4 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา

ตัวอย่าง 123 สถานการณ์: จูเลียตซึ่งเป็นเด็กรับใช้ในบ้านของอาร์ทิมิสกล่าวประชดประชัน
 สอल्लीซึ่งถูกอาร์ทิมิสจับตัวมาเรียกค่าไถ่ โดยจูเลียตรู้สึกไม่พอใจ
 ที่สอल्लीบอกว่าจะชกเธอให้สลบแล้วค่อยถอดแวนกันแดดออกเอง
 คู่สนทนา: จูเลียต - สอल्ली
 สอल्ली: “เอ็งโง่ไหม” สอल्लीพูด สำเนียงของเธอเริ่มจริงจังมากขึ้น “ข้าชก
 เจ้าให้สลบแล้วถอดแวนโง่ ๆ นั้นออกเอง”
 ...
 จูเลียต : “ไม่เลวนี่ แม่แฟร์”

(ชมনারถ, 2544: 106)

ตัวอย่าง 124 สถานการณ์: วาสสิกินไม่พอใจที่คามาร์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาตำหนิเขา
 ว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้ทุกคนต้องมานั่งรอคอยหาพวกที่รอดชีวิต
 จากเรือที่พวกเขาอิง
 คู่สนทนา: วาสสิกิน – คามาร์
 คามาร์: “เจ้านายสั่งมาง่าย ๆ ว่าให้จมเรือฟาล์วสตาร์ ไอ้ที่เอ็งต้องทำก็แค่
 ระเบิดเรือขนสินค้านั่น ถ้ามันก็ออกใหญ่เบือเรือ แค่นี้ไต่ตรง ๆ

อาร์ทิมิส: “บั๊ดเลอร์ พี่บาคเจ็บบี้ พี่ถูกยิง ทำไมถึงทะลุเส้นใยเคฟลาร์ได้”
(ขมนารถ, 2548: 56)

คำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 127 และตัวอย่าง 128 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร” เพื่อเน้นย้ำในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกสงสัยและอยากจะทราบคำตอบ

4.3.8.7 ใช้กับประโยคเสนอแนะหรือแนะนำ

- ตัวอย่าง 129 สถานการณ์: โพลลี่กับฮอลลีสามารถช่วยชีวิตบัตเลอร์ไว้ได้ แต่ที่หน้าอกของบัตเลอร์กลับมีตัวอักษรคล้ายตัว I ติดอยู่ ซึ่งฮอลลีกังวลว่าอาร์ทิมิสจะไม่ชอบ โพลลี่จึงเสนอแนะฮอลลีว่าให้บัตเลอร์คิดว่าอักษร I ตรงหน้าอกเป็นรอยสักก็ได้
- คู่สนทนา: โพลลี่ – ฮอลลี
- โพลลี่: “ก็ยังคงน่า” เซนเทอร์พูด “เรื่องนิดเดียวเอง ถ้าแลกกับชีวิตของเขาให้เขาคิดเสียว่าเป็นรอยสักก็ได้” ตอนนี้พวกมนุษย์โคลนกำลังนิยมกันมาก”

(ชมนารถ, 2548: 97)

- ตัวอย่าง 130 สถานการณ์: ฮอลลีเสนอแนะจูเลียตว่าจูเลียตควรจะใช้ปืนนิวทรีโนยิงลูกน้องของสไปโรให้สลบมากกว่าใช้กำลังของตัวเองชกพวกเขาให้สลบ
- คู่สนทนา: ฮอลลี – จูเลียต
- จูเลียต: “คุณน่าจะได้เห็น” จูเลียตกล่าว “ผิวะ ผิวะ แล้วพวกเขาก็สลบเหมือนไม่มีโอกาสแก้ตัว”
- ฮอลลีส่งประกายสีน้ำเงินเข้มไปตามนิ้ว แสงระยิบระยับลบรอยจำให้เลือนหายไป
- ในทันที ราวกับคราบกาแฟถูกเช็ดด้วยผ้าเปียก
- ฮอลลี: “คุณใช้ปืนนิวทรีโนยิงพวกเขาให้สลบก็ได้”

(ชมนารถ, 2548: 240)

คำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 129 และตัวอย่าง 130 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ให้ฟังนุ่มนวลขึ้น โดยตัวอย่าง 129 เป็นการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าดีหรือเหมาะสมที่ผู้ฟังควรจะปฏิบัติตาม ส่วนตัวอย่าง 130 เป็นการกล่าวเสนอแนะในสิ่งที่ขัดแย้งกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งผู้พูดรู้สึกว่าการปฏิบัติตัวไม่เหมาะสม

อาร์ทิมิส: “ของคุณเนอะ”

(ชมনারদ, 2545: 291)

คำลงท้าย “เนอะ” ในตัวอย่าง 131 และตัวอย่าง 132 ใช้ประกอบประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่ทราบ ซึ่งคำลงท้าย “เนอะ” ในตัวอย่างนี้เป็นคำลงท้ายที่ใช้เน้นย้ำในสิ่งที่ผู้พูดกล่าวออกมา

4.3.9.2 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา

ตัวอย่าง 133 สถานการณ์: สไปโร เจ้านายของบรันด์ประชดประชันบรันด์ที่ถูกอาร์ทิมิสพูดจาหลอกล่อให้เชื่อว่าแบตเตอรี่ยังไม่ตาย

คู่สนทนา: สไปโร – บรันด์

สไปโร: “เด็กคนนี้กำลังปั่นหัวแก บรันด์ อายุแค่สิบสาม แต่มันก็ปั่นหัวแกอย่างกับเล่นโชว์เปียโนเนอะ ไปกินดิงเพิ่มความกล้าซะเถอะไปแกเป็นมืออาชีพนะ อย่าลืม”

(ชมনারদ, 2548: 282)

ตัวอย่าง 134 สถานการณ์: โพลีบังคับรถเข็นบรรจุทองคำที่จะส่งไปให้อาร์ทิมิสเพื่อเป็นค่าไถ่ตัวฮอลลี ลูกน้องของผู้การทูตที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไป

เรียกค่าไถ่ ชนเข้ากับบันไดในคฤหาสน์ฟาวล์ จึงทำให้ผู้การทูตหัวหน้าของโพลีรู้สึกไม่พอใจ

คู่สนทนา: รูด – โพลี

รถเข็นชนเข้ากับบันไดขั้นแรก

รูด: “ตัวชดเชยอัดโนมัตติ มะเหงกเนอะ” รูดพ่นลมอย่างไม่สบอารมณ์

(ชมনারদ, 2544: 265)

คำลงท้าย “เนอะ” ในตัวอย่าง 133 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าวประชดประชันผู้ฟัง ซึ่งเป็นการประชดประชันด้วยการใช้สำนวนเปรียบเทียบเกินจริง โดยใช้คำลงท้าย “เนอะ” ใส่ท้ายประโยคที่ต้องการกล่าวประชดประชัน เพื่อเน้นย้ำนัยประชดประชันให้ฟังชัดเจนขึ้น ส่วน

คำลงท้าย “แนะ” ในตัวอย่าง 134 ใช้กับประโยคที่สื่อถึงความไม่พอใจเพื่อเน้นย้ำของความรู้สึกไม่พอใจหรือโมโหในการกระทำของกลุ่มคน

4.3.9.3 ใช้เมื่อต้องการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

ตัวอย่าง 135 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสตรวจสอบความเรียบร้อยภายในคฤหาสน์จากกล้องวงจรปิด โดยเขาได้แยกหน้าจอออกเป็นช่อง ๆ เพื่อดูภาพจากกล้องวงจรปิดทุกตัวพร้อม ๆ กัน แล้วภาพที่จอช่องหนึ่งก็มีภาพของมัลช คนกระชาวแฟรี โผล่ขึ้นมา บัตเลอร์จึงเรียกให้อาร์ทิมิสดู

คู่สนทนา: บัตเลอร์ – อาร์ทิมิส

บัตเลอร์แยกหน้าจอออกเป็นช่อง ๆ เพื่อดูภาพจากกล้องวงจรปิดทุกตัวพร้อม ๆ กัน ภาพที่จอช่องหนึ่งทำให้เขาแปลกใจจนต้องขยายขึ้นเต็มจอ

บัตเลอร์: “นั่นแนะ” เขาหัวเราะ “ดูซิว่าใครแะมาทักทาย”

(ชมনারদ, 2548: 156)

คำลงท้าย “แนะ” ในตัวอย่างนี้ ใช้อุทานเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง โดยผู้พูดต้องการเรียกให้ผู้ฟังทราบและสนใจว่ามีบางสิ่งโผล่ขึ้นมาที่จอมอนิเตอร์ของกล้องวงจรปิด ในกรณีนี้ พบว่ามีข้อมูลปรากฏในบทแปลเพียง 1 ตัวอย่าง

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “แนะ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “แนะ” จะใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบ ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา และใช้เมื่อต้องการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

4.3.10 คำลงท้าย “ละ” หรือ “ละะ”

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ละ” กับคำลงท้าย “ละะ” ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “ละ” กับ “ละะ” สามารถนำมาใช้แทนกันได้ในทุกกรณี ดังนั้นในการนำเสนอผลการศึกษาคำลงท้าย “ละ” และ “ละะ” ผู้วิจัยขอกล่าวรวมไปพร้อมกันทั้ง 2 คำลงท้าย ซึ่งคำลงท้าย “ละ” หรือ “ละะ” ใช้แสดงนัยความหมายต่าง ๆ ดังนี้

4.3.10.2 ใช้เมื่อผู้พูดต้องการถาม

- ตัวอย่าง 138 สถานการณ์: แองเจลินซึ่งเป็นแม่ของอาร์ทิมิส ถามอาร์ทิมิสเรื่องการเรียน

 คู่สนทนา: แองเจลิน – อาร์ทิมิส

 แองเจลิน: “แล้วเรื่องโรงเรียนละ ถูกตัดสินใจเลือกสาขาที่จะเรียนหรือยัง”

(ชมনারদ, 2544: 292)

ตัวอย่าง 139 สถานการณ์: อาร์ทิมิสโทรไปหานักสืบแบร์รี่ นักสืบแบร์รี่จึงถามข่าวคราวของบัคเตอร์ว่าเป็นอย่างไรบ้าง

 คู่สนทนา: แบร์รี่ – อาร์ทิมิส

 แบร์รี่: “อาร์ทิมิส เป็นยังไงบ้าง แล้วบัคเตอร์เพื่อนขากละ”

 ...

 อาร์ทิมิส: “ไม่ดีเท่าไร เขากำลังต้องการความช่วยเหลือ”

(ชมনারদ, 2548: 61)

คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 138 และคำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 139 ใช้ใส่ท้ายประโยคเพื่อ
 ส่อนัยการถามที่ผู้พูดต้องการคำตอบจากผู้ฟัง โดยเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบอธิบายในสิ่งที่ถูก
 ถาม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “ละ” หรือ “ละะ” สามารถใช้ประกอบกับคำแสดงการถามได้แก่ “ใคร” “ไหน” “กี่” “ทำไม” “อะไร” “ยังไง” “ไง” และ “เมื่อไหร่” ได้ด้วย ดังตัวอย่าง

- ตัวอย่าง 140 สถานการณ์: ฮอลดี่มั่นใจว่าอาร์ทิมิสต้องเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการค้าขายกับพวกก๊อบลินแน่นอน จึงถามโพลลี่ว่าเขาคิดว่าเป็นใคร

โพลลี่กำลังตอบว่าคงจะเป็นอาร์ทิมิสมั้ง ฮอลดี๋จึงถามกลับว่าแล้วจะเป็นใครล่ะ ถ้าไม่ใช่อาร์ทิมิส

คู่สนทนา: ฮอลดี๋ - โพลลี่

ฮอลดี๋: “แล้วจะเป็นใครไปได้ล่ะ”

โพลี: “เยอะเยอะไป ชาวฟีลิปติดต่อกับพวกมนุษยโคลนเป็นพัน ๆ คน ในช่วงหลายปีมานี้”

(ชมনারথ, 2545: 38)

ตัวอย่าง 141 สถานการณ์: สอลี่ตกลงช่วยหุบชีวิตบัตเลอร์ โดยให้โพลีเป็นผู้บอกขั้นตอนว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

คู่สนทนา: สอลี่ - โพลี

ซอลี่: “ละลายตรงไหนล่ะ”

โพลี: “หน้าอกอีกข้าง เตรียมพร้อมสำหรับการเยียวด้วยความร้อนจะกระจายออกไปอย่างรวดเร็ว บัตเลอร์ต้องได้รับการเยียวในทันทีก่อนที่ออกซิเจนจะไปถึงสมอง”

(ชมনারথ, 2548: 92)

คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 140 และตัวอย่าง 141 ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “ใคร” และ “ไหน” เพื่อสื่อเน้นของการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกสงสัยและต้องการทราบคำตอบ

4.3.10.3 ใช้กับประโยคขอร้อง

ตัวอย่าง 142 สถานการณ์: อาร์ทิมิสขอร้องให้ซอลี่ซึ่งถูกเขาจับตัวมาเรียกค่าไถ่หยุดพูดจาหว่านล้อมให้เขายอมแพ้พวกหน่วยเล็กพิเศษที่มาช่วยเธอสักที เนื่องจากไม่ว่าจะพูดยังไงเขาก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจเลิกเล่นการเรียกค่าไถ่เป็นทองคำจากชาวเผรื่ออย่างแน่นอน

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - ซอลี่

อาร์ทิมิส: “คุณได้รับคำตอบแล้ว ผู้กอง ที่นี้ขอร้องละ นี่เป็นเวลาทีละเอียดอ่อนในกระบวนการ”

(ชมনারথ, 2544: 264)

คำลงท้าย “ละ” ใช้ประกอบกับคำที่แสดงนัยของการขอร้อง คือ คำว่า “ขอร้อง” เพื่อช่วยทำให้ประโยคขอร้องฟังนุ่มนวลขึ้น ในสถานการณ์นี้ เป็นการกล่าวขอร้องในสิ่งที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ซึ่งจากข้อมูล พบว่ามีการใช้คำลงท้าย “ละ” กับประโยคขอร้องเพียง 1 ตัวอย่าง

สถานการณ์คนหนึ่งที่เคยชินน้ำกับบัตเลอร์ จึงอุทานแสดงความ
รู้สึกตกใจกลัวออกมา

คู่สนทนา: ทีมกู้สถานการณ์ – ทีมกู้สถานการณ์

กำลังที่เหลือก้าวถอยหลังอย่างระวังไปยืนรอบอุโมงค์พุ่มหญ้าที่ตัดแต่งเป็นแนว ร่าง
ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าช่างน่ากลัวจริง ๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นมนุษย์ตัวใหญ่ที่สุดที่
พวกเขาเคยเห็น

ทีมกู้สถานการณ์: “ช่วยเหลือ” สองกระซิบ

(ชมনারদ, 2544: 140)

คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบกับคำสบลหรือคำอุทาน “ช่วย” ให้ฟังรื่นหูและมี
ความเป็นธรรมชาติตามการใช้ภาษาไทย โดยเป็นการสบลหรืออุทานแสดงความรู้สึกตกใจกลัวใน
สิ่งที่ได้พบเห็น ซึ่งในกรณีนี้พบว่าข้อมูลปรากฏในบทแปลเพียง 1 ตัวอย่าง

4.3.10.6 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา

ตัวอย่าง 146 สถานการณ์: ฮอลลี่แอบลอบเข้าไปในห้องนอนของสไปโร นักธุรกิจผู้ชั่วร้าย
เพื่อวางยานอนหลับเขา ซึ่งแม้ในขณะที่หลับใบหน้าของสไปโรก็
ยังแฝงไว้ด้วยความชั่วร้าย ฮอลลี่จึงกล่าวประชดประชันในสิ่งที่
ตรงข้ามกับตัวตนของเขา

คู่สนทนา: ฮอลลี่ - สไปโร

สไปโรนอนอยู่กลางเตียงขนาดใหญ่ หลับสนิทอยู่ใต้ผ้าห่มที่ทำจากผ้าไหม ฮอลลี่
เปิดผ้าห่มออก แล้วพลิกร่างของเขาให้หงายขึ้น แม้ในยามหลับ ใบหน้าของชายผู้นี้
ก็ยังแฝงไว้ด้วยความชั่วร้าย ราวกับว่ากำลังฝืนถึงการวางแผนอันร้ายกาจ
เช่นเดียวกับความคิดในยามตื่นของเขา

ฮอลลี่: “หล่อเสียไม่มีละ” ฮอลลี่เอ่ยขึ้น แล้วใช้นิ้วโป้งเล็กหน้าตา
ด้านซ้ายของสไปโรขึ้น...

(ชมনারদ, 2548: 268)

- ตัวอย่าง 147 สถานการณ์: คัดจิ้นนำเอกสารมาให้โพลีกรอกข้อมูล โพลีซึ่งไม่ชอบหน้า
คัดจิ้นอยู่แล้ว จึงกล่าวประชดประชันคัดจิ้นที่ถูกลดตำแหน่ง
จากตำแหน่งผู้การให้เหลือเพียงยศร้อยโท เพราะครั้งหนึ่ง
คัดจิ้นเคยพยายามหาโอกาสครอบครองตำแหน่งหัวหน้าหน่วย
ลาดตระเวนแทนผู้การชุด แต่ก็ทำไม่สำเร็จ
- คู่สนทนา: โพลี - คัดจิ้น
- คัดจิ้น: “ผมมีแบบฟอร์มอิเล็กทรอนิกส์มาให้คุณกรอก” ผู้หมวดบอก
อย่างไม่ยอมสบตา
- โพลี: “ไม่มีปัญหา ผู้การ” เจ้าเซ็นทอร์หัวเราะลั่น “วางแผนไปถึง
ไหนแล้วละ บายนี้มีแผนปฏิวัติอะไรหรือเปล่า?”
- คัดจิ้น: “ช่วยเซ็นแบบฟอร์มทีเถอะครับ” คัดจิ้นพูด พลางยื่นปากกา
ดิจิทัลส่งให้ มือของเขาสั่น
- (ชมณารถ, 2545: 164)

คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 146 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการประชดประชัน กล่าวคือ ผู้พูดไม่ได้คิดว่าผู้ฟังมีหน้าตาหล่อตามที่กล่าวออกมาจริง ๆ ส่วนคำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 147 แม้ว่าจะใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม “ไหน” แต่นัยที่ผู้พูดต้องการสื่อสารออกมานั้น ไม่ใช่เน้นของการถามที่ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง แต่เป็นการกล่าวประชดประชันพฤติกรรมหรือคำพูดของผู้ฟังที่ผู้พูดรู้สึกไม่ชอบ โดยผู้พูดไม่ชอบหน้า รวมทั้งไม่ชอบพฤติกรรมของผู้ฟังที่เคยพยายามหาโอกาสครอบครองตำแหน่งหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน แต่ก็ทำไม่สำเร็จ จึงถูกลดตำแหน่งเมื่อผู้พูดเจอหน้าผู้ฟังจึงกล่าวประชดประชันถึงเรื่องในอดีตที่เขาเคยประพฤติดูไม่ดีเอาไว้ ซึ่งการใช้คำลงท้าย “ละ” และ “ละ” ท้ายประโยค ก็เพื่อบ่งชี้ว่าผู้พูดประชดประชันหรือไม่พอใจให้ผู้ฟังชัดเจนขึ้น

4.3.10.7 ใช้กับประโยคแสดงการเตือน

- ตัวอย่าง 148 สถานการณ์: ฮอลลีเตือนบัตเลอร์ว่าอย่าใช้กำลังกับลูก เพราะถ้าเขาตายไปจะ
ไม่รู้ว่าใครเป็นคนอยู่เบื้องหลังการค้าขายกับพวกก๊อบลิน
- คู่สนทนา: ฮอลลี – บัตเลอร์

ฮอลลี: “อย่าไปฆ่าใครเข้าละ” ฮอลลีเตือน “นั่นไม่ใช่วิถีทำงานของหน่วยเล็พอย่างเรา แล้วอีกอย่าง คนตายแล้วปริปากบอกชื่อใครไม่ได้”

(ชนนารถ, 2545: 104)

คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการเตือนในสิ่งที่ผู้พูดไม่
 อยากให้ผู้ฟังกระทำ ให้ฟังนุ่มนวลขึ้น โดยจากข้อมูลบทแปล พบว่าการใช้คำลงท้าย “ละ” กับ
 ประโยคที่สื่อนัยของการเตือน มีปรากฏเพียง 1 ตัวอย่าง

4.3.10.8 ใช้กับประโยคคำสั่ง

ตัวอย่าง 149 สถานการณ์: มัลชให้ขนาดของเขาที่เป็นรูปทศุณเจแเก่อาร์ทิมิส เพื่อเอาไว้
เปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานของโอบอล โคโบอิ โดยมัลชได้สั่ง
ให้อาร์ทิมิสค่อย ๆ เสิบขนเข้าไปในรทศุณเจ

คู่สนทนา: มัลลช – อาร์ทิมิส

มัลล: “ค่อย ๆ เลียบเข้าไปละ อย่าลืมว่ายังงัยมันก็เป็นแค่นนนะ ไม่ใช่
เหล็ก”

(ขมনারถ, 2545: 278)

ตัวอย่าง 150 สถานการณ์: จูเลียตราลามัธเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะต้องจากกัน เธอได้สั่งห้ามมัธด้วยความเป็นห่วงว่าอย่าไปกินผนังชิปซัมบอร์คอีก

คู่สนทนา: จุเลียด – มัทช

จูเลียต: “อย่าไปเที่ยวกินยิปซัมบอร์คอีกล่ะ”

(ขมনারถ, 2548: 330)

คำสั่งท้าย “ละ” ใช้ประกอบประโยคคำสั่งทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ โดยตัวอย่าง 149 เป็นการสั่งเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ส่วนตัวอย่าง 150 เป็นการสั่งห้ามไม่ให้ผู้ฟังปฏิบัติ

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “ละ” หรือ “ละะ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ละ” หรือ “ละะ” ถือเป็นคำลงท้ายคำเดียวกัน แต่ต่างกันตรงการออกเสียง ซึ่งจะใช้เมื่อต้องการพูดตัดบท

โพลี: “อาจรวมถึงสมองของเขาด้วยนะ” เซ็นทอร์ชี้แจง

อาร์ทิมิส: “ไม่หรอก ผมรักษาอุณหภูมิของเขาให้อยู่ในระดับต่ำได้ภายในเวลาเพียงไม่กี่นาที กะโหลกของเขาถูกแช่แข็งทันทีที่โดนยิง”
(ชมณารถ, 2548: 89)

คำลงท้าย “หรือ” ในตัวอย่าง 151 และตัวอย่าง 152 ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการกล่าวแย้ง โดยเป็นการกล่าวแย้งในสิ่งที่ผู้พูดมีความคิดเห็นตรงข้ามหรือขัดแย้งกับผู้ฟัง

4.3.11.2 ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา

ตัวอย่าง 153 สถานการณ์: มัลซึ่งมีนิสัยชอบขโมยของ จนถูกจับและต้องวุ่นเวียนเข้าออกคุกมานับครั้งไม่ถ้วน รู้สึกไม่พอใจที่ผู้การุตรเรียกเขานักโทษ

คู่สนทนา: มัล – รุต

มัลเห็นว่าหน้ายั่ว

มัล: “นักโทษหรือ? ฉันก็มีชื่อนะ รู้หรือเปล่าจูเลียส”

รุตย่อตัวลงมาในระดับเดียวกับคนแคระ

รุต: “ฉันไม่รู้ว่าจะอยู่ในโลกแห่งความฝันโลกไหน นักโทษ แต่ในโลกความเป็นจริงนี้ แกเป็นอาชญากร และเป็นหน้าที่ของฉัน ที่จะทำให้แน่ใจว่า ชีวิตของแกจะเหี้ยมเถาที่สุดเท่าที่เป็นได้ เพราะฉันถ้าแกหวังจะได้การต้อนรับ เพียงเพราะว่าฉันให้การปรักปรำแกมาแล้วสิบห้าครั้งละก็ ลืมได้เลย”

มัลถูข้อมือที่เป็นรอยแดงหลังจากถูกขังมือถอดออกไปแล้ว

มัล: “ก็ได้ ผู้การ ไม่ต้องตั้งมือรื่องปาวไปหรอก ฉันไม่ใช่ฆาตกรนะ รู้ไหม แกผู้กระทำความผิดเรื่องจิบ ๆ”

(ชมณารถ, 2544: 176-177)

ตัวอย่าง 154 สถานการณ์: มัลขอให้อีฟเฟอร์รออยู่ที่หน้าคฤหาสน์ฟาวล์จนกว่าเขาจะลงมาเรียก แต่อีฟเฟอร์คิดว่ามัลสั่งเขา เขาจึงโมโหใส่มัล มัลจึงพูดประชดกลับไป

คู่สนทนา: มัล – โลฟเฟอร์

โลฟเฟอร์: “อะไร”
 มัลช: “อย่าลืม แกรออยู่ที่นี่จนกว่าข้าจะมาเรียก”
 โลฟเฟอร์: “แกสั่งข้าหรือ ดิกเงินซ์ แกกล้าสั่งข้าหรือ”
 มัลช: “ข้าหรือ” มัลชถามพลางฉีกยิ้มแยกเขี้ยวเต็มที่ “สั่งแกนะหรือ
 ข้าไม่กล้าแม้แต่จะคิดหรอก”

(ขมนารถ, 2548: 154)

คำลงท้าย “หรือ” ในตัวอย่าง 153 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดรู้สึกรำคาญ ไม่พอใจ หรือโมโหที่คู่สนทนาพูดจาไม่เข้าหู ส่วนคำลงท้าย “หรือ” ในตัวอย่าง 154 ใช้ประกอบประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าวประชดประชันคู่สนทนา เนื่องจากผู้พูดรู้สึกไม่พอใจในสิ่งที่คู่สนทนาพูดออกมา ผู้พูดจึงกล่าวประชดประชันกลับ โดยการใช้คำลงท้าย “หรือ” หรือ “หรือ” ใส่ท้ายประโยคประชดประชันหรือไม่พอใจ เพื่อยืนยันย้ำยั้งดังกล่าวให้ชัดเจนขึ้น

4.3.11.3 ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบาย

ตัวอย่าง 155 สถานการณ์: มัลชแอบเข้าไปสืบหาฮอลลีที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไปเรียกค่าไถ่ที่
 คฤหาสน์ฟาวน์ ซึ่งเขาพบว่าในคฤหาสน์ฟาวล์มีกล้องวงจรปิด
 เต็มไปหมด โพลลี่จึงบอกให้มัลชทราบว่ากล้องวงจรปิดใน
 คฤหาสน์ฟาวล์ที่มัลชพบนั้น กำลังจับภาพไปทางไหนบ้าง
 คู่สนทนา: โพลลี่ - มัลช
 มัลช: “ฉันอยากรู้ว่ากล้องสามตัวนั้นส่องไปที่ไหน ตำแหน่งแน่นอน
 นะ”
 โพลลี่: “นั่นไม่ท้าทายเลย ระบบวิดีโอเก่า ๆ แผล่แสงไอออนบาง ๆ
 มองด้วยตาเปล่าไม่เห็นหรือ แต่กล้องมันตาของคุณเห็นได้”
 (ขมนารถ, 2544: 187-188)

ตัวอย่าง 156 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสมารับอาร์ทิมิสที่โรงเรียน
 เขาสังเกตเห็นว่าอาร์ทิมิสสีหน้าไม่ค่อยดี จึงถามอาร์ทิมิสว่ามี
 ปัญหาอะไรหรือเปล่า
 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

- บัตเลอร์: “มีปัญหาหรือครับ?” บัตเลอร์ถามหลังจากสังเกตเห็นสีหน้าไม่สบายใจของนายจ้าง
- อาร์ทิมิส: “ไม่หรอก บัตเลอร์ แค่ต้องทนฟังคำวิเคราะหฺจิตวิทยาบ้า ๆ บอ ๆ ซ้าซาก”

(ชมনারদ, 2545: 48)

คำลงท้าย “หรอก” ใช้ประกอบประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบายที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ โดยตัวอย่าง 155 เป็นการบอกกล่าวในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่ทราบ ส่วนตัวอย่าง 156 เป็นการตอบคำถามในสิ่งที่ผู้ฟังรู้สึกสงสัยและอยากจะทราบคำตอบ

4.3.11.4 ใช้กับประโยคปลอบใจ

- ตัวอย่าง 157 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้นกันของอาร์ทิมิส ปลอบใจอาร์ทิมิสให้หายกังวลที่ฮอลลีและโพลีสามารถชุบชีวิตเขาให้ฟื้นขึ้นมาได้ แต่กลับมีสภาพร่างกายที่ไม่ปกติเหมือนเดิม
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ - อาร์ทิมิส
- อาร์ทิมิส: “การเยียวว่าเป็นเรื่องที่ยากลำบากมาก และคาดเดาผลลัพธ์ไม่ได้ โพลีเตือนผมแล้วว่าอาจเป็นเรื่องที่เกินกว่าระบบร่างกายของพีจะรับไหว แต่ผมก็ยังยืนยันกรานจะให้ทำ”
- บัตเลอร์: “อาร์ทิมิส **ไม่เป็นไร**หรอก ผมรอดชีวิตแล้ว ยังไงเสียก็ดีกว่าอีกทาง”

(ชมনারদ, 2548: 146)

- ตัวอย่าง 158 สถานการณ์: อาร์ทิมิสบอกดอกเตอร์เลนให้หายกังวลว่าเขาสามารถจัดการกับศพของบัตเลอร์ได้ด้วยตัวของเขาเอง แค่ดอกเตอร์เลนให้เขาเข้าสู่แซ่แข็งเท่านั้นก็พอแล้ว ส่วนเรื่องอื่นเขาจะจัดการเอง
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – ดอกเตอร์เลน
- ดอกเตอร์เลน: “หมอไม่คิดว่าคุณจะเข้าใจหรอกนะ หนูน้อย” ดอกเตอร์เลนทักท้วง “กระบวนการแพทย์ปัจจุบันยังไม่ได้วิวัฒนาการไปถึงจุดที่จะรักษาอาการบาดเจ็บขนาดนี้ได้ ถ้าหมอไม่ได้ถ่ายเลือด

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – สไปโร

อาร์ทิมิส: “คุณสไปโร อย่าล้อเล่นนะ เราอยู่กลางที่สาธารณะ มีคนอยู่ตั้งเยอะแยะ คนของคุณคงรับมือกับบัตรเลอว์ไม่ได้หรอก ถ้าคุณยังคิดฉันจะใช้วิธีขมขู่ที่น่าหัวเราะแบบนี้ ผมคงจำเป็นต้องถอนข้อเสนอ แล้วเอาซี คิวบ์กลับไปในทันที”

(ชมনারদ, 2548: 29)

ตัวอย่าง 161 สถานการณ์: บัตเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส ถามอาร์ทิมิสถึงเรื่องของญาติคนที่พวกเขาไปเอาคัมภีร์ของชาวเฟรีมา

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

บัตเลอร์: “แล้วญาติแกนั่นล่ะ”

อาร์ทิมิส: “ผมคิดว่าเธอไม่ยอมสารภาพเรื่องเอาคัมภีร์ให้มนุษย์ดูหรอก แต่เพื่อความปลอดภัย ผมก็เลยผสมยาลบความจำเอาไว้ในยาเข็มที่สองด้วยตอนที่เธอรู้สึกตัวอีกครั้ง ก็จะจำเรื่องในอาทิตย์สุดท้ายไม่ได้”

(ชมনারদ, 2544: 17)

คำลงท้าย “หรอก” ในตัวอย่าง 160 และตัวอย่าง 161 ใช้ประกอบกับคำที่แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน คือคำว่า “คง...ไม่ได้” และ “คิดว่า...ไม่” โดยเป็นการคาดเดาหรือคาดคะเนในเชิงปฏิเสธ ซึ่งผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจหรือไม่แน่ใจในเรื่องที่กล่าวออกมาสักเท่าไรนัก ในตัวอย่างนี้ คำลงท้าย “หรอก” เป็นคำลงท้ายที่ใช้เน้นย้ำสิ่งที่กล่าวออกมาให้ฟังชัดเจนหรือหนักแน่นยิ่งขึ้น

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “หรอก” หรือ “ร็อก” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “หรอก” บางครั้งกร่อนเสียงเป็น “ร็อก” ซึ่งจะใช้กับประโยคกล่าวแย้งหรือขัดแย้ง ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันคู่สนทนา ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบาย ใช้กับประโยคปลอบใจ ใช้กับประโยคเสนอแนะหรือนำ และใช้กับประโยคคาดเดาหรือคาดคะเน

4.3.12.2 ใช้กับประโยคคำสั่ง

- ตัวอย่าง 164 สถานการณ์: พยาบาลกำลังรักษารอยแผลไหม้บนหน้าผากของผู้การรูดที่เกิดขึ้นจากเรือระเบิดตอนไปเจรจากับอาร์ทิมิสเรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี แต่ผู้การรูดตั้งว่าไม่ต้องรักษา

 คู่สนทนา: รูด – พยาบาล

 รูด: “ว่าไง” รูดถาม ปัดมือของเกรมลิน พยาบาลที่กำลังหาวิธีรักษาแผลไหม้บนหน้าผากเขา “ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ เดี่ยวเวทมนตร์ก็รักษาหายเอง”

(ชมনারদ, 2544: 128)

ตัวอย่าง 165 สถานการณ์: คัดจินกำลังจะปล่อยโทรลล์เข้าไปในคลุหาสน์ฟาวล์ ซึ่งฮอลลีรู้ดีว่าโทรลล์อันตรายขนาดไหน เธอจึงสั่งให้อาร์ทิมิสอยู่เฉย ๆ

 คู่สนทนา: ฮอลลี – อาร์ทิมิส

 ฮอลลี: “ใช่แล้ว ฟาวล์ และจะยังมีตามมากินบิ๊ม่ถ้วนจากที่อื่น ๆ เพราะมันรออยู่กับที่ตรงนั้นแหละ ถ้าฉลาดพอจะรู้ว่าอะไรดีกับตัวเอง”

(ชมনারদ, 2544: 226)

คำลงท้าย “และ” ในตัวอย่าง 164 และตัวอย่าง 165 ใช้ประกอบประโยคคำสั่ง เพื่อให้ประโยคคำสั่งฟังหนักแน่นขึ้น โดยในสถานการณ์นี้ เป็นการสั่งเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวออกไป

4.3.12.3 ใช้เมื่อต้องการเน้น

- ตัวอย่าง 166 สถานการณ์: โพลีทีกรอเทปวิดีโอตอนที่สัญญาณของฮอลลีวูดหายไป
ให้ผู้การรุต ซึ่งเป็นหัวหน้าของเขาดู

คู่สนทนา: โพลี – รุต

โพลี: “ได้ครับ ระวังหูแหลม ๆ ของท่านจะพันกันล่ะ” โพลีทีกรอเทป
ข้ามไปอีกหลายนาทิจึงว่า “ตรงนี้แหละน่าสนใจ...ร้อนลงอย่าง

นินนวล แขนงปีก ฮอลี่ถอดหมวกออก”

(ขมนารถ, 2544: 85)

- ตัวอย่าง 167 สถานการณ์: คัดจิอันบอกแผนการยึดครองอำนาจสภาได้คืนให้โฟลลีฟังว่า
คนที่จะต้องเป็นแพะรับบาปสำหรับเหตุการณ์ครั้งนี้ก็คือโฟลลี
นั่นเอง
- คู่สนทนา: คัดจิอัน - โฟลลี
- โฟลลี: “แกคิดว่าเขาจะหน่วยเล็พได้ด้วยปืนซอพต์โนสไม่ก็
กระบอกสั้นหรือ?”
- คัดจิอัน: “เขาจะหน่วยเล็พ ข้าจะทำอย่างนั้นทำไม ข้าจะเป็นพระเอกของ
หน่วยเล็พต่างหาก แกนั่นแหละที่จะเล่นบทผู้ร้าย”
- (ขมนารถ, 2545: 174)

คำลงท้าย “แหละ” ในตัวอย่างนี้ ใช้แสดงนัยของการเน้นความสำคัญของคำที่อยู่หน้า
คำลงท้าย “แหละ” โดยตัวอย่าง 166 เป็นการเน้นคำว่า “ตรงนี้” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นย้ำให้ผู้ฟัง
ทราบว่าเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในเทปวิดีโอที่ผู้ฟังต้องการจะดูนั้นอยู่ตอนไหน ส่วนตัวอย่าง 167
เป็นการเน้นคำว่า “แก” กล่าวคือ ผู้พูดต้องการเน้นย้ำว่าผู้ฟังต่างหากที่จะต้องเป็นแพะรับบาปใน
เหตุการณ์ครั้งนี้ ซึ่งในตัวอย่าง 167 มีข้อสังเกตว่าคำลงท้าย “แหละ” จะใช้คู่กับคำแสดงการชี้
เฉพาะเจาะจง “นั่น”

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้าย “แหละ” สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “แหละ” จะใช้
กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบหรือตอบอธิบาย ใช้กับประโยคคำสั่ง และใช้เมื่อต้องการเน้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้ายที่ใส่ลงไปในประโยคมิบบทบาทหน้าที่
หลัก ๆ 3 ประการด้วยกันคือ

(1) ใช้สื่อความหมายโดยรวมของประโยค เช่น คำลงท้าย “ไหม” หรือ “หรือ” ที่ใช้แสดง
การถาม หรือ คำลงท้าย “มั้ง” ที่ใช้แสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน เป็นต้น ผู้วิจัยพบว่าในกรณี
ดังกล่าวนี้ คำลงท้ายมีความสำคัญมากเพราะถือเป็นคำที่ช่วยสื่อความหมายโดยรวมของประโยคว่า
ผู้พูดต้องการสื่อสารอะไรออกมา ซึ่งไม่สามารถละออกจากประโยคได้ เนื่องจากมีผลทำให้นัย
ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป หรือความในประโยคไม่สมบูรณ์

(2) ใช้สื่อให้ทราบถึงสถานภาพและความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา เช่น คำลงในกลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ ในกรณีนี้ คำลงท้ายช่วยสื่อให้ทราบถึงสถานภาพ หรือระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

(3) ใช้ทำให้ประโยคฟังรื่นหู มีความนุ่มนวล และเป็นธรรมชาติ หรือใช้เน้นย้ำของประโยคให้ชัดเจนหรือหนักแน่นยิ่งขึ้น เช่น คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ในกรณีนี้ คำลงท้ายบางอย่างสามารถที่จะละออกจากประโยคได้ โดยที่นัยความหมายของประโยคยังคงเดิม

อย่างไรก็ตาม คำลงท้ายแต่ละคำนั้น สามารถใช้แสดงนัยความหมายได้หลากหลาย โดยขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกของคู่สนทนา และสถานภาพทางสังคมของคู่สนทนาเป็นสำคัญ

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ โดยจะวิเคราะห์ให้เห็นว่าการเลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำในภาษาฉบับแปลนั้น ผู้แปลพิจารณาจากปัจจัยหรือบริบทใดของต้นฉบับบ้าง

บทที่ 5

การเลือกใช้คำลงท้าย

การใช้คำลงท้ายประกอบถ้อยคำหรือประโยคสนทนานั้น ถือเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทย โดยเฉพาะเมื่อต้องแปลประโยคภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย คำลงท้ายเป็นเสมือนคำที่ผู้แปลจำเป็นต้องเพิ่มเติมเข้าไปเอง เพื่อให้ถ้อยคำหรือประโยคในภาษาแปลฟังรื่นหู ไม่ห้วนสั้นเกินไป มีความเป็นธรรมชาติตามการใช้ภาษาไทย และเพื่อคงความหมายให้เทียบเท่ากับภาษาต้นฉบับมากที่สุด โดยการพิจารณาจากปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลให้เหมาะสม และสื่ออารมณ์ตามที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อสารออกมา

ในบทนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้เห็นถึงลักษณะทางภาษาและวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีส่วนสำคัญต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ โดยจะวิเคราะห์ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย ในกรณีที่ไม่มีปัจจัยหรือบริบทในภาษาอังกฤษเป็นตัวบ่งบอกการเลือกใช้คำลงท้าย ส่วนการนำเสนอตัวอย่างประกอบการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างคำลงท้ายละ 1 ตัวอย่าง

5.1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

ในการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าควรที่จะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดจึงจะเหมาะสม และสื่ออารมณ์ตามที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อ จากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย มี 4 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ 2) เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ 3) โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ และ 4) บริบทในภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจัย 3 ประการแรกนั้น จะรวมอยู่ในประโยคที่ศึกษาวิเคราะห์ ส่วนปัจจัยประการสุดท้าย คือ บริบทในภาษาอังกฤษนั้น หมายถึง คำบรรยายหรือบทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ศึกษาวิเคราะห์

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในแต่ละกลุ่มตามที่ได้แบ่งกลุ่มคำลงท้ายไว้ในบทที่ 4

5.1.1 ปัจจัยที่แสดงการถาม

ในหัวข้อนี้จะศึกษาปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการถาม ซึ่งคำลงท้ายแสดงการถาม เป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเพื่อให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ประกอบด้วย คำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรอ” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงการถามนั้น ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการถาม มี 4 ปัจจัยหลัก ได้แก่

5.1.1.1 คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ

คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ โดยส่วนมากแล้ว ก็จะใช้แสดงนัยความหมายที่ชัดเจนตามคำหรือสำนวนนั้น ๆ อยู่แล้ว คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามมีประการเดียว คือ คำแสดงการถาม ซึ่งเป็นคำที่สามารถสื่อให้ทราบได้ทันทีว่าประโยคนั้น ๆ ผู้เขียนต้องการสื่อการถาม จากข้อมูล พบว่าคำแสดงการถามในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรอ”

ตัวอย่าง 168 สถานการณ์: ดอกเตอร์โป ซึ่งเป็นจิตแพทย์ที่ปรึกษาในโรงเรียนที่อาร์ทิมิสศึกษาอยู่ตำหนิอาร์ทิมิสว่าไม่มีความเคารพคนอื่นเลย ซึ่งอาร์ทิมิสไม่เห็นด้วยในสิ่งที่ดอกเตอร์โปกล่าวออกมา เขาจึงกล่าวแย้งกลับไปว่า เขามีความเคารพนับถือคนอื่น ๆ ดังหลายคน ไม่ว่าจะเป็น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ หรืออาร์คิมิดีส ดอกเตอร์โปจึงถามกลับว่าแล้วมีสักคนที่อาร์ทิมิสรู้จักตัวตนของเขาเหล่านั้นจริง ๆ บ้าง

คู่สนทนา: โป – อาร์ทิมิส

Po: ‘What about someone that you actually know?’

โป: “มีสักคนที่เธอรู้จักจริง ๆ บ้างไหม?”

Artemis thought hard. No one came to mind.

อาร์ทิมิสครุ่นคิดอย่างหนัก แต่ก็นึกชื่อใครสักคนไม่ออกเลย

(Eoin Colfer, 2003: 9 / ชมนารถ, 2545: 12)

ตัวอย่าง 169	สถานการณ์:	ผู้การรุดสงสัยว่าทำไมฮอลลี่จึงไม่สามารถอำพรางกายไม่ให้มนุษย์เห็นได้
	คู่สนทนา:	รุด – ฮอลลี่
	Root:	‘What happened to your shield, Short?’
	รุด:	“เกิดอะไรขึ้นกับพลังกำบังกายของคุณหรือ ซอร์ต?”
	Holly:	‘Stress, Commander,’ she offered hopefully.
	ฮอลลี่:	“ระวังเครียดนะคะ ผู้การ” เธอเตือนด้วยความหวังดี

(Eoin Colfer, 2002: 61 / ชมนารถ, 2544: 65)

คำว่า “What about” ในตัวอย่าง 168 และ “What happened” ในตัวอย่าง 169 เป็นคำที่ใช้แสดงนัยของการถามที่ผู้พูดต้องการทราบคำตอบจากผู้ฟัง ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “ไหม” (ตัวอย่าง 168) และ “หรือ” (ตัวอย่าง 169) ในตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ จะสังเกตเห็นได้ว่า คำลงท้าย “ไหม” นั้นไม่สามารถละออกจากประโยคภาษาแปลได้ เนื่องจากมีผลทำให้ภาษาแปลขาดนัยการถาม ส่วนคำลงท้าย “หรือ” สามารถที่จะละออกจากประโยคภาษาแปลได้ เนื่องจากในตัวอย่างนี้ ผู้แปลใช้คำลงท้าย “หรือ” ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร”

5.1.1.2 เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ

เครื่องหมายวรรคตอนแต่ละเครื่องหมายในภาษาอังกฤษ มีความหมายที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าใช้แสดงนัยความหมายอะไร เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามมี 2 ประการ คือ

(1) เครื่องหมายคำถาม

เครื่องหมายคำถาม (?) ท้ายประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธ เป็นปัจจัยที่สามารถสื่อให้ทราบได้ว่าประโยคนั้น ๆ แฝงนัยของการถามเอาไว้ ซึ่งเครื่องหมายคำถามในต้นฉบับภาษาอังกฤษ มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามทุกคำ

- ตัวอย่าง 170 สถานการณ์: โพลลี ลูกน้องของผู้การรูต อธิบายคุณสมบัติของอุปกรณ์ที่เขาประดิษฐ์ขึ้นให้ผู้การรูตฟัง
- คู่สนทนา: โพลลี – รูต
- Foaly: ‘You see these dark circles? ...’
- โพลลี: “คุณเห็นวงกลมสีดำพวกนั้นไหม ...”
- (Eoin Colfer, 2003: 64 / ชมนารถ, 2545: 75)

- ตัวอย่าง 171 สถานการณ์: อาร์ทีมิสรู้สึกสงสัยว่าทำไมจูเลียตถึงยังไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับพวกเล็พเพอคอน
- คู่สนทนา: อาร์ทีมิส – จูเลียต
- Artemis: ‘Butler hasn’t already talked to you about this?’
- อาร์ทีมิส: “บัตเลอร์ยังไม่ได้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือ”
- Juliet: ‘No. Was he supposed to?’
- จูเลียต: “ยัง เขาควรจะต้องบอกหรือ” จูเลียตถาม
- (Eoin Colfer, 2002: 64-65 / ชมนารถ, 2544: 70)

จากตัวอย่าง 170 และตัวอย่าง 171 ในภาษาต้นฉบับมีการใช้เครื่องหมายคำถาม (?) ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ ซึ่งการใช้เครื่องหมายคำถามท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบนั้น เป็นการแสดงให้ทราบว่าผู้พูดต้องการถามเพื่อให้ผู้ฟังตอบรับ ตอบปฏิเสธ หรือตอบอธิบายในสิ่งที่ถูกถาม ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ไหม” (ตัวอย่าง 170) และคำลงท้าย “หรือ” (ตัวอย่าง 171) ใส่ท้ายประโยคเพื่อสื่อเน้นการถาม

(2) เครื่องหมายอัศเจรีย์

เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) เป็นเครื่องหมายวรรคตอนที่ช่วยสื่อให้ทราบอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครผู้พูดว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ แปลกใจ หรือตกใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ได้ทราบหรือได้พบเห็น ซึ่งเครื่องหมายดังกล่าวนี้มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหอ” เพียงคำเดียว

- ตัวอย่าง 172 สถานการณ์: ผู้การรูตรู้สึกแปลกใจที่ได้รับข้อความแจ้งจากโพลลีว่าคัดจันเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องวุ่นวายทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่โลกใต้ดิน

- คู่สนทนา: รูด – อาร์ทิมิส
- Root: ‘No,’ he declared moments later. ‘It certainly isn’t.
- Cudgeon!** All the time it was Cudgeon. Why didn’t I see it?
- Can we get a message to Foaly?’
- รูด: “ไม่นะ” เขากรางหลังจากนี้ไปนาน “ไม่น่าเชื่อ คัดจันหรือตลอดเวลามานี้คือฝีมือคัดจัน ทำไมผมนึกไม่ถึงนะ แล้วนี่เราจะส่งข้อความกลับไปให้โฟลลี่ได้ไหม”
- (Eoin Colfer, 2003:182 / ชมนารณ, 2545: 203)

เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ที่ใส่ท้ายถ้อยคำในตัวอย่างข้างต้น ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่ผู้ฟังกล่าวออกมา ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรือ” เพื่อสื่อถึงความรู้สึกประหลาดใจของผู้พูดออกมาในรูปของประโยคคำถามที่ไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ เพียงแต่เป็นการอุทานแสดงความประหลาดใจในสิ่งที่ได้ยินออกมาเท่านั้น และในตัวอย่างนี้ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการแปลว่า ผู้แปลถ่ายทอดคำแปลของคำกริยา “declared” เป็นภาษาไทยว่า “กราง” ไม่เหมาะสม โดยคำกริยา “declared” ไม่ได้มีความหมายดังเช่นที่ผู้แปลเลือกใช้คำแปล ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรจะถ่ายทอดคำ ๆ นี้ เป็นภาษาไทยว่า “กล่าว” หรือ “พูด” แทน

5.1.1.3 โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษบางโครงสร้าง ใช้แสดงนัยความหมายที่ชัดเจนตามโครงสร้างนั้น ๆ อยู่แล้ว โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม มีประการเดียว คือ โครงสร้างประโยคคำถาม จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในภาษาต้นฉบับมีการใช้โครงสร้างประโยคคำถาม 2 แบบ ได้แก่ โครงสร้างประโยคคำถามที่เป็นคำถามท้ายประโยค คือการตั้งคำถามท้ายประโยคบอกเล่าหรือท้ายประโยคปฏิเสธ และโครงสร้างประโยคคำถามที่ใช้คำกริยาช่วย คือการใช้คำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยคเพื่อแสดงการถาม ซึ่งโครงสร้างประโยคคำถามภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามทุกคำ

- ตัวอย่าง 173 สถานการณ์: วาสสิกีน คามาร์ และลัคคิน สั่งให้ทีมค้นหาทำการค้นหาผู้รอดชีวิตจากเรือฟาล์วสตาร์ที่พวกเขาเพิ่งถล่มไล่ ซึ่งทีมค้นหาเจอ

ผู้รอดชีวิตคนหนึ่ง วาสสิกินจึงถามความเห็นจากคามาร์ว่า
 ควรจะไว้ชีวิตผู้รอดชีวิตคนนี้หรือไม่

คู่สนทนา: วาสสิกิน – คามาร์

Vassikin: ‘Well?’ asked Vassikin. ‘**Do we keep him?**’

वासสิकिन: “ว่าไง” วาสสิกินถามขึ้น “จะเก็บหมอนี้ไว้ไหม?”

Kamar: ‘Oh we keep him,’ he replied, ...

คามาร์: “อืม เราต้องเก็บมันไว้แน่” เขาตอบ...

(Eoin Colfer, 2003: 4-5 / ชมนารณ, 2545: 8)

ตัวอย่าง 174 สถานการณ์: ทริบเบิลและกรับ น้องชายของเขา กำลังตกอยู่ภายใต้วังล้อมของ
 พวกก๊อบลินที่คิดวางแผนก่อการกบฏ เพื่อยึดอำนาจสภาใต้ดิน
 ซึ่งทำให้กรับรู้สึกกลัว

คู่สนทนา: กรับ - ทริบเบิล

Trouble: ‘It’s *Captain Kelp* while we’re on duty, Corporal. And for your
 information, I *am* looking out for you.’

ทริบเบิล: “เรียกฉันว่า ผู้กองเคลป์ ตอนนี้เราอยู่ในหน้าที่นะหมู แล้วก็รู้ไว้
 ด้วยว่า ฉันกำลังดูแลแกอยู่”

Grub: ‘**Oh, this is looking out for me, is it?**’ whined Grub, pouting.

กรับ: “อย่างนี้เรียกว่าดูแลหรือ?” กรับคร่ำครวญด้วยอาการงอน ๆ

...

Trouble: ‘OK, Grub. This booth isn’t going to last much longer.
 We’ve got to make a break for the Emporium. Understand?’

ทริบเบิล: “ฟังนะ กรับ คู่นี้คงจะพังในอีกไม่นาน เราต้องฝ่าวงล้อมเข้าไป
 หลบในเอ็มโพเรียมให้ได้ เข้าใจไหม?”

(Eoin Colfer, 2003: 167 / ชมนารณ, 2545: 187)

โครงสร้างประโยคคำถามแบบใช้คำกริยาช่วย (Do) ขึ้นต้นประโยคในตัวอย่าง 173 และ
 โครงสร้างประโยคคำถามแบบเป็นคำถามท้ายประโยคในตัวอย่าง 174 เป็นโครงสร้างประโยค
 คำถามที่ต้องการให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ ซึ่งพบว่ามีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการ
 ถาม “ไหม” (ตัวอย่าง 173) และ “หรือ” (ตัวอย่าง 174) โดยจากทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ จะสังเกตเห็นได้ว่า

คำลงท้าย “ไหม” และคำลงท้าย “หรือ” นั้นไม่สามารถละออกจากประโยคภาษาแปลได้ เนื่องจากมีผลทำให้ภาษาแปลขาดนัยการถาม

5.1.1.4 บริบทในภาษาอังกฤษ

บริบทในภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็น บทสนทนา คำบรรยาย หรือข้อความต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะศึกษา ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สามารถสื่อให้ทราบได้อย่างชัดเจนว่า ผู้เขียนต้องการสื่อสารอะไรออกมา โดยบริบทในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามมี 3 ประการ คือ

(1) บริบทแสดงการถาม

บริบทในกรณีนี้ ได้แก่ บรรยายของเรื่อง คำบรรยายและบทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะศึกษา บริบทเหล่านี้ ถือเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ทราบนัยความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งบริบทแสดงการถามในภาษาต้นฉบับมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถามทุกคำ

ตัวอย่าง 175 สถานการณ์: ฮอลลีสั่งให้บัตเลอร์ไปเฝ้าดูลูก ซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยว่าจะค้าขายเบตเตอร์ให้กับพวกก๊อบลิน ส่วนเธอจะคอยสังเกตการณ์ผ่านทางจอภาพคอมพิวเตอร์

คู่สนทนา: ฮอลลี – บัตเลอร์

Butler didn't have long to wait. In less than an hour, the chunky Parisian appeared on the balcony, leaning on the ornate railing for several minutes.

He very obligingly presented front and side views of himself.

บัตเลอร์ไม่ต้องรอนานนัก เพียงไม่ถึงชั่วโมง หนุมปารีสเชิงร่างม่อตาก็ปรากฏตัวขึ้นที่ระเบียง ยืนพิงราวระเบียงหรืออยู่ครู่หนึ่ง ดูราวกับเขาเต็มใจที่จะออกมาขึ้นโซว์ตัวให้เห็นชัด ๆ

Holly's voice sounded in Butler's ear.

เสียงของฮอลลีดังขึ้นในหูบัตเลอร์

Holly: 'That's our boy. Is he alone?'

ฮอลลี่: “ใช่เป้าหมายของเราไหม เขาอยู่คนเดียวหรือเปล่า?”

Butler: ‘I can’t tell,’ muttered the bodyguard into his hand...

บัตเลอร์: “ดูยาก” คนคุ้มกันหนุ่มพึมพำกับฝ่ามือตัวเอง...

(Eoin Colfer, 2003: 94 / ชมนารณ, 2545: 109)

ประโยค “That’s our boy.” ในภาษาต้นฉบับเป็นการใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่า แต่เมื่อพิจารณาบริบทที่อยู่แวดล้อมประโยคดังกล่าวแล้วพบว่า ประโยคนี้เป็นประโยคที่แฝงนัยของการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจในสิ่งที่กล่าวออกมาเอาไว้ด้วย โดยบริบทที่ช่วยทำให้ทราบว่าประโยคดังกล่าวนี้แฝงนัยของการถามเอาไว้ ได้แก่ บทบรรยายที่กล่าวว่า “Holly’s voice sounded in Butler’s ear.” และบทสนทนาที่ตามมาข้างท้าย คือ “Is he alone?” จากบริบทเหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าผู้พูดไม่ได้อยู่กับผู้ฟัง ดังนั้นผู้พูดจึงไม่แน่ใจว่าผู้ชายที่ตนเองเห็นผ่านทางจอภาพคอมพิวเตอร์นั้นจะใช่คนที่เธอต้องการตัวหรือไม่ เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล จะเห็นว่ามีการใช้คำลงท้าย “ไหม” เพื่อแสดงการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจหรือไม่แน่ใจ

ตัวอย่าง 176 สถานการณ์: ฮอลลี่พยายามพูดจาหวานล่อมิให้โฟลลี่ช่วยเจาะระบบรักษาความปลอดภัยของตึกสไปโร นิดเคิล แต่โฟลลี่รู้อยู่แก่ใจแล้วว่าสาเหตุที่ฮอลลี่พูดจาแบบนี้ ก็เพราะต้องการให้เขาช่วย เมื่อฮอลลี่รู้ว่าโฟลลี่รู้ทันในสิ่งที่เธอกำลังทำ เธอจึงแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจว่าโฟลลี่หมายความว่าอย่างไร

คู่สนทนา: ฮอลลี่ - โฟลลี่

Foaly: ‘I know what you’re doing by the way,’ said Foaly, wagging a finger.

โฟลลี่: “ผมรู้ว่าคุณกำลังทำอะไรอยู่นะ บอกไว้ก่อน” โฟลลี่พูดพลางส่ายนิ้วไปมา

Holly: ‘I have no idea what you mean,’ said Holly innocently.

ฮอลลี่: “หมายความว่าไงหรือ” ฮอลลี่ทำเสียงซื่อ

Foaly: ‘You probably couldn’t help anyway. Spiro’s security is pretty advanced,’ mimicked the centaur. ‘You’re trying to light a fire under my ego. I’m not stupid, Holly.’

โฟลลี่: “คุณก็คงจะช่วยไม่ได้หรอกมั้ง ระบบการรักษาความปลอดภัยของ

สไปโรล้าหน้ามาก” เจ้าเซนทอร์ทวนประโยคนั้นซ้ำ “คิดจะปลุก
อีโก้ของผมละสิ ผมไม่โง่หรอกนะฮอลลี่”

(Eoin Colfer, 2004: 221 / ชมนารณ, 2548: 236-237)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “I have no idea what you mean” เป็นประโยคที่แฝงนัยของการถาม
ที่ผู้พูดต้องการคำตอบหรือคำอธิบายจากผู้ฟังเอาไว้ด้วย โดยบทสนทนานำที่โฟลลี่กล่าวว่า “I know
what you’re doing by the way” เป็นบริบทที่สื่อให้ทราบว่าฮอลลี่ทราบคืออยู่แล้วว่าโฟลลี่รู้อยู่แล้ว
แล้วว่าฮอลลี่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา และเมื่อโฟลลี่รู้ทัน ฮอลลี่จึงแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจในสิ่ง
ที่โฟลลี่พูด และแกล้งกล่าวออกไปว่า “I have no idea what you mean” ซึ่งแฝงนัยว่าฮอลลี่ต้องการ
คำอธิบายว่าสิ่งที่โฟลลี่พูดออกมาหมายความว่าอย่างไร และเมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล
จะเห็นว่า ผู้แปลใช้คำลงท้าย “หรือ” ประกอบกับคำแสดงการถาม “โง่” เพื่อสื่อนัยของการถามที่แฝง
มากับประโยคภาษาต้นฉบับ

(2) บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ

บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในกรณีนี้ หมายถึง บทบรรยายที่ผู้เขียน
ต้นฉบับเขียนบรรยายลักษณะการพูดของตัวละครผู้พูดว่ามีความรู้สึกอย่างไรขณะที่พูดประโยค
นั้น ๆ ออกมา ซึ่งบริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการ
เลือกใช้คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/หรือ” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 177	สถานการณ์:	กั๊ดจิ้นรู้สึกแปลกใจที่ผู้การรูดพาวาร์ทิมิส ลงมายังโลกใต้ดิน
	คู่สนทนา:	กั๊ดจิ้น – โอปอล
	Opal:	‘Captain Short is escorting the human, Artemis Fowl, to E37.’
	โอปอล:	“ผู้กองชอร์ตกำลังนำตัวมนุษย์ชื่ออาร์ทิมิส ฟาวล์ ไปที่ช่อง E37”
	Cudgeon:	‘Fowl is here?’ exclaimed Cudgeon.
	กั๊ดจิ้น:	“ฟาวล์มาที่นั่นหรือ?” กั๊ดจิ้นอุทาน

(Eoin Colfer, 2003: 78 / ชมนารณ, 2545: 90)

จากตัวอย่างนี้ แม้ประโยค “Fowl is here?” จะมีการใช้เครื่องหมายคำถามท้ายประโยคบอก
เล่า แต่นัยที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารออกมานั้น ไม่ใช่ชั้นของการถาม แต่เป็นการแสดงให้ทราบว่าผู้พูด

รู้สึกประหลาดใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น โดยคำบรรยายที่เป็นการบรรยายลักษณะการพูดของตัวละครผู้พูด คือ “exclaimed Cudgeon” ถือเป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบถึงที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนว่าเป็นการอุทานแสดงความรู้สึกประหลาดใจ ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรือ” เพื่อสื่อถึงความประหลาดใจของผู้พูดที่ไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ เพียงแต่เป็นการอุทานแสดงความรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่ได้ยื่นออกมาเท่านั้น

(3) บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ

บริบทในกรณีนี้ หมายถึง บทบรรยายลักษณะท่าทางของตัวละครผู้พูด ซึ่งบทบรรยายเหล่านี้จะแสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครผู้พูดในขณะที่พูดประโยคนั้น ๆ ออกมาได้ อย่างชัดเจน บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหอะ” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 178	สถานการณ์:	ผู้การรุดคิดว่าอาร์ทิมิสเป็นต้นเหตุทำให้ฮอลล์ลิ้นขาดและ เวทมนตร์ที่มีอยู่ในตัวหายไปหมด จึงรู้สึกไม่พอใจอาร์ทิมิส
	คู่สนทนา:	รุด – อาร์ทิมิส
	Artemis:	‘It can’t be anything serious. Just exhaustion, surely?’
	อาร์ทิมิส:	“ไม่น่าจะร้ายแรงนะ น่าจะแค่หมดแรง ใช่มั้ย?”
	...	
	Root:	‘Nothing serious!’ spluttered the commander, barely able to get the words out in his rage ...
	รุด:	“ไม่มีอะไรร้ายแรงหรือ!” ผู้การตะคอกด้วยความโกรธจนแทบจะ พูดไม่เป็นภาษา ...

(Eoin Colfer, 2003: 149 / ชมนารถ, 2545: 167-168)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “Nothing serious!” แม้จะมีเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ประกอบอยู่ท้ายประโยค แต่นัยที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมานั้นไม่ใช่เนื้อหาของความประหลาดใจ แต่เป็นประโยคที่แฝงนัยว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจผู้ฟัง บริบทที่ทำให้ทราบว่าประโยคนี้ แฝงนัยความรำคาญหรือไม่พอใจของผู้พูดเอาไว้ คือ บทบรรยายที่เป็นการบรรยายให้ทราบถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครผู้พูดในขณะที่พูดประโยคนั้น ๆ ออกมาว่า “spluttered the commander, barely able to get the

words out in his rage” เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปลพบว่า ผู้แปลได้เลือกให้ผู้พูดแสดงความรู้สึกโกรธหรือไม่พอใจออกมาในรูปของประโยคคำถามที่ใช้คำลงท้าย “หรือ”

ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าคำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรือ” แม้จะเป็นคำลงท้ายที่ใช้สื่อนัยของการถามเหมือนกัน แต่บางครั้งก็ไม่สามารถใช้แทนกันได้ เนื่องจากคำลงท้าย “ไหม/มัย” จะใช้ถามในกรณีที่ผู้พูดต้องการทราบความคิดเห็นหรือคำตอบของผู้ฟัง แต่คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/หรือ” จะใช้ถามในกรณีที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจหรือไม่แน่ใจ นอกจากนี้ จากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าสามารถใช้คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/หรือ” เพื่อสื่อความรู้สึกประหลาดใจ และความรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจได้ด้วย แต่ไม่สามารถใช้คำลงท้าย “ไหม/มัย” เพื่อสื่อนัยดังกล่าวได้

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลในกลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม พบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มนี้ ได้แก่ คำแสดงการถาม เครื่องหมายคำถาม เครื่องหมายอัศเจรีย์ โครงสร้างประโยคคำถาม บริบทแสดงการถาม บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ และบริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจ

5.1.2 ปัจจัยที่แสดงสถานภาพ

ในหัวข้อนี้จะศึกษาปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งคำลงท้ายแสดงสถานภาพ เป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังสามารถแสดงให้ทราบถึงเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย คำลงท้ายกลุ่มนี้ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คะ” “ละ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “ว๊าย/เว้ย” ปัจจัยที่แสดงสถานภาพสามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่

5.1.2.1 ปัจจัยที่แสดงความรู้สึก

ปัจจัยที่แสดงความรู้สึกเป็นการวิเคราะห์กลุ่มคำลงท้ายแสดงความรู้สึก ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเพื่อแสดงความรู้สึกที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คะ” “ละ” และ “ค่ะ” จากการศึกษานี้ข้อมูลคำลงท้ายแสดงความรู้สึก ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความรู้สึกมีปัจจัยเดียว คือ คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ โดยคำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษมีความหมายที่

ชัดเจนในคำหรือสำนวนนั้น ๆ อยู่แล้ว เมื่อเห็นคำหรือสำนวนเหล่านี้ ก็จะสามารถทราบได้ทันทีว่า ประโยคที่มีคำเหล่านี้ประกอบอยู่สื่อความหมายอะไร ซึ่งคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความรู้สึกภาพมี 2 ประการ คือ

(1) คำแสดงความรู้สึกหรือแสดงความรักใคร่

คำแสดงความรู้สึกภาพ “sir” สามารถแสดงให้เห็นถึงสถานภาพและความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟังได้ กล่าวคือ ผู้ที่ใช้คำแสดงความรู้สึกภาพเหล่านี้ ย่อมเป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำกว่าคู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง หรือต้องการแสดงความรู้สึกภาพกับคู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง ส่วนคำแสดงความรักใคร่ “darling” สามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาได้อย่างชัดเจน ว่าผู้ที่ใช้คำแสดงความรักใคร่นี้ จะต้องเป็นบุคคลที่รักใคร่กัน ซึ่งคำแสดงความรู้สึกภาพหรือแสดงความรักใคร่ในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความรู้สึกภาพทุกคำ

ตัวอย่าง 179	สถานการณ์:	บัตเลอร์รายงานให้อาร์ทิมิสทราบเรื่องการตามหาคัมภีร์ชาวเฟรี
	คู่สนทนา:	บัตเลอร์ – อาร์ทิมิส (ลูกน้อง – เจ้านาย)
	Butler:	‘No, sir . I’m certain this time. Nguyen is a good man.’
	บัตเลอร์:	“ไม่ครับนายท่าน คราวนี้ผมมั่นใจ เหยียนเป็นคนดี”

(Eoin Colfer, 2002: 3 / ชมนารธ, 2544: 3)

ตัวอย่าง 180	สถานการณ์:	ฮอลลีขอให้ผู้การรูดซึ่งเป็นหัวหน้าของเธอ ให้โอกาสเธอแก้ตัวกลับไปทำงานอีกครั้ง
	คู่สนทนา:	ฮอลลี – รูด (ลูกน้อง – หัวหน้า)
	Holly:	‘Commander Root, sir . I feel I deserve one more chance.’
	ฮอลลี:	“ผู้การคะ ดิฉันคิดว่าตนเองสมควรได้รับโอกาสแก้ตัวอีกครั้ง”

(Eoin Colfer, 2002: 38 / ชมนารธ, 2544: 41)

ตัวอย่าง 181	สถานการณ์:	แองเจลินซึ่งเป็นแม่ของอาร์ทิมิส รู้สึกไม่ชอบที่สามีของเธอพูดล้อเล่นกับลูก เธอจึงบอกให้สามีหยุดพูด
	คู่สนทนา:	แองเจลิน – สามี (ภรรยา – สามี)
	Angeline:	‘Stop teasing, darling . This is difficult for Arty, you know.

He was only a baby when you left.'

แองเจลิน: “เด็กพูดเล่นเถอะค่ะ ที่รัก คุณก็รู้ว่าอาร์ดีทำใจลำบากตอนที่คุณ
หายไป เขายังเล็กอยู่เลย”

(Eoin Colfer, 2004: 86 / ชมนารถ, 2548: 99)

คำว่า “sir” ในตัวอย่าง 179 และตัวอย่าง 180 เป็นคำที่ใช้แสดงความสุภาพและความเคารพ
ยกย่องที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ซึ่งสามารถสื่อให้ทราบว่าผู้พูดนั้น มีสถานภาพทางสังคมที่ต่ำกว่าผู้ฟัง โดย
ในตัวอย่าง 179 ผู้พูดเป็นผู้ชายมีสถานภาพเป็นคนที่คุ้นเคยกับผู้ฟัง ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ครับ” ซึ่ง
เป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้ ตัวอย่าง 180 ผู้พูดเป็นผู้หญิงมีสถานภาพเป็นลูกน้องของผู้ฟัง ผู้แปลได้ใช้
คำลงท้าย “ค่ะ” ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ ทั้งนี้เพื่อสื่อให้เห็นถึงความแตกต่างด้านสถานภาพทาง
สังคมของกลุ่มสนทนา ส่วนตัวอย่าง 181 คำว่า “darling” เป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลอันเป็นที่รัก (Oxford
Advanced Learner’s Dictionary, 2005: 370) ตัวอย่างนี้ ผู้พูดมีสถานภาพเป็นภรรยาของผู้ฟัง ผู้แปล
ได้ใช้คำลงท้าย “ค่ะ” ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ เพื่อสื่อให้เห็นถึงสถานภาพของสามีและภรรยาที่
รักใคร่กัน

(2) การออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจน

การออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจน ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่
สามารถสื่อให้ทราบได้ว่าผู้ที่ออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจนนั้น ผู้เขียน
ต้องการสื่อสารลักษณะอะไรบางอย่างออกมาโดยผ่านคำในภาษาอังกฤษแต่ละคำที่ไม่ได้มาตรฐาน
หรือออกเสียงไม่ชัดเจน ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “กับ/ลัก”

ตัวอย่าง 182 สถานการณ์: สไปโรรู้สึกโมโหที่บลันด์ ลูกน้องของเขา จัดการอาร์ทิมิสไม่
สำเร็จ อีกทั้งบลันด์ยังพินาศหมดทั้งปากเพราะฝีมือคนคุ้นเคยของ
อาร์ทิมิส จึงทำให้เขารู้สึกไร้ค่าที่บลันด์พูดไม่ชัด และไม่ยอม
หยุดพูดสักที

คู่สนทนา: บลันด์ – สไปโร (ลูกน้อง – เจ้านาย)

Spiro: ‘I thought I told you to shut up!’

สไปโร: “ฉันบอกให้หุบปากไม่ใช่หรือ”

Blunt: ‘Shorry, bosh.’

บลิ้นต์: “ขอโทษคับ เจ้านาย”

(Eoin Colfer, 2004: 172 / ชมนารถ, 2548: 187)

ตัวอย่าง 183 สถานการณ์: สไปโร ซึ่งเป็นเจ้านายของบลันด์ เล่าให้บลันด์ฟังว่าแม้มันจะทำงานผิดพลาด แต่ท้ายที่สุดเขาก็สามารถจับตัวอาร์ทิมิสได้สำเร็จ

คู่สนทนา: บลันต์ – สไปโร (ลูกน้อง – เจ้านาย)

Spiro: ‘You see, Blunt. This is going to turn out fine, in spite of your incompetence. I got that kid just where I want him.’

สไปโร: “เห็นไหม บลันด์ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ถึงแกจะทำงานผิดพลาด
แต่ฉันก็ได้ตัวเจ้าเด็กลั่นตามที่ต้องการ”

Blunt: **‘Yesh, shir. Mashderfully done, shir.’**

บทันต์: “คักท่า่ง งานจำเร็กคักท่า่ง”

...

Spiro: ‘Shut up, you clown. You sound like some cartoon character.’

สไปโร: “หุบปากเลย ไอ้บ้า เสียงของแกเหมือนการ์ตูนซะมากกว่า”

Blunt: **‘Yesh. Mosh amushing, shir.’**

บัดนี้: “คักท่าง ตาหลกมากคัก”

(Eoin Colfer, 2004: 177 / ขณนารณ, 2548: 192)

จากตัวอย่าง 182 และตัวอย่าง 183 จะเห็นได้ว่าในภาษาต้นฉบับ ผู้เขียนเขียนให้ตัวละครออกเสียงคำภาษาอังกฤษ ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจน เนื่องจากในสถานการณ์นี้ ผู้พูดฟันหักหมดทั้งปาก ผู้เขียนจึงเขียนให้ตัวละครพูดภาษาอังกฤษไม่ชัด ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ลับ” และ “ลัก” ที่กร่อนเสียงมาจาก “ลับ” เพื่อสื่อให้ผู้อ่านทราบถึงลักษณะของผู้ที่พูดประโยคนั้น ๆ ว่าที่พูดไม่ชัด เนื่องจากฟันหักหมดทั้งปากนั่นเอง ในตัวอย่าง 183 มีข้อสังเกตว่า ผู้แปลเลือกใช้คำลงท้าย “ลัก” ไม่เหมาะสม เนื่องจาก สำเนียงแบบนี้ น่าจะเป็นสำเนียงของคนที่มีเชื้อสายจีนมาแต่กำเนิดมากกว่า ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรจะใช้คำลงท้าย “ลับ” เหมือนตัวอย่าง 182 จึงจะสามารถสื่อลักษณะของตัวละครผู้พูดได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ยังสังเกตเห็นได้ว่า ในตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ ผู้แปลเลือกที่จะถ่ายทอดประโยคในภาษาฉบับแปลโดยใช้การออกเสียงภาษาไทยที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจนเหมือนภาษาต้นฉบับ ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการสื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลทราบถึงลักษณะของตัวละครผู้พูด รวมทั้งได้รรรสเทียบเท่ากับต้นฉบับด้วย

จากการศึกษาข้อมูลคำลงท้ายแสดงความสุภาพ ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ได้แก่ คำแสดงความสุภาพหรือแสดงความรักใคร่ และการออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจน

5.1.2.2 ปัจจัยที่แสดงความไม่สุภาพ

ปัจจัยที่แสดงความไม่สุภาพเป็นการวิเคราะห์กลุ่มคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ คำลงท้ายกลุ่มนี้เป็นคำลงท้ายที่มักจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมกัน หากใช้กับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทจะถือว่าไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะ” และ “โว้ย/เว้ย” จากข้อมูลคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพพบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มนี้มีปัจจัยเดียว คือ คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ ซึ่งคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพมี 2 ประการ คือ

(1) คำที่สื่อถึงของความไม่สุภาพ

คำที่สื่อถึงของความไม่สุภาพในภาษาอังกฤษ สามารถสื่อให้ทราบว่าประโยคนั้น ๆ แผ่งนัยความไม่สุภาพของผู้พูดเอาไว้ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “วะ” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 184	สถานการณ์:	ยามเฝ้าตึกของสไปโรกำลังดูการแข่งขันบาสเกตบอลอยู่ในขณะที่จูเลียต น้องสาวของคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสแอบเข้าไปช่วยอาร์ทิมิส ซึ่งถูกสไปโรจับตัวไป จึงทำให้ภาพของจูเลียตกำลังจะปรากฏขึ้นที่จอทีวีที่ยามคุมบาสเกตบอลอยู่ ยามจึงรู้สึกหงุดหงิดเนื่องจากคิดว่าเป็นคลื่นแทรกจากงานดาวเทียมที่คุณภาพไม่ดี
	คู่สนทนา:	ยามพูดกับตัวเอง
	Guard:	‘What the hell?’ exclaimed the security man, who was roughly the size of a refrigerator. He had noticed something in a security monitor.
	ยาม :	“อะไรวะ” ยามหนุ่มร่างพอ ๆ กับคู่เย็นอุทานเสียงดัง เมื่อสังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่จอ

(Eoin Colfer, 2004: 240 / ชมนารณ, 2548: 256)

จากตัวอย่างนี้ คำว่า “hell” เป็นคำสบถที่ใช้แสดงให้เห็นว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญ ประหลาดใจ หรือต้องการกล่าวเน้นบางสิ่งบางอย่าง (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2005: 696) โดยในกรณีนี้ คำว่า “hell” ถือเป็นคำที่ใช้สื่อถึงความรำคาญหรือโมโห รวมทั้งยังแฝงนัยของความไม่สุภาพหรือหยาบคายเอาไว้ด้วย ซึ่งผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “วะ” เพื่อสื่ออารมณ์โกรธหรือไม่พอใจของผู้พูดซึ่งเป็นผู้ชาย รวมทั้งสื่อให้เห็นถึงความไม่สุภาพของผู้พูดด้วย

(2) คำนวนอุทาน

คำนวนอุทาน “For heaven’s sake” ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสื่อให้ทราบอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครผู้พูดได้ โดยเป็นคำนวนที่ใช้เพื่อสื่อความรำคาญหรือโมโหในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2005: 1290) คำนวนอุทานในภาษาอังกฤษมีผลต่อเลือกใช้คำลงท้าย “เว้ย” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 185	สถานการณ์:	ทรีบีเปิดอุทานแสดงความรู้สึกโมโหที่กรับซึ่งเป็นทั้งน้องชายและลูกน้องของเขา กำลังนั่งตัวสั่นเทาด้วยความกลัว เนื่องจากมีการสู้รบกันเกิดขึ้นที่โลกใต้ดิน และพวกเขา กำลังตกอยู่ภายใต้วงล้อมของพวกก๊อบลิน
	คู่สนทนา:	ทรีบีเปิด – กรับ (หัวหน้า – ลูกน้อง)
	Trouble:	‘For heaven’s sake,’ snapped Trouble. ‘Pull yourself together.’
	ทรีบีเปิด:	“ปัดโช้เว้ย” ทรีบีเปิดอดไม่ไหว “รวบรวมสติตั้งหน่อยสิ”

(Eoin Colfer, 2003: 167 / ชมนารถ, 2545: 187)

คำนวนอุทาน “For heaven’s sake” เป็นคำนวนอุทานที่แฝงนัยของความไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ในภาษาฉบับแปล พบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เว้ย” ประกอบคำอุทาน “ปัดโช้” เพื่อสื่อความไม่พอใจของผู้พูด โดยกรณีนี้ ผู้พูดจะเป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่าผู้ฟัง

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงความรู้สึกไม่สุภาพ ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความรู้สึกไม่สุภาพ ได้แก่ คำที่สื่อถึงความไม่สุภาพ และคำนวนอุทาน

5.1.3 ปัจจัยที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด

ในหัวข้อนี้จะศึกษาปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ซึ่งเป็นกลุ่มคำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง” “ไง” “ซิ/ลี/ลี” “เถอะ/เหอะ” “นะ” “นะ” “นา” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละ” “หรือก/ รือก” “แหละ” ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้มี 4 ปัจจัยหลัก ได้แก่

5.1.3.1 คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ

คำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษ มีความหมายประจำคำหรือสำนวนนั้น ๆ อย่างชัดเจนอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาบริบทอื่นใดประกอบ ซึ่งคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดมี 11 ประการ คือ

(1) คำหรือสำนวนแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน

คำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษ มีความหมายแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเนโดยตัวของคำหรือสำนวนเองอยู่แล้ว จึงสามารถสื่อให้ทราบอารมณ์ ความรู้สึก ของผู้พูดที่มีต่อเหตุการณ์หรือคู่สนทนาได้โดยไม่ต้องพิจารณาจากบริบทอื่นใดประกอบ ซึ่งคำหรือสำนวนแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด 3 คำ คือ คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง” “นะ” และ “หรือก”

ตัวอย่าง 186	สถานการณ์:	ผู้การรูด หัวหน้าของโพลี ส่งให้โพลีตรวจสอบเส้นทางและตำแหน่งที่อาร์ทิมิส นักผู้การรูดไปเจรจาเรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี ซึ่งผู้การรูดสังเกตเห็นจุดสัญญาณที่ส่งให้โพลีกำลังตรวจสอบอยู่นั้น ขยับเขยื้อนไปมา จึงถามโพลีว่าสิ่งที่กำลังขยับเขยื้อนอยู่นั้นคืออะไร
	คู่สนทนา:	โพลี - รูด
	Foaly:	‘Boat or ship, sir, I’d say at a guess. ’

โฟลลี่: “ผมเดาว่าเป็นเรื่องผู้การ”

(Eoin Colfer, 2002: 103 / ชมนารณ, 2544: 109)

ตัวอย่าง 187 สถานการณ์: ผู้การรู้ตกคณเอนอว่าเขาน่าจะสามารถกระโดดกลับมาที่กระสวยเองได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้แคลมป์ดึงยานช่วยดึงตัวเขากลับเข้ามาในกระสวย

คู่สนทนา: รุต – ฮอลลี่

Root: ‘Holly, **maybe** I could jump. I could make it. I’m sure I could make it.’

รูต: “ฮอลลี่ บางทีผมน่าจะกระโดดไปถึงนะ ผมแน่ใจว่าผมทำได้ ผมกระโดดถึงแน่นอน”

(Eoin Colfer, 2003: 202 / ชมนารณ, 2545: 226-227)

ตัวอย่าง 188 สถานการณ์: บัตเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส ถามอาร์ทิมิสถึงเรื่องของภูตดินที่พวกเขาไปเอาคัมภีร์ของชาวแฟรี่มา อาร์ทิมิสจึงบอกให้บัตเลอร์ทราบด้วยการคาดเดาว่า เขาคิดว่าภูตดินนั้นไม่น่าจะบอกเรื่องคัมภีร์ให้ชาวแฟรี่ทราบ

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - บัตเลอร์

Butler: ‘But the sprite?’

บัตเลอร์: “แล้วภูตดินนั้นล่ะ”

Artemis: ‘I **hardly think** she will confess to showing humans the Book. In any case, I mixed a slight amnesiac into her second injection. When she finally wakes up, the last week will be a blur.’

อาร์ทิมิส: “ผมคิดว่าเธอไม่ยอมสารภาพเรื่องเอาคัมภีร์ให้มนุษย์ดูหรอก แต่เพื่อความปลอดภัย ผมก็เลยผสมยาลบความจำเอาไว้ในยาเข็มที่สองด้วยตอนที่เธอรู้สึกตัวอีกครั้ง ก็จะจำเรื่องในอาทิตย์สุดท้ายไม่ได้”

(Eoin Colfer, 2002: 17 / ชมนารณ, 2544: 17)

จากตัวอย่าง 186-188 จะเห็นว่า ในภาษาต้นฉบับมีการใช้คำและสำนวนที่แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน คือ “at a guess” (ตัวอย่าง 186) และ “maybe” (ตัวอย่าง 187) ซึ่งเป็นการคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงบอกเล่า ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “มั้ง” และ “นะ” ควบคู่กับคำที่แสดงนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน ได้แก่ คำว่า “เดา” (ตัวอย่าง 186) และ “บางที” (ตัวอย่าง 187) ส่วนคำว่า “hardly think” (ตัวอย่าง 188) เป็นการคาดเดาหรือคาดคะเนในเรื่องที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรือก” ควบคู่กับคำแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงปฏิเสธ คือ คำว่า “คิดว่า...ไม่...” เพื่อเน้นย้ำนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเนให้ชัดเจนหรือหนักแน่นยิ่งขึ้น

ทั้ง 3 ตัวอย่างที่ผู้วิจัยยกมานำเสนอนี้ มีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “มั้ง” (ตัวอย่าง 186) กับ “นะ” (ตัวอย่าง 187) สามารถใช้แทนกันได้ แต่คำลงท้าย “หรือก” (ตัวอย่าง 188) นั้น ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “มั้ง” กับ “นะ” ได้ เนื่องจาก คำลงท้าย “หรือก” จะใช้ในการคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงปฏิเสธ ส่วนคำลงท้าย “มั้ง” กับ “นะ” จะใช้ในการคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงบอกเล่า แต่จากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” ในการคาดเดาหรือคาดคะเนทั้งเชิงบอกเล่าและปฏิเสธ ส่วนคำลงท้าย “นะ” ผู้แปลจะใช้กับประโยคคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงบอกเล่าเพียงอย่างเดียว และคำลงท้าย “หรือก” พบว่าผู้แปลจะใช้กับประโยคคาดเดาหรือคาดคะเนเชิงปฏิเสธเพียงอย่างเดียว

(2) สำนวนแสดงการประชดประชัน

สำนวนแสดงการประชดประชัน หมายถึง การใช้คำแต่ละคำในประโยคที่เป็นการเปรียบเทียบเกินจริง หรือเป็นการกล่าวถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ซึ่งสามารถสื่อให้ทราบได้ว่าสำนวนที่เปรียบเทียบเกินจริงนั้น เป็นสำนวนที่ผู้พูดต้องการกล่าวประชดประชันผู้ฟัง ในกรณีนี้ ผู้วิจัยพบว่า มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “มั้ง” และ “เนอะ”

ตัวอย่าง 189	สถานการณ์:	ก๊อบลินพูดประชดประชันมัลชที่ไม่สามารถขุดดินแล้วหนีออกไปจากห้องขังที่เป็นหินได้
	คู่สนทนา:	ก๊อบลิน – มัลช
	Goblin:	‘So, dwarf,’ sneered the head-honcho goblin, a wart-faced fellow covered in tattoos. ‘How come you don’t chew your way outta here?’

ก๊อบลิน: “ไจ ไอ์แคระ” ก๊อบลินหัวโจกแยกเขี้ยวถาม หน้าตะปุมตะป๋าของ
มันปกคลุมด้วยรอยสัก “ไหงไม่เขมือบดินหนีออกไปวะ”

...

Mulch: ‘Solid rock.’

มัลช: “หินนี่แข็ง”

...

Goblin: ‘So what? **Can’t be any harder than your dwarf skull.**’

ก๊อบลิน: “แล้วไจ คงไม่แข็งแกร่งกว่ากะโหลกแคระ ๆ ของแกมั้ง”

(Eoin Colfer, 2002: 162-163 / ชมนารณ, 2544: 170)

ตัวอย่าง 190 สถานการณ์: สไปโร เจ้านายของบลันด์ กล่าวประชดประชันบลันด์ที่ถูก
อาร์ทิมิสพูดจาหลอกล่อให้เชื่อว่าบัคเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของ
อาร์ทิมิส ที่ถูกบลันด์ยิง เมื่อคราวพบกันที่ภัตตาคารในลอนดอน
นั้น ยังไม่ตาย

คู่สนทนา: สไปโร – บลันด์

Spiro: ‘The kid is messing with your mind, Arno. Thirteen years old
and **he’s playing you like a grand piano in Carnegie Hall.** Get
yourself a spine, man; you’re supposed to be a professional.’

สไปโร: “เด็กคนนี้กำลังปั่นหัวแก บลันด์ อายุแค่สิบสาม แต่มันก็ปั่นหัวแก
อย่างกับเล่นโซว์เปียโนเนาะ ไปกินดิงเพิ่มความกล้าซะเถอะไป
แกเป็นมืออาชีพนะ อย่าลืม”

(Eoin Colfer, 2004: 265 / ชมนารณ, 2548: 282)

จากตัวอย่าง 189 ประโยค “Can’t be any harder than your dwarf skull.” ในภาษาต้นฉบับ
เป็นประโยคที่ใช้สำนวนที่แสดงนัยของการประชดประชันคู่สนทนา โดยเป็นการประชดประชัน
ด้วยการใช้สำนวนเปรียบเทียบเกินจริง กล่าวคือ เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่ากะโหลกศีรษะของมนุษย์
ไม่มีทางแข็งแกร่งกว่าหินแน่นอน ดังนั้นประโยคนี้ จึงสื่อนัยของการประชดประชันโดยผ่านคำแต่ละคำ
ในประโยคอยู่แล้ว ซึ่งในภาษาแปล ได้ใช้คำลงท้าย “มั้ง” เพื่อเน้นย้ำนัยประชดประชันให้ชัดเจนขึ้น
ส่วนตัวอย่าง 190 ผู้เขียนมีการใช้สำนวนเปรียบเทียบ “...he’s playing you like a grand piano in
Carnegie Hall.” ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบเกินจริงที่มีนัยความหมายแฝงว่า ผู้พูดต้องการกล่าวประชด

ประชันคู่สนทนา และเมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปลพบว่า มีการใช้คำลงท้าย “เนอะ” ใส่ท้ายประโยคประชันประชัน เพื่อบ่งชี้ว่าประชันประชันให้ชัดเจนขึ้น

จากทั้ง 2 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “มั้ง” และคำลงท้าย “เนอะ” แม้จะใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยประชันประชันเหมือนกัน แต่เมื่อพิจารณาจากบทแปลจะเห็นว่าคำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้ ไม่สามารถใช้แทนกันได้ เพราะมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความ รวมทั้งขาดความเป็นธรรมชาติ และจากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลจะใช้คำลงท้าย “มั้ง” กับประโยคประชันประชันที่มีเนื้อความทั้งเชิงบอกเล่าและเชิงปฏิเสธ ส่วนคำลงท้าย “เนอะ” ผู้แปลจะใช้กับประโยคประชันประชันที่มีเนื้อความเชิงบอกเล่าเพียงอย่างเดียว

(3) คำแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำ

คำบางคำในภาษาอังกฤษ มีความหมายแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ผู้พูดกล่าว จากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า คำแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด 3 คำ คือ คำลงท้าย “ซี/ลี/ดิ” “เออะ/เหอะ” และ “นะ”

- ตัวอย่าง 191 สถานการณ์: ฮอลลีขับยานพาร์ทิสมิสและบัตเลอร์ไปหาลูกที่ปารีส ซึ่งเป็นผู้ต้องสงสัยว่าจะค้าขายกับพวกก๊อบลิน
- คู่สนทนา: ฮอลลี – โฟลลี
- Holly: ‘OK. Well, **let’s** see what this bucket can do.’
- ฮอลลี: “พร้อมแล้ว มาดูกันซิว่ายานกระป๋องลำนี้ทำอะไรได้บ้าง”

(Eoin Colfer, 2003: 82 / ชมนารถ, 2545: 96)

- ตัวอย่าง 192 สถานการณ์: ผู้การรุต ฮอลลี อาร์ทิมิส และบัตเลอร์ กำลังเดินทางไปหาแม่ชเพื่อขอให้แม่ชช่วยพาพวกเขาเข้าไปในโคโบอิลี
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ – ฮอลลี
- Butler: ‘Good. Then **let’s** go visit an old friend.’
- บัตเลอร์: “ดี งั้นไปเยี่ยมเพื่อนเก่าของเรากันเถอะ”

(Eoin Colfer, 2003: 204 / ชมนารถ, 2545: 229)

ตัวอย่าง 194	สถานการณ์:	ฮอลลี ซึ่งถูกอาร์ทิมิส เจ้านายของจูเลียตจับตัวมาเรียกค่าไถ่ พยายามพูดจาหวานล่อมให้จูเลียตถอดแว่นกันแดดออก เพื่อจะได้สะกดจิตให้จูเลียตทำตามที่เขาสั่ง

คู่สนทนา: จูเลียต – ฮอลลี
Holly: ‘Why don’t you take off those glasses, Juliet? They really don’t suit you.’
ฮอลลี: “ทำไมเจ้าไม่ถอดแว่นตาออกล่ะจูเลียต มันไม่เหมาะกับเจ้าเลยจริงๆ นะ”

...
Juliet: ‘Sure. Caveman glasses off. Cool voice, by the way. Doh ray me and all that.’
จูเลียต: “ได้ดี ถอดแว่นมนุษย์ถ้ำนี้ออกดีกว่าเนอะ แหม เสียงเพราะจัง มีทั้ง โด้ เร มี อะไรพวกนั้นรวมอยู่หมดเลย”

(Eoin Colfer, 2002: 191 / ชมนารถ, 2544: 199) |
| ตัวอย่าง 195 | สถานการณ์: | โฟล์ดีอธิบายให้ผู้การรูดทราบเกี่ยวกับอาวุธที่จะใช้ป้องกันตัว ตอนที่ไปเจรจากับอาร์ทิมิสเรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี ลูกน้องของผู้การรูด ที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไปเรียกค่าไถ่

คู่สนทนา: โฟล์ดี – รูด
Foaly: ‘Yes, but not any ordinary finger.’ He glanced around to make sure that no one else was watching. ‘The tip contains a pressurized dart. One shot only . You tap the knuckle with your thumb and someone goes sleepy-bye.’
โฟล์ดี: “ใช่ แต่ไม่ใช่นิ้วธรรมดา” เขามองไปรอบ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครมองอยู่ “ปลายนิ้วนี้บรรจุลูกดอกอัดความดันไว้ มีดอกเดียวนะ แก่นิ้วโป้งเคาะที่ข้อ ยิ่งถูกใครก็สลบแหงเลย”

(Eoin Colfer, 2002: 149 / ชมนารถ, 2544: 155) |
| ตัวอย่าง 196 | สถานการณ์: | อาร์ทิมิสถามบัคเลอร์เกี่ยวกับเรื่องเรือที่จะใช้เป็นสถานที่นัดพบกับผู้การรูด เพื่อเจรจาเรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี ลูกน้องของผู้การรูด |

- ที่พวกเขาจับตัวมาเรียกค่าไถ่
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – บัตเลอร์
- Artemis: ‘That Japanese whaler. **The one** seized by the port authorities. Is she still tied up at the docks?’
- อาร์ทิมิส: “เรือล่าปลาวาฬของญี่ปุ่น ลำที่ถูกการทำเรือยึดไว้นะ ยังจอดอยู่ที่ท่าเรือหรือเปล่า”

(Eoin Colfer, 2002: 85 / ชมนารถ, 2544: 90-91)

- ตัวอย่าง 197 สถานการณ์: อาร์ทิมิสเล่าให้บัตเลอร์ฟังว่าตอนที่บัตเลอร์ถูกยิง เขาได้นำร่างของบัตเลอร์แช่แข็งเอาไว้เพื่อรอให้สอลลีมารักษาก่อน
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ - อาร์ทิมิส
- Butler: ‘Cryogenics? **Only** Artemis Fowl. You used the fish freezers, I suppose?’
- บัตเลอร์: “ไครโยเจนิคส์หรือ มีแต่อาร์ทิมิส ฟาวล์เท่านั้นแหละที่คิดได้ ผมเดาว่าเจ้านายใช้ตู้แช่ปลาใช่ไหม”

(Eoin Colfer, 2004: 131 / ชมนารถ, 2548: 146)

คำว่า “sure” ในตัวอย่าง 194 ใช้เน้นในสิ่งที่ผู้พูดตกลงจะทำตามในสิ่งที่ผู้ฟังขอให้ปฏิบัติ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “สิ” ใส่ท้ายคำกริยา “ได้” เพื่อสื่อเน้นของการเน้น ส่วนคำว่า “only” ในตัวอย่าง 195 และ 197 ใช้เน้นย้ำสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น โดยตัวอย่าง 195 เป็นการเน้นจำนวนสิ่งของว่ามีเพียงหนึ่งเดียว ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” เพื่อแสดงเน้นของการเน้นตามภาษาต้นฉบับ ตัวอย่าง 197 ผู้เขียนต้องการเน้นว่ามีเพียงแต่อาร์ทิมิส ฟาวล์คนเดียวเท่านั้นที่ใช้วิธีการรักษาแบบไครโยเจนิคส์ได้ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “แหละ” ควบคู่กับคำว่า “เท่านั้น” เพื่อสื่อเน้นของการเน้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และตัวอย่าง 196 คำว่า “the one” ในภาษาต้นฉบับเป็นคำที่ใช้สื่อเน้นของการเน้นความสำคัญของคำหรือข้อความที่นำมาข้างหน้า โดยเป็นการเน้นคำว่า “That Japanese whaler” ซึ่งผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” เพื่อสื่อเน้นของการเน้น

คำลงท้ายทั้ง 4 คำดังกล่าว แม้จะใช้แสดงเน้นของการเน้นเหมือนกัน แต่จากตัวอย่างที่ผู้วิจัยยกมานี้ จะสังเกตเห็นว่า คำลงท้ายทั้ง 4 คำ บางครั้งก็ไม่สามารถใช้แทนกันได้เสมอไป เพราะมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความและขาดความเป็นธรรมชาติ

- อาร์ทิมิส: “นี่แผนที่คุณคิดไว้หรือ?” เขาพึมพำออกมาในที่สุด
- Mulch: ‘What’s the matter, Mud Boy,’ smirked Mulch. ‘Afraid of getting your hands dirty?’
- มัลช: “เป็นอะไรไป มนุษย์โคลน” มัลชเสยะยิ้ม “กลัวมือจะเปื้อนหรือไง?”
- ...
- Holly: ‘OK,’ she declared. ‘Let’s do it. As soon as we save the Lower Elements, we can get back to rescuing your father.’
- ฮอลลี่: “เอน้า” เธอบอก “ลงมือกันเถอะ พอเราช่วยสกาล่างให้พ้นวิกฤตแล้ว เราจะได้กลับไปช่วยพ่อของเจ้าไง”
- (Eoin Colfer, 2003: 234 / ชมนารถ, 2545: 260-261)

- ตัวอย่าง 200 สถานการณ์: หลังจากที่อาร์ทิมิสตอบคำถามที่บัตเลอร์สงสัยเสร็จแล้ว เขาก็สั่งให้บัตเลอร์ขนทองคำออกจากรถเข็นต่อ จากนั้นเขาจึงเปลี่ยนเรื่องไปคุยกับฮอลลี่แทน
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – ฮอลลี่
- Butler: ‘Are you sure there’s nothing wrong?’
- บัตเลอร์: “แน่ใจนะว่าไม่มีอะไรผิดปกติ”
- ...
- Artemis: ‘No, old friend, I’m not sure. But it’s too late now.’
- อาร์ทิมิส: “ไม่แน่ใจหรอกเพื่อนยาก แต่ตอนนี้ก็สายไปแล้ว”
- ...
- Artemis: ‘Now, Captain. About your magic.’
- อาร์ทิมิส: “เอาละ ผู้กอง เกี่ยวกับเวทมนตร์ที่คุณมี”
- (Eoin Colfer, 2002: 257 / ชมนารถ, 2544: 269)

คำว่า “Anyway” “OK” และ “Now” ล้วนเป็นคำที่ใช้สื่อความหมายของการพูดตัดบทเพื่อเปลี่ยนเรื่องสนทนา ซึ่งภาษาฉบับแปล ได้ใช้คำลงท้าย “เหอะ” (ตัวอย่าง 198) “น้า” (ตัวอย่าง 199) และ “ละ” (ตัวอย่าง 200) ท้ายคำกริยา “เอา” เพื่อสื่อนัยของการกล่าวตัดบทเพื่อเปลี่ยนเรื่องสนทนา ในกรณีนี้ รศสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา (2543: 98) ได้กล่าวไว้ว่า สามารถใช้คำกริยา “เอา” เพียงคำเดียว

จูเลียต: “ขอร้องนะคะ อาจารย์” จูเลียตกล่าว

(Eoin Colfer, 2004: 108 / ชมนารณ, 2548: 122-123)

- ตัวอย่าง 203 สถานการณ์: อาร์ทิมิสและบัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของเขา นำเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบี ที่เขาเป็นคนคิดค้นขึ้นเองมาอวดให้สไปโรดู บลันด์ซึ่งเป็นลูกน้องของสไปโร พุดจาบมูบัตเลอร์ ซึ่งสไปโร ไม่อยากฟัง จึงพุดตัดบทแทรกขึ้นมาว่าให้เขาพุดดี ๆ กับบัตเลอร์
- คู่สนทนา: สไปโร - บลันด์
- Blunt: ‘Butler. One of *the* Butlers,’ he said, in a New Zealand drawl. ‘I hear you guys are the best. That’s what I hear. Let’s hope we don’t have to find out.’
- บลันด์: “บัตเลอร์ หนึ่งในพวกบัตเลอร์” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงยานางแบบนิวซีแลนด์ “ได้ข่าวว่าพวกแกเก่งที่สุด แต่ก็แค่ได้ขึ้นมาหวังว่าคงไม่ต้องลงมือพิสูจน์หรอกนะ”
- Spiro: ‘Arno, **please**. We are among friends here. This is not a day for threats.’
- สไปโร: “อาโน่ บลันด์ แกวนี้ก็มีแต่เพื่อนกันทั้งนั้น วันนี้ไม่ต้องขู่ใครหรอก”

(Eoin Colfer, 2004: 9 / ชมนารณ, 2548: 19)

- ตัวอย่าง 204 สถานการณ์: อาร์ทิมิสขอร้องให้ฮอลลีซึ่งถูกเขาจับตัวมาเรียกค่าไถ่หยุดพุดจาหวานล่อมให้เขาขอมแพ้วพวกหน่วยเล็ฟที่มาช่วยเหลือสักที เนื่องจากไม่ว่าจะพุดยังงเขา ก็ไม่มีทางเปลี่ยนใจเลิกเล่นเกมเรียกค่าไถ่เป็นทองคำจากชาวแฟรื่ออย่างแน่นอน
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - ฮอลลี
- Artemis: ‘You’ve had your answer, Captain. Now, **please**. This is a delicate stage in the proceedings.’
- อาร์ทิมิส : “คุณได้รับคำตอบแล้ว ผู้กอง ที่นี้ขอร้องละ นี่เป็นเวลาทีละเอียดย้อนในกระบวนการ”

(Eoin Colfer, 2002: 252 / ชมนารณ, 2544: 264)

จากตัวอย่าง 201-204 ภาษาดั้งเดิมมีการใช้คำว่า “please” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายของการขอร้องหรืออ้อนวอนให้ผู้ฟังกระทำตามในสิ่งที่ผู้พูดขอ ในภาษาลับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เถอะ” (ตัวอย่าง 201) “นะ” (ตัวอย่าง 202) “นา” (ตัวอย่าง 203) และ “ละ” (ตัวอย่าง 204) เพื่อสื่อัยของการขอร้องอ้อนวอนให้ผู้ฟังนุ่มนวลขึ้น โดยตัวอย่าง 201 เป็นการขอร้องเชิงขออนุญาตในสิ่งที่ตนเองต้องการจะกระทำ ตัวอย่าง 202 และ 204 ผู้แปลแปลคำว่า “please” เป็นภาษาไทยว่า “ขอร้อง” และใช้คำลงท้าย “นะ” กับ “ละ” ใส่ท้ายคำว่า “ขอร้อง” ส่วนตัวอย่าง 203 เป็นการใช้คำลงท้าย “นา” ประกอบกับคำกริยา “เอา” เพื่อสื่อความหมายของการขอร้องเชิงพูดตัดบทว่า “เอาน่า ขอร้องละพอได้แล้ว” เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 4 ตัวอย่างที่ผู้วิจัยยกมานำเสนอนี้ จะเห็นว่า คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่าง 201 สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นะ” ในตัวอย่าง 202 และคำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 204 ได้ ส่วนคำลงท้าย “นะ” ก็สามารถใช้แทนคำลงท้าย “เถอะ” และคำลงท้าย “ละ” ได้เช่นกัน นอกจากนี้ คำลงท้าย “ละ” สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นะ” และคำลงท้าย “นา” ในตัวอย่าง 203 ได้ ในขณะที่คำลงท้าย “นา” ไม่สามารถนำมาใช้แทนคำลงท้ายคำอื่น ๆ ได้เลย เนื่องจากในข้อมูลของผู้วิจัย คำลงท้าย “นา” ใช้สื่อัยของการขอร้องเชิงรำคาญหรือไม่พอใจมากกว่าการขอร้องหรืออ้อนวอนอย่างนุ่มนวล

(7) คำหรือสำนวนอุทาน

คำหรือสำนวนอุทานในภาษาอังกฤษ สามารถสื่อให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครขณะที่พูดประโยคนั้น ๆ ออกมาได้ จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีการใช้คำหรือสำนวนอุทานเพื่อสื่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด 2 แบบ คือ สื่อความรู้สึกรำคาญ และสื่อการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง ได้แก่ สำนวนอุทาน “for heaven’s sake” ซึ่งเป็นสำนวนที่จะใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกรำคาญเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2005: 1290) และคำอุทาน “Well” ซึ่งสมภพ ไชยโสมานัง (2545: 113) ได้กล่าวถึงคำอุทาน “Well” ไว้ว่า “ผู้พูดอาจใช้คำอุทานกล่าวนำหน้าข้อความหรือสาร เพื่อสื่อความหมายว่าผู้พูดกำลังจะพูดหรือนำเข้าสู่ประเด็น เป็นการส่งสัญญาณให้ผู้ฟังเตรียมรับสารที่ผู้พูดกำลังจะสื่อไป” และจากข้อมูลของผู้วิจัย พบว่าคำอุทาน “Well” แฝงนัยของการเรียกความสนใจจากผู้ฟังเอาไว้อยู่ คำหรือสำนวนอุทานในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด 2 คำ คือ คำลงท้าย “เถอะ/หะ” และ “เนอะ”

- ตัวอย่าง 205 สถานการณ์: ฮอลลี่ซึ่งถูกอาร์ทิมิสจับตัวมาเรียกค่าไถ่ที่คลุหาสน์ฟาวล์ รู้สึกไม่พอใจที่อาร์ทิมิส และบัดเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส ไม่ยอมฟังคำเตือนของเธอที่บอกให้พวกเขาเลิกล้มแผนการเรียกค่าไถ่ครั้งนี้

คู่สนทนา: ฮอลลี่ – บัดเลอร์

Holly: ‘Listen to reason, **for heaven’s sake**. You cannot escape the time-field. It has never been done.’

ฮอลลี่: “ฟังเหตุผลหน่อยนะ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ พวกเจ้าไม่มีทางหนีรอดจากสนามเวลาได้ ไม่เคยมีใครทำได้”

(Eoin Colfer, 2002: 252 / ชมนารถ, 2544: 263)

ตัวอย่าง 206 สถานการณ์: บัดเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิสตรวจสอบความเรียบร้อยภายในคลุหาสน์จากกล้องวงจรปิด โดยเขาได้แยกหน้าจอออกเป็นช่อง ๆ เพื่อดูภาพจากกล้องวงจรปิดทุกตัวพร้อม ๆ กัน และภาพที่จอช่องหนึ่งก็มีภาพของมัลช คนแคระชาวแฟร์รี่ โผล่ขึ้นมา บัดเลอร์จึงเรียกให้อาร์ทิมิสดู

คู่สนทนา: บัดเลอร์ – อาร์ทิมิส

Butler split-screened his monitor so he could view all the CCTVs simultaneously. One of the screens interested him more than the others, so he punched it up on the monitor.

บัดเลอร์แยกหน้าจอออกเป็นช่อง ๆ เพื่อดูภาพจากกล้องวงจรปิดทุกตัวพร้อม ๆ กัน ภาพที่จอช่องหนึ่งทำให้เขาแปลกใจจนต้องขยายขึ้นเต็มจอ

Butler: ‘**Well, well,**’ he chuckled. ‘Look who’s dropped in to say hello.’

บัดเลอร์: “นั่นแหละ” เขาหัวเราะ “ดูซิว่าใครแะมาทักทาย”

(Eoin Colfer, 2004: 141 / ชมนารถ, 2548: 156)

สำนวน “for heaven’s sake” ในตัวอย่าง 205 เป็นสำนวนที่แฝงนัยของความรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เถอะ” ประกอบกับคำอุทาน “เห็นแก่พระเจ้า” เพื่อสื่อนัยของการอุทานแสดงความรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจคู่สนทนา และในตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าผู้แปลถ่ายทอดคำแปลของ “for heaven’s sake” โดยยึดติดกับวัฒนธรรมต้นฉบับมากเกินไป ซึ่งผู้วิจัย

มีความเห็นว่าผู้แปลควรจะถ่ายทอดสำนวนอุทานนี้ให้สอดคล้องวัฒนธรรมไทย เช่น “ให้ตายเถอะ” เป็นต้น ส่วนคำอุทาน “Well” ในตัวอย่าง 206 ใช้แสดงนัยของการเรียกความสนใจจากผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดมีเรื่องที่จะกล่าวต่อไป เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล พบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เนอะ” ใส่ท้ายคำแสดงการชี้เฉพาะเจาะจง “นั่น” เพื่อเรียกให้ผู้ฟังสนใจในสิ่งที่ผู้พูดกำลังจะกล่าวต่อไป

จากตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยพบว่า แม้คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” และ “เนอะ” จะเป็นคำลงท้ายที่ใช้คำหรือสำนวนอุทานในภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้คำลงท้าย แต่คำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้ ก็ไม่สามารถนำมาใช้แทนกันได้ เนื่องจากคำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้ ใช้สื่อความหมายที่แตกต่างกัน กล่าวคือ คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้ประกอบกับคำอุทาน ส่วนคำลงท้าย “เนอะ” ในข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าจะใช้ประกอบกับคำแสดงการชี้เฉพาะเจาะจง เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง

(8) คำแสดงการคาดหวัง

คำว่า “had better” เป็นคำที่ใช้แสดงความรู้สึกหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าควรเกิดขึ้น (Collins Cobuild Advanced Learner’s English Dictionary, 2006: 124) จากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่า “had better” จะใช้ในประโยคที่ผู้พูดคาดหวังเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดขึ้นหรือเป็นไปตามที่ผู้พูดปรารถนา ส่วนคำว่า “hope” เป็นคำที่ใช้สื่อของการคาดหวัง โดยเป็นการคาดหวังที่ต้องการให้สิ่งที่คาดหวังนั้นเกิดขึ้นจริง หรือเป็นไปตามที่ได้คาดหวังเอาไว้ ซึ่งคำแสดงการคาดหวังในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” และ “เนอะ”

ตัวอย่าง 207	สถานการณ์:	อาร์ทิมิสคาดหวังว่าหญิงคนจะรักษาคำพูดที่ให้ไว้กับเขาว่าจะไม่พูดเรื่องคัมภีร์ของชาวแฟรีให้คนอื่นฟัง
	คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส – หญิง
	Nguyen:	‘No, no, Master Fowl. My lips are sealed.’
	หญิง:	“ไม่... ไม่ครับ ท่านฟาวล์ ผมรู้ดีซิปปิดปากไว้แล้ว”
	Artemis:	‘They had better be. Or Butler will seal them permanently.’
	อาร์ทิมิส:	“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ ไม่งั้นบัตเลอร์จะมาเย็บปากให้อย่างถาวร”

(Eoin Colfer, 2002: 10 / ชมนารถ, 2544: 10)

ตัวอย่าง 208 สถานการณ์: จูเลียตกับมัลชไม่สามารถเข้าไปในคิกทำงานของสไปโรได้
เนื่องจากมีกล้องวงจรปิดติดอยู่เต็มไปหมด จูเลียตจึงคาดหวัง
ว่ามัลชคงจะคิดออกว่าควรจะทำอย่างไรถึงจะเข้าไปได้

คู่สนทนา: จูเลียต – มัลช

Juliet: ‘I **hope** your next sentence is going to begin with “I have a plan.”’

จูเลียต: “หวังว่าประโยคต่อไปของคุณจะบอกว่า ‘คิดออกแล้ว’นะ”

(Eoin Colfer, 2004: 234 / ชมนารถ, 2548: 250)

คำว่า “had better” ในตัวอย่าง 207 เป็นคำที่ใช้แสดงนัยของการคาดหวังหรือการปรารถนา ให้เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นไปตามที่ผู้พูดปรารถนาหรือต้องการ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เถอะ” ใส่ท้ายประโยคแสดงการคาดหวังหรือการปรารถนา โดยจะสังเกตเห็นได้ว่า คำลงท้าย “เถอะ” ในตัวอย่างนี้จะเกิดควบคู่กับคำว่า “ขอ” ซึ่งเป็นคำที่มีนัยของการคาดหวังหรือการปรารถนาแฝงอยู่ด้วย ดังนั้น คำลงท้าย “เถอะ” จึงเป็นเพียงคำลงท้ายที่ใช้ทำให้ประโยคฟังนุ่มนวลขึ้น ส่วนคำว่า “hope” ในตัวอย่าง 208 เป็นคำที่ใช้สื่อนัยของการคาดหวัง ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” ควบคู่กับคำแสดงการคาดหวัง คือคำว่า “หวังว่า” เพื่อให้ประโยคแสดงการคาดหวังฟังนุ่มนวลขึ้น

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่าคำลงท้าย “นะ” สามารถใช้แทนคำลงท้าย “เถอะ” ได้ แต่ในทางกลับกัน คำลงท้าย “เถอะ” ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นะ” ได้ เนื่องจากมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความและขาดความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย

(9) คำหรือสำนวนแสดงการถาม

คำหรือสำนวนแสดงการถาม สามารถสื่อให้ทราบได้ว่าประโยคนั้น ๆ ผู้เขียนต้องการสื่อนัยการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกสงสัย ซึ่งคำหรือสำนวนแสดงการถามมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด 3 คำ คือ คำลงท้าย “นะ” “นี่” และ “ละ/ละ”

ตัวอย่าง 209 สถานการณ์: บัตเลอร์รู้สึกสงสัยว่ามัลชรู้ได้อย่างไรว่าจูเลียตเป็นน้องสาวของเขา

คู่สนทนา: บัตเลอร์ - มัลช

- Mulch: ‘Hey, Butler. Just a shot in the dark here, but I’d say that’s your sister.’
- มัลช: “นี่ บัตเลอร์ มองแวบ ๆ จากตรงนี้ ข้าคิดว่าผู้หญิงคนนั้นต้องเป็นน้องสาวของเจ้าแน่เลย”
- Butler: ‘You’re right,’ said the manservant, hugging Juliet tightly.
- ‘**How on earth** did you guess?’
- บัตเลอร์: “เข้าใจไม่ผิด” คนคู่กันพูดขึ้นพลางกอดจูดยึดไว้นั่น
- “รู้ได้ยังไงนะ”

(Eoin Colfer, 2004: 148-149 / ชมนารถ, 2548: 164)

- ตัวอย่าง 210 สถานการณ์: อาร์ทิมิสนำเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบ์ที่เขาเป็นคนคิดค้นขึ้นเอง มาอวดให้สไปโร นักธุรกิจชาวอเมริกันดู ซึ่งสไปโรรู้สึกสงสัยว่าสิ่งที่อาร์ทิมิสนำมาใช้นั้น คืออะไร
- คู่สนทนา: สไปโร – อาร์ทิมิส
- Spiro: ‘**What** am I seeing here, kid?’
- สไปโร: “ผมกำลังดูอะไรอยู่นี้ พ่อหนุ่ม”
- Artemis: ‘The future, Mister Spiro. Ahead of schedule.’
- อาร์ทิมิส: “อนาคตไงล่ะ คุณสไปโร ออกมาก่อนกำหนด”

(Eoin Colfer, 2004: 10 / ชมนารถ, 2548: 20)

- ตัวอย่าง 211 สถานการณ์: แองเจลิน แม่ของอาร์ทิมิส ซึ่งเป็นป่วยเป็นโรคประสาท ถามอาร์ทิมิสว่าจะพาจูเลียตมาเริ่มทำงานที่อุทยานสน์ฟาวล์เมื่อไร
- คู่สนทนา: แองเจลิน – อาร์ทิมิส
- Angeline: ‘Juliet? Yes, the name does seem familiar. Well, anyone would be better than that silly girl we have now. **When** can she start?’
- แองเจลิน: “จูเลียตหรือ ไช้ ชื่อคุ้น ๆ เหมือนกัน เอาเถอะลูก คนไหนก็คงดีกว่ายายเด็กเซ่อซ่าที่เราเคยมีอยู่ตอนนี้ แล้วจะเริ่มงานได้เมื่อไหร่ล่ะ”
- Artemis: ‘Straight away. I’ll have Butler fetch her from the lodge.’
- อาร์ทิมิส: “ได้ทันทีครับ ผมจะให้บัตเลอร์พาเธอมาจากบ้านพัก”

(Eoin Colfer, 2002: 22 / ชมนารถ, 2544: 23)

คำและสำนวนแสดงการถามในภาษาอังกฤษ ได้แก่ “How on earth” “What” และ “When” เป็นปัจจัยที่ช่วยทำให้ทราบว่าประโยคที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกมาแฝงนัยการถามในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกสงสัยและอยากทราบคำตอบ ในภาษาฉบับแปล จะเห็นว่าตัวอย่าง 209 ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” ประกอบคำแสดงการถาม “ยังไง” ตัวอย่าง 210 ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นี่” ประกอบกับคำแสดงการถาม “อะไร” และตัวอย่าง 211 ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ละ” ประกอบกับคำแสดงการถาม “เมื่อไหร่” โดยคำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ถือเป็นคำลงท้ายที่ใช้นั้นนัยของการถามหรือนัยของความสงสัย

จากตัวอย่าง 209-211 มีข้อสังเกตว่าคำลงท้าย “นะ” คำลงท้าย “นี่” และคำลงท้าย “ละ/ละ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้ประกอบกับคำแสดงการถาม ซึ่งสามารถนำมาใช้แทนกันได้ทั้ง 3 คำ

(10) สำนวนแสดงการปลอบใจ

สำนวนแสดงการปลอบใจ “Don’t worry” เป็นสำนวนที่มีนัยความหมายว่าผู้พูดต้องการปลอบใจให้ผู้ฟังสบายใจหรือคลายกังวล ซึ่งสำนวนแสดงการปลอบใจในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “หรือก” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 212	สถานการณ์:	พ่อของอาร์ทิมิสปลอบใจอาร์ทิมิสว่าไม่ต้องกังวลเรื่องขาของเขา
	คู่สนทนา:	พ่อ – อาร์ทิมิส
	Father:	‘Don’t worry, Arty,’ he said. ‘I’m being measured for a prosthetic tomorrow. Doctor Hermann Gruber is being flown in from Dortmund.’
	พ่อ:	“ไม่ต้องห่วงหรือก อาร์ตี้” ท่านพูดขึ้น “พรุ่งนี้เขาก็จะวัดทำขาเทียมให้พ่อแล้ว ดอกเตอร์เฮอermann กรูเบอร์ กำลังเดินทางจากดอร์ทมุนด์มาที่นี่”

(Eoin Colfer, 2004: 86 / ชมนารถ, 2548: 99)

สำนวน “Don’t worry” ในตัวอย่างนี้ เป็นสำนวนที่มีนัยความหมายว่าผู้พูดต้องการปลอบใจให้ผู้ฟังคลายกังวลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรือก” ใส่ท้ายคำแสดงการปลอบใจ “ไม่ต้องห่วง” เพื่อให้ประโยคฟังนุ่มนวลขึ้น

(11) คำแสดงความขัดแย้ง

คำว่า “but” ในภาษาอังกฤษใช้แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้ง โดยประโยคที่ตามหลัง “but” จะเป็นข้อความที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความคิดเห็นขัดแย้งกับอีกฝ่ายหนึ่ง หรือขัดแย้งกับประโยคที่กล่าวมาข้างต้น (Oxford Advanced Learner’s Dictionary, 2005: 195) ซึ่งคำแสดงความขัดแย้ง “but” มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “หรือ” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 213 สถานการณ์: อาร์ทิมิดิสขอร้องให้ฮอลลีช่วยติดต่อกับโพลี เพื่อมาช่วยรักษา
 บัตเลอร์ ซึ่งฮอลลีตกลงจะช่วย แต่เธอคิดว่าโพลีคงจะช่วยอะไร
 อาร์ทิมิดิสไม่ได้

คู่สนทนา: ฮอลลี่ - อาร์ทิมิส

Holly: 'Very well,' she said, fishing a spare com set from her belt.

‘But he’s not going to have any good news for you.’

ฮอลดี: “ก็ใช่” เธอกล่าวแล้วหยิบชุดหูฟังสำรองออกมาจากเข็มขัด

“แต่เขาคงช่วยอะไรเจ้าไม่ได้หรอก”

(Eoin Colfer, 2004: 75 / ขมพารณ, 2548: 88)

คำว่า “but” ในตัวอย่างนี้ เป็นคำที่ใช้แสดงให้เห็นว่าประโยคที่ตามหลัง “but” นั้นเป็นประโยคที่มีความหมายขัดแย้งกับประโยคที่นำมา ผู้แปลได้แปลความหมายของคำว่า “but” เป็นภาษาไทยว่า “แต่” และได้ใช้คำลงท้าย “หรือ” ประกอบกับคำแสดงความขัดแย้ง “แต่” เพื่อเน้นย้ำของความขัดแย้งให้ชัดเจนและหนักแน่นยิ่งขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลคำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของ ผู้พูด พบว่าคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้มี 11 ประการ ได้แก่ คำหรือสำนวนแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน สำนวนแสดงการประชันประชัน คำแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำ คำแสดงการเน้น คำแสดงการพูดตัดบทหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา คำแสดงการขอร้องหรืออ้อนวอน คำหรือสำนวนอุทาน คำแสดงการคาดหวัง คำหรือสำนวนแสดงการถาม สำนวนแสดงการปลอบใจ และคำแสดงความขัดแย้ง

- ตัวอย่าง 216 สถานการณ์: อาร์ทีมิสถามบัตเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของเขา เกี่ยวกับวิธีการช่วยเหลือพ่อของตนเองที่ถูกพวกมาเฟียรัสเซียจับตัวไปเรียกค่าไถ่
- คู่สนทนา: อาร์ทีมิส - บัตเลอร์
- Artemis: ‘And if we give them the money?’
- อาร์ทีมิส: “แล้วถ้าเราให้เงินพวกมันล่ะ”
- ...
- Butler: ‘That’s not the way these people do business...’
- บัตเลอร์: “นั่นไม่ใช่วิธีการของคนพวกนี้...”

(Eoin Colfer, 2003: 270 / ชมนารถ, 2545: 300)

ตัวอย่าง 214-216 จะเห็นว่าในภาษาต้นฉบับมีการใช้เครื่องหมายคำถามท้ายประโยคบอกเล่า การใช้เครื่องหมายคำถามท้ายประโยคบอกเล่านั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดต้องการถาม ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “สิ” “นะ” และ “ละ” โดยตัวอย่าง 214 คำลงท้าย “สิ” ใช้แสดงนัยของการถามที่ต้องการคำตอบหรือคำอธิบายจากผู้ฟัง ตัวอย่าง 215 คำลงท้าย “นะ” ใช้สื่อนัยการถามที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจ และตัวอย่าง 216 คำลงท้าย “ละ” ใช้สื่อนัยการถามที่ต้องการคำตอบหรือคำอธิบายจากผู้ฟังเช่นเดียวกับตัวอย่าง 214

จากตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า แม้คำลงท้าย “สิ” คำลงท้าย “นะ” และคำลงท้าย “ละ” จะใช้แสดงนัยของการถามเหมือนกัน แต่คำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ก็ไม่สามารถนำมาใช้แทนกันได้ เพราะมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความ รวมทั้งขาดความเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษาไทย ส่วนการจะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับโครงสร้างประโยคและการเลือกถ่ายทอดคำแปลในภาษาฉบับแปลเป็นสำคัญ

5.1.3.3 โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษบางโครงสร้าง ใช้แสดงนัยความหมายที่ชัดเจนตามโครงสร้างนั้น ๆ อยู่แล้ว ซึ่งโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดมี 4 โครงสร้าง ดังนี้

(1) โครงสร้างประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธ

โครงสร้างประโยคบอกเล่าหรือโครงสร้างประโยคปฏิเสธในกรณีนี้ หมายถึง การใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธ เพื่อแสดงการบอกกล่าวให้ผู้ฟังทราบในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่น่าจะทราบเรื่องที่กำลังจะบอกออกไป ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 7 คำ คือ คำลงท้าย “ไง” “นะ” “นะ” “นะ” “ละ/ล่ะ” “หรอก” และ “แหละ”

ตัวอย่าง 217 สถานการณ์: คาร์ลต้องการสั่งให้โลฟเฟอร์ไปจับตัวอาร์ทิมิส แต่เนื่องจากมีคนอื่นอยู่ด้วย เธอจึงกล่าวแบบอ้อมค้อม ซึ่งทำให้โลฟเฟอร์ไม่เข้าใจจึงกล่าวแก้ไขในสิ่งที่เขาคิดว่าคาร์ลเข้าใจผิด แต่คาร์ลก็กล่าวแย้งโลฟเฟอร์อีกครั้ง เพื่อเตือนสติโลฟเฟอร์ว่า แท้จริงแล้วที่เธอพูดแบบนั้นออกมามันหมายความว่าอย่างไรกันแน่

คู่สนทนา: คาร์ล่า - โทฟเฟอร์

Carla: 'Of course you do. The one with the keys to Uncle Pat's house.

He's a regular little monkey.'

คาร์ล่า: “มีสิ คนที่ถือคุณเจบ้านของลุงแพ็ต เข้าถึงก้นตัวเล็กใจ”

(Eoin Colfer, 2004: 117 / ขณนารณ, 2548: 132)

ตัวอย่าง 218 สถานการณ์: จูเลียตบอกให้ฮอลลี ชาวแฟร์ที่ถูกอาร์ทิมิส เจ้านายของเธอจับตัว
มาเรียกค่าไถ่ ทราบว่าเธอกำลังจะเข้าไปหาฮอลลีในห้อง

คู่สนทนา: จูเลียต – ฮอลดี

Juliet: **‘I’m coming in now,** fairy girl, so if you’re doing anything embarrassing, please stop.’

จูเลียต: “จะเข้าไปแล้วนะ แม่สาวเฟรี้ ถ้าทำอะไรน่าอายอยู่ก็หยุดเสียก่อน”

(Eoin Colfer, 2002: 190 / ขมนาม, 2544: 198)

ตัวอย่าง 219 สถานการณ์: อาร์ทิมิสตามสไปโรว่าไม่สั่งอาหารทานก่อนหรือ เนื่องจากเขาคิดว่าการเจรจาเรื่องเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบ์ ที่เขานำมาอวดสไปโรนั้น น่าจะเริ่มดีขึ้นหลังจากการทานอาหารเสร็จแล้ว

- คู่สนทนา: สไปโร - อาร์ทิมิส
 Artemis: ‘Wouldn’t you like to see a menu?’
 อาร์ทิมิส: “คุณ ไม่ดูเมนูหน่อยหรือ”
 Spiro: ‘No. I don’t eat much any more. Pills and liquids mostly.
Gut problems.’
 สไปโร: “ไม่ละ ผมกินเยอะ ๆ ไม่ค่อยได้ ตอนนี้ผมต้องกินยาแก้ของเหลว
 เป็นส่วนใหญ่ ระบบย่อยมีปัญหาละ”
 (Eoin Colfer, 2004: 10 / ชมนารถ, 2548: 20)
- ตัวอย่าง 220 สถานการณ์: บัตเลอร์ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส รู้สึกไม่ชอบคำพูดที่
 อาร์ทิมิสใช้พูดกับบริกรในภัตตาคาร เขาจึงบอกให้อาร์ทิมิสทราบ
 ว่าการพูดจาของอาร์ทิมิสนั้น ถือเป็นการทำร้ายจิตใจของคนอื่น
 คู่สนทนา: บัตเลอร์ - อาร์ทิมิส
 Butler: ‘**That poor girl was almost in tears.** It wouldn’t hurt you to
 be nice occasionally.’
 บัตเลอร์: “สาวน้อยคนนั้นเกือบจะร้องไห้แน่ะ บางครั้งการทำดีกับคนอื่น
 บ้างก็ไม่แน่ว่าลำบากสักเท่าไหร่นะครับ”
 (Eoin Colfer, 2004: 8 / ชมนารถ, 2548: 17)
- ตัวอย่าง 221 สถานการณ์: อาร์ทิมิสกำลังสนทนากับเหงียนเกี่ยวกับการเดินทางไปพบกับคน
 ที่มีคัมภีร์ของชาวแฟรี่ ซึ่งเหงียนเป็นคนที่ติดต่อนามารู้ที่อยู่ของ
 คัมภีร์
 คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – เหงียน
 Artemis: ‘**It seems we must proceed on foot, Mister Nguyen.**
 Run if you like, but expect a sharp and fatal pain between your
 shoulder blades.’
 อาร์ทิมิส: “ดูท่าว่าเราจะต้องเดินเข้าไปแล้วละ มิสเตอร์เหงียน ถ้าคุณ
 อยากจะวิ่งหนีก็ตามใจนะ แต่รับรองว่าคุณจะต้องเจ็บตัวเพราะสิ่ง
 ที่จะพุ่งปักกลางหลังคุณแน่”
 (Eoin Colfer, 2002: 8 / ชมนารถ, 2544: 8)

- ตัวอย่าง 222 สถานการณ์: เหยียนเห็นอาวุธที่บัตเลอร์นำติดตัวมาด้วย จึงรู้สึกกลัว
อาร์ทิมิสจึงบอกให้ทราบว่ามีอาวุธที่เห็นไม่ได้นำมาใช้กับเขา
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – เหยียน
- Artemis: ‘Don’t be alarmed, Mister Xuan,’ smiled Artemis.
‘**The weapons will not be used on you.**’
- อาร์ทิมิส: “อย่าตกใจไป มิสเตอร์ซวน” อาร์ทิมิสยิ้ม “อาวุธพวกนี้ไม่ได้ใช้
กับคุณหรอก”
- (Eoin Colfer, 2002: 5 / ชมนารณ, 2544: 5)

- ตัวอย่าง 223 สถานการณ์: มัลชบอกให้อาร์ทิมิสทราบว่าโฟมที่เขาจำเป็นจะต้องใช้พ่นตัว
เมื่อเข้าไปภายในตึกโคโบอิลส์ได้แล้ว อยู่ที่ไหน
- คู่สนทนา: มัลช – อาร์ทิมิส
- Mulch: ‘And make sure you get foamed as soon as you can. The anti-rad
canisters are blue. **They’re everywhere in this facility.**’
- มัลช: “แล้วอย่าลืมพ่นโฟมบนตัวทันทีที่ทำได้ กระป๋องสารป้องกันรังสี
จะเป็นกระป๋องสีน้ำเงิน มันแขวนอยู่ทั่วตึกแหละ”
- (Eoin Colfer, 2003: 250 / ชมนารณ, 2545: 278)

จากตัวอย่าง 217-223 จะเห็นว่าในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่าและ
ประโยคปฏิเสธ ซึ่งโครงสร้างประโยคเหล่านี้ เป็นการบอกกล่าวแจ้งให้ทราบในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟัง
ยังไม่ทราบ ในภาษาฉบับแปล พบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ไง” (ตัวอย่าง 217) คำลงท้าย “นะ”
(ตัวอย่าง 218) คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 219) คำลงท้าย “เนอะ” (ตัวอย่าง 220) คำลงท้าย “ละ”
(ตัวอย่าง 221) คำลงท้าย “แหละ” (ตัวอย่าง 223) ท้ายประโยคบอกเล่าแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ
และได้ใช้คำลงท้าย “หรอก” (ตัวอย่าง 222) กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความเชิง
ปฏิเสธ ซึ่งคำลงท้ายทั้ง 7 คำนี้ ถือเป็นคำลงท้ายที่ช่วยเน้นย้ำของประโยคให้ชัดเจนขึ้น

การเลือกใช้คำลงท้ายประกอบประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธแสดงการกล่าวแจ้งให้
ทราบในสิ่งที่ผู้พูดคิดว่าผู้ฟังยังไม่ทราบนั้น สามารถเลือกใช้คำลงท้ายได้มากถึง 7 คำด้วยกันดังเช่น
ตัวอย่างข้างต้น จากข้อมูลของผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย “ไง” คำลงท้าย “นะ” คำลงท้าย

ฮอลลี: “โอเค จะลงไปภายในห้านาที หลังจากคุยกับโพลีแล้ว อ้อ จูเลียต อย่าให้มีร่องรอยนะ”

(Eoin Colfer, 2004: 214 / ชมนารณ, 2548: 229-230)

ตัวอย่าง 227 สถานการณ์: โพลี ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของฮอลลี ตั้งฮอลลีว่าอย่าขาดการติดต่อกับเขา ระหว่างที่ขยับเข้าไปลาดตระเวนดูสถานการณ์บริเวณที่โทรัส สัตว์ประหลาดรูปร่างใหญ่โต กำลังออกอาละวาดอยู่

คู่สนทนา: โพลี – ฮอลลี

Foaly: ‘Keep in touch,’ he said,...

โพลี: “อย่าเียบหายล่ะ” ...

(Eoin Colfer, 2002: 46 / ชมนารณ, 2544: 49)

ตัวอย่าง 228 สถานการณ์: พยาบาลกำลังรักษารอยแผลไหม้บนหน้าผากของรูตที่เกิดจากการระเบิดตอนไปเจรจากับอาร์ทิมิสเรื่องค่าไถ่ตัวฮอลลี แต่รูตตั้งว่าไม่ต้องรักษา

คู่สนทนา: รูต – พยาบาล

Root: ‘Well?’ said Root, slapping at a paramedic gremlin who was applying burn salve to his forehead. ‘Leave it. The magic will sort me out soon enough.’

รูต: “ว่าไง” รูตถาม ปิดมือของเกรมลิน พยาบาลที่กำลังทาขี้ผึ้งรักษาแผลไหม้บนหน้าผากเขา “ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ เดี่ยวเวทมนตร์ก็รักษาหายเอง”

(Eoin Colfer, 2002: 123 / ชมนารณ, 2544: 128)

จากตัวอย่าง 224-228 ดัชนีับภาษาอังกฤษใช้โครงสร้างประโยคคำสั่งทั้งบอกเล่าและปฏิเสธ เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “จิ” (ตัวอย่าง 224) คำลงท้าย “เหอะ” (ตัวอย่าง 225) และคำลงท้าย “แหละ” (ตัวอย่าง 228) ท้ายประโยคคำสั่งแบบบอกเล่า เพื่อแสดงนัยของการสั่งให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ส่วนตัวอย่าง 226 ใช้คำลงท้าย “นะ” ท้ายประโยคคำสั่งแบบปฏิเสธ เพื่อแสดงนัยของการสั่งห้ามมิให้ผู้ฟังปฏิบัติ แต่ตัวอย่าง 227 จะเห็นว่าการเปลี่ยน

โครงสร้างประโยคคำสั่งแบบบอกเล่าในภาษาต้นฉบับเป็นโครงสร้างประโยคคำสั่งแบบปฏิเสธแทนในภาษาฉบับแปล โดยใช้คำลงท้าย “ละ” ท้ายประโยคคำสั่งแบบปฏิเสธ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นการปรับเปลี่ยนโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมและสามารถสื่อความได้เทียบเท่ากับต้นฉบับ นอกจากนี้ ในตัวอย่าง 225 มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการถ่ายทอดความหมายในฉบับแปลว่า ผู้แปลเลือกถ่ายทอดคำอุทาน “Oh” เป็นภาษาไทยว่า “โอ๊ย” ไม่เหมาะสมกับนัยของประโยค เพราะคำอุทาน “โอ๊ย” ใช้สื่อความรู้สึกเจ็บปวดมากกว่าที่จะใช้นำหน้าประโยคคำสั่ง ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคุณแปลคำอุทาน “Oh” เป็นภาษาไทยว่า “โอ๊ย” เพราะเป็นคำอุทานที่ใช้สื่อถึงความรำคาญ

จากการศึกษาข้อมูลคำลงท้ายที่ใช้ประกอบประโยคคำสั่ง ผู้วิจัยพบว่าในข้อมูลของผู้วิจัยนั้น คำลงท้าย “ซิ/ลี” คำลงท้าย “นะ” และคำลงท้าย “ละ/ละ” ใช้ได้ทั้งกับประโยคคำสั่งแบบบอกเล่าและปฏิเสธ ส่วนคำลงท้าย “เถอะ/เหอะ” และคำลงท้าย “แหละ” ใช้กับประโยคคำสั่งแบบบอกเล่าเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ ในตัวอย่างทั้ง 5 ตัวอย่างข้างต้น มีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “ละ” (ตัวอย่าง 227) สามารถใช้แทนที่คำลงท้าย “แหละ” (ตัวอย่าง 228) ได้ แต่ในทางกลับกันคำลงท้าย “แหละ” ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “ละ” ได้ เพราะมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความ ส่วนคำลงท้าย “ละ” กับคำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 226) สามารถนำมาใช้แทนที่กันได้ โดยที่ประโยคยังคงนัยของการสั่งไว้เหมือนเดิม นอกจากนี้ คำลงท้าย “ซิ” (ตัวอย่าง 224) ก็สามารถนำมาใช้แทนคำลงท้าย “เหอะ” (ตัวอย่าง 225) ได้ด้วย และคำลงท้าย “เหอะ” ก็ใช้แทนคำลงท้าย “แหละ” ได้เช่นกัน

(3) โครงสร้างประโยคแสดงการเน้นความ

โครงสร้างประโยคแสดงการเน้นความ คือ การใช้คำกริยาช่วย Do นำหน้าคำกริยาแท้ของประโยค เพื่อแสดงการเน้น ซึ่งโครงสร้างประโยคแสดงการเน้นความในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “นะ” และ “นี่”

ตัวอย่าง 229	สถานการณ์:	มัลชพูดจากทวงบุญคุณผู้การรูด ตอนที่เขาเข้าไปช่วยฮอลลี ลูกน้องของผู้การรูด ที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไปเรียกค่าไถ่ที่คฤหาสน์ฟาวล์
	คู่สนทนา:	มัลช - รูด
	Mulch:	‘Why is it, Julius, that you never pay me a social visit? After all, I did save your career back in Ireland. If it hadn’t been

for me, you never would have known about Fowl's copy of the Book.'

มัลช: “ทำไมไม่คิดจะมาเยี่ยมเยียนกันบ้างล่ะ จูลิอุส? ถึงยังงัยตอนอยู่ไอร์แลนด์ ข้าก็ช่วยเหลือเจ้าไว้นะ ถ้าไม่ใช่เพราะข้า เจ้าไม่มีวันรู้หรือกว่าเด็กหนุ่มฟาวล์มีคัมภีร์ของพวกเรายู่”

(Eoin Colfer, 2003: 210 / ชมนารณ, 2545: 236)

ตัวอย่าง 230 สถานการณ์: คัดจันรู้สึกละอายใจที่เห็นผู้การทูตบุกเข้ามาในโคโบอิลเล็บเนื่องจากเขาได้รับรายงานจากลูกน้องของนายพลสปูต้าว่าผู้การทูตถูกฆ่าตายแล้ว

คู่สนทนา: คัดจัน – สปูต้า

Cudgeon: ‘I do believe it's Julius. Amazing. Obviously your hit team was exaggerating, General Sputa.'

คัดจัน: “นั่นมันจูลิอุสนี้ ไม่น่าเชื่อจริง ๆ แสดงว่าทีมสังหารของท่านปั่นน้ำเป็นตัวชัด ๆ นายพลสปูต้า”

(Eoin Colfer, 2003: 241 / ชมนารณ, 2545: 269)

จากตัวอย่าง 229-230 จะเห็นได้ว่าประโยคภาษาต้นฉบับมีการใช้คำกริยาช่วย “Do” นำหน้ากริยาแท้ของประโยค คือ “did save” (ตัวอย่าง 229) และ “do believe” (ตัวอย่าง 230) ซึ่งการใช้โครงสร้างประโยคในลักษณะนี้ ถือเป็นการเน้นในสิ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวออกไป ในภาษาฉบับแปลพบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 229) และคำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 230) เพื่อเน้นในสิ่งที่ผู้พูดกล่าวออกมา และในตัวอย่าง 230 จะสังเกตเห็นได้ว่าคำลงท้าย “นี่” ยังแฝงนัยของความประหลาดใจของผู้พูดเอาไว้ด้วย

จากตัวอย่างทั้ง 2 ตัวอย่างข้างต้น มีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “นี่” สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นะ” ได้ แต่คำลงท้าย “นะ” ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นี่” ได้ เนื่องจากมีผลทำให้นัยความหมายโดยรวมของประโยคเปลี่ยนแปลงไป

(4) โครงสร้างประโยคคำถาม

โครงสร้างประโยคคำถาม ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างประโยคคำถามที่ใช้คำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยค หรือโครงสร้างประโยคคำถามที่เป็นคำถามท้ายประโยค ถือเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ทราบว่าเป็นประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคที่แสดงนัยของการถาม ไม่ว่าจะเป็นการถามให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ หรือการถามเพื่อขอความเห็นจากผู้ฟัง เป็นต้น โครงสร้างประโยคคำถามในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “นะ” เพียงคำเดียว

- ตัวอย่าง 231 สถานการณ์: บัตเลอร์ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่อาร์ทีมิสบอกเขาว่าไม่มีอะไรที่ต้องกังวลเกี่ยวกับพวกชาวแฟร็มนั้นจะเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า บัตเลอร์จึงถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง
- คู่สนทนา: บัตเลอร์ – อาร์ทีมิส
- Butler: ‘Are you sure there’s nothing wrong?’
- บัตเลอร์: “แน่ใจนะว่าไม่มีอะไรผิดปกติ”
- ...
- Artemis: ‘No, old friend, I’m not sure. But it’s too late now.’
- อาร์ทีมิส: “ไม่แน่ใจหรอกเพื่อนยาก แต่ตอนนี้ก็สายไปแล้ว”

(Eoin Colfer, 2002: 257 / ชมนารถ, 2544: 269)

- ตัวอย่าง 232 สถานการณ์: วาสติกินค้นหาสิ่งของมีค่าของผู้รอดชีวิตจากเรือที่พวกเขาชิงถล่มไล่ ซึ่งวาสติกินคิดว่าผู้รอดชีวิตคนนี้ทำทางร้ายวัย จึงน่าจะมีข้าวของติดตัวมาบ้าง แต่กลับไม่มีอะไรเลย เขาจึงพูดเป็นเชิงขอความเห็นจากคามาร์ เพื่อนร่วมงานของเขาว่าคามาร์มีความคิดเห็นอย่างไร
- คู่สนทนา: วาสติกิน – คามาร์
- Vassikin: ‘Nothing. That’s odd. **You’d think a rich man like this would have some personal effects, wouldn’t you?**’
- วาสติกิน: “ไม่มีอะไรเลย แปลกแะ ทำทางร้ายแบบนี้จะมีข้าวของติดตัวบ้างนะ”
- ...

เกือบจะทำตามอยู่แล้ว แต่จู่ๆ เธอก็เกิดลังเลขึ้นมา

คู่สนทนา: จูเลียต - ฮอลดี

Holly: 'If only I could see them.'

ฮอลดี: “ถ้าเข้าได้เห็นก็คงดี”

Juliet: 'Whyever not.'

จูเลียต: “ทำไมจะไม่ได้ล่ะ”

Juliet's fingers curled around the glasses' arm. **Then she hesitated.**

จูเลียตขยับนิ้วจ๊ับที่ขาแว่น แต่แล้วก็เริ่มลั้งเล

Juliet: **‘Maybe I shouldn’t.’**

จูเลียต: “อย่าดีกว่ามั่ง”

(Eoin Colfer, 2002: 100 / ชมนารณ์, 2544: 105)

ประโยค “Maybe I shouldn’t.” ในภาษาต้นฉบับ แม้จะมีคำแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน “maybe” ประกอบอยู่ในประโยคด้วย แต่นัยที่สื่อออกมานั้น ไม่ใช่การคาดเดาหรือคาดคะเน แต่เป็นการส่อนัยลังเลหรือไม่แน่ใจของผู้พูด โดยบริบทที่เป็นบทบรรยายลักษณะอารมณ์ความรู้สึกหรือพฤติกรรมของตัวละครผู้พูด “Then she hesitated.” เป็นบริบทที่สื่อให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกลังเลใจที่จะทำตามสิ่งที่ผู้ฟังขอให้กระทำ ซึ่งในภาษาฉบับแปล ได้ใช้คำลงท้าย “มั้ง” ใส่ท้ายประโยคที่แสดงนัยของความลังเลหรือไม่แน่ใจให้ผู้ฟังอนุมานขึ้น

(2) บริบทแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน

บทสนทนาหรือคำบรรยายที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ต้องการศึกษา ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้ทราบว่าประโยคนั้น ๆ แฝงนัยคาดเดาหรือคาดคะเนเอาไว้ ซึ่งบริบทแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเนมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “มั้ง” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 234 ถาการณ: ผู้การรุดเล่าเรื่องทีฮอลลีนัวขาดให้อาร์ทิมิสทีเพ่งได้สติหลังจาก
สลบไปตักพักพิง ซึงอาร์ทิมิสถามผู้การรุดว่าฮอลลีนัวขาดนานแค่
ไหนแล้ว ผู้การรุดไมแนใจจึงคาดคะเนตอบกลับไปว่าประมาณ
สักหนึ่งนาทึ

คู่สนทนา: รุต - อาร์ทิมิส

Artemis: ‘How long ago did it happen?’
 อาร์ทีมิส: “เรื่องเกิดนานแค่ไหนแล้ว?”
 Root: ‘I don’t know. A minute.’
 รูต: “ไม่รู้ สักนาทีหนึ่งมั้ง”

(Eoin Colfer, 2003: 150 / ชมนารณ, 2545: 168)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “A minute.” แฝงนัยคาดเดาหรือคาดคะเนของผู้พูดเอาไว้ โดยบริบทที่ทำให้ทราบว่าเป็นประโยคดังกล่าวแฝงนัยคาดเดาหรือคาดคะเน คือ บริบทที่ผู้พูดกล่าวว่า “I don’t know.” ก่อนที่จะกล่าวตอบออกมาว่า “A minute.” ซึ่งจากประโยค “I don’t know.” หรือในภาษาฉบับแปลแปลว่า “ไม่รู้” นั้นช่วยสื่อให้ทราบว่าเป็นเมื่อผู้พูดกล่าวออกมาว่า “ไม่รู้” ก่อนแล้วจึงตอบออกมาว่า “สักหนึ่งนาทีมั้ง” แสดงให้ทราบว่าผู้พูดไม่ทราบเวลาที่แน่นอน จึงใช้วิธีคาดเดาหรือคาดคะเนเพื่อตอบคำถามที่ผู้ฟังถาม ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “มั้ง” เพื่อสื่อถึงนัยคาดเดาหรือคาดคะเนในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่มั่นใจ

(3) บริบทแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ ได้ตอบ หรืออธิบาย

บริบทแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ ได้ตอบ หรืออธิบาย หมายถึง บริบทที่เป็นบทสนทนา นำประโยคที่ต้องการศึกษา บริบทดังกล่าวนี้ จะเป็นบทสนทนาที่แสดงนัยของการถามในสิ่งที่ต้องการให้คู่สนทนาอีกฝ่ายตอบหรืออธิบายกลับ บริบทนี้มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 6 คำ คือ คำลงท้าย “ไง” “สิ/ดิ” “นี่” “ละ” “หรอ” และ “ແหละ”

ตัวอย่าง 235 สถานการณ์: จูเลียตสงสัยว่าทำไมฮอลลีต้องสั่งให้เธอกับมัลชินขึ้นไปบนคันทองของสไปโร ทั้ง ๆ ที่ฮอลลีสามารถพาพวกเธอบินขึ้นไปได้ภายในพริบตาเดียว

คู่สนทนา: ฮอลลี - จูเลียต

Juliet: ‘Why can’t you just fly us up to the ledge?’

จูเลียต: “ทำไมคุณไม่พาเราบินขึ้นไปล่ะ”

Holly: ‘Basic military tactics...’

ฮอลลี: “กลยุทธ์พื้นฐานทางการทหารไง ...”

(Eoin Colfer, 2004: 228 / ชมนารณ, 2548: 244)

- ตัวอย่าง 236 สถานการณ์: ฮอลลีบุกเข้าไปช่วยอาร์ทิมิสที่ติดทำงานของสไปโร เธอจึงถาม โฟลลี่ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ของชาวแฟร็วว่าเขาลบภาพของเธอออกจากวิดีโอเรียบร้อยแล้วใช่ไหม
- คู่สนทนา: โฟลลี่ - ฮอลลี
- Holly: ‘I’m going to have to unshield to pick this lock. **Are you sure my pattern is wiped from the video?**’
- ฮอลลี: “ฉันต้องออกจากเกราะอำพรางกายมาปลดล็อก เน้นใจนะว่าภาพของฉันถูกลบจากวิดีโอแล้ว”
- Foaly: ‘**Of course,**’ said Foaly.
- โฟลลี่: “แนสิ” โฟลลี่ตอบ

(Eoin Colfer, 2004: 244 / ชมนารณ, 2548: 260)

- ตัวอย่าง 237 สถานการณ์: ฮอลลีซึ่งเป็นลูกน้องของผู้การรูดแจ้งให้ผู้การรูดทราบว่าโอบอล โคโบอิสลบไปแล้ว
- คู่สนทนา: ฮอลลี - รูด
- Root: ‘**She conscious?**’ asked the commander.
- รูด: “ยังมีสติหรือเปล่า?” ผู้การถามขึ้น
- Koboi’s eyes flickered open. Holly shut them with a swift rabbit punch to the forehead.
- ดวงตาของโคโบอิกะพริบ ฮอลลีปล่อยหมัดกระแทกหน้าผากหญิงพิชชีตรงหน้าอย่างแรง
- Holly: ‘**Nope,**’ she said innocently. ‘Out cold.’
- ฮอลลี: “ไม่นี่” เธอตอบอย่างไม่รู้ไม่ชี้ “สลบเหมือด”

(Eoin Colfer, 2003: 263 / ชมนารณ, 2545: 292)

- ตัวอย่าง 238 สถานการณ์: อาร์ทิมิสคุยกับผู้การรูดเรื่องแผนการที่จะช่วยพ่อของเขาจากพวกโจรเรียกค่าไถ่
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – รูด
- Root: ‘**And what if things don’t go according to plan?**’
- รูด: “แล้วถ้ามันไม่เป็นไปตามแผนล่ะ?”

....

Artemis: ‘**Then, Commander, we will have to improvise.**’

อาร์ทีมิส: “ถ้าถึงเวลานั้นนะหรือผู้การ เราคงต้องแสดงสดและคิดบทกันเองแล้วละ”

(Eoin Colfer, 2003: 121 / ชมนารณ, 2545: 137-138)

ตัวอย่าง 239 สถานการณ์: อาร์ทีมิสถามฮอลลี่ว่า เธอจะช่วยรักษาบัตเลอร์ให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งได้ไหม

คู่สนทนา: ฮอลลี่ - อาร์ทีมิส

Artemis: ‘**Can you do it, Holly? Can you heal him?**’

อาร์ทีมิส: “คุณช่วยได้ไหม ฮอลลี่ คุณรักษาเขาได้ไหม”

...

Holly: ‘**Me? I can’t heal him.** We need a professional warlock to even attempt something like this.’

ฮอลลี่: “ข้าหรือ ข้ารักษาเขาไม่ได้หรอก สำหรับความพยายามระดับนี้เราต้องใช้ทีมพ่อมดมืออาชีพ”

(Eoin Colfer, 2004: 74 / ชมนารณ, 2548: 87)

ตัวอย่าง 240 สถานการณ์: มีการสู้รบกันเกิดขึ้นที่โลกใต้ดิน ทริบเบิลจึงถามเจ้าหน้าที่ว่ามีใครบาดเจ็บหรือตายบ้างไหม

คู่สนทนา: เจ้าหน้าที่หน่วยเวชพยาบาล - ทริบเบิล

Trouble: ‘**Sound off,**’ he shouted, his voice slicing through the chaos.

‘**Did we lose anyone?**’

ทริบเบิล: “เงียบ” เขาตะโกนเสียงดังลั่นท่ามกลางความโกลาหล “เราเสียกำลังคนไปไหม”

...

Warlock medic: ‘We were lucky,’ remarked a warlock medic.

‘There’s not a drop of magic left in the building. Not even a medi-pac. **The next officer to go down would have stayed down.**’

เจ้าหน้าที่หน่วยเวชพยาบาล: “เรายังโชคดี” เจ้าหน้าที่หน่วยเวชพยาบาลคนหนึ่งเอ่ยปาก “หน่วยพยาบาลไม่มีเวทมนตร์เหลือสักหยดแล้ว ไม่มีแผ่นห้ามเลือดด้วยซ้ำ ถ้าเจ้าหน้าที่คนไหนถูกยิงอีกก็คงต้องนอนเบ๊บบอยู่ตรงนั้นแหละ”

(Eoin Colfer, 2003: 264-265 / ชมนารถ, 2545: 294)

ตัวอย่าง 235-240 จะเห็นว่าบริบทที่เป็นประโยคคำถามนำในภาษาต้นฉบับ ถือเป็นบริบทที่แสดงให้ทราบว่าประโยคที่ตามมาเป็นประโยคที่แสดงนัยของการบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ โต้ตอบ หรืออธิบายในสิ่งที่ถูกถาม ซึ่งในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้ายประกอบประโยคที่แสดงนัยดังกล่าวได้ถึง 6 คำลงท้ายด้วยกัน คือ คำลงท้าย “ไง” (ตัวอย่าง 235) คำลงท้าย “สิ” (ตัวอย่าง 236) คำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 237) คำลงท้าย “ละ” (ตัวอย่าง 238) คำลงท้าย “หรอก” (ตัวอย่าง 239) และคำลงท้าย “แหละ” (ตัวอย่าง 240) โดยคำลงท้ายทั้ง 6 คำนี้เป็นคำลงท้ายที่ใช้เน้นย้ำนัยของประโยคให้ชัดเจนหรือหนักแน่นยิ่งขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลคำลงท้ายที่ใช้ประกอบประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ โต้ตอบ หรืออธิบาย ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลจะใช้คำลงท้าย “ไง” กับประโยคเชิงบอกเล่า ส่วนคำลงท้าย “หรอก” จะใช้กับประโยคปฏิเสธ แต่คำลงท้าย “สิ/ดิ” คำลงท้าย “นี่” คำลงท้าย “ละ” และคำลงท้าย “แหละ” สามารถใช้ได้ทั้งกับประโยคบอกเล่าและปฏิเสธ และในตัวอย่างทั้ง 6 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “ละ” ในตัวอย่าง 238 กับคำลงท้าย “แหละ” ในตัวอย่าง 240 สามารถใช้แทนกันได้ และคำลงท้าย “หรอก” ในตัวอย่าง 239 ก็สามารถใช้แทนคำลงท้าย “นี่” ในตัวอย่าง 237 ได้เช่นกัน โดยที่นัยความหมายของประโยคยังคงเดิม

(4) บริบทแสดงนัยประชดประชันหรือไม่พอใจ

คำบรรยายและบทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ต้องการศึกษา สามารถสื่อให้ทราบนัยความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าผู้พูดต้องการสื่อความหมายอะไรในขณะทีกล่าวนั้น ๆ ออกมา บริบทแสดงนัยประชดประชันหรือไม่พอใจ มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 10 คำ คือ คำลงท้าย “มั้ง” “ไง” “สิ” “เออะ/เหอะ” “นะ” “นา” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละะ” และ “หรอก/ร็อก”

- ตัวอย่าง 241 สถานการณ์: มัลชู้รู้สึกเหนื่อยหน่ายที่ต้องช่วยเหลืออาร์ทิมิสครั้งแล้วครั้งเล่า เขาจึงรู้สึกว่าเป็นคนสำคัญ อาร์ทิมิสจึงกล่าวประชดกลับไปที่

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส - มัลช

Mulch: ‘And do you remember the time I saved your neck in Koboi Laboratories? If it hadn’t been for me, you’d be locked up in Howler’s Peak right now. Can’t you do anything without me?’

มัลช: “แล้วเจ้าจำตอนที่ข้าช่วยชีวิตเจ้าที่โคโบอิลैंได้ไหม ถ้าไม่ใช่เพราะข้า ตอนนี้เจ้าได้นอนกินข้าวแดงอยู่ในคุกชาวเลอร์ส พิคแล้ว ไม่มีข้า เจ้าทำอะไรไม่ได้เลยหรือไง”

...

Artemis: ‘Apparently not, though I live for the day.’

อาร์ทิมิส: “คงไม่ได้มั้ง ถ้าดูจากที่ผมรอดมาได้ถึงวันนี้”

จากตัวอย่างนี้ บริบทที่ทำให้ทราบว่าประโยค “Apparently not” แฝงนัยประชดประชันเอาไว้ คือ ประโยคที่อาร์ทิมิสกล่าวไว้ว่า “... , though I live for the day” ซึ่งจากบริบทนี้ทำให้ทราบว่าสิ่งที่อาร์ทิมิสตอบว่า “Apparently not” หรือภาษาฉบับแปลแปลว่า “คงไม่ได้มั้ง” นั้นเป็นการตอบประชดประชัน เพราะประโยค “Apparently not” นั้นมีความขัดแย้งกับประโยค “though I live for the day” ดังนั้นตัวอย่างนี้ จึงเป็นประโยคที่ผู้พูดต้องการกล่าวประชดประชันผู้ฟัง ซึ่งในภาษาฉบับแปล ได้ใช้คำลงท้าย “มั้ง” เพื่อเน้นย้ำนัยของการประชดประชันให้ฟังชัดเจนนั่น

- ตัวอย่าง 242 สถานการณ์: พวกก๊อบลินที่ซอลตี้จับขังไว้ในยานกำลังพันไฟใส่ยานเพื่อหลบหนี ซอลตี้จึงใช้ปืนนิวทรีโนยิงพวกก๊อบลิน แต่ไม่โดน พวกก๊อบลินจึงเหาะเหยียที่เธอยิงไม่โดน ซึ่งทำให้ซอลตี้รู้สึกไม่พอใจ

คู่สนทนา: ซอลตี้ - ก๊อบลิน

Holly: ‘**Would you please be quiet?**’ she said, and launched the dart.
It flew over the goblin’s head, jamming itself between the rods of the nozzle clip; the piton cord stretched the length of the wagon.

- ฮอลลี: “เจียบหน่อยได้ไหม” เธอบอกก่อนจะยิงลูกดอกออกไป มันบิน
ข้ามหัวก็อบลินไปปักเข้ากับแกนหมุดที่ปิดหัวฉีดไว้ เส้นเอ็นตรง
ปลายลูกดอกจึงดึงเท่าความยาวของตัวยาน
- Goblin: ‘Missed me,’ said the goblin, wagging his forked tongue...
- ก็อบลิน: “ไมโคิน” ก็อบลินแลบลิ้นหลายแฉกออกมาเยาะเย้ย...
- Holly: ‘I told you to be quiet!’ said Holly, ...
- ฮอลลี: “บอกให้เจียบไง!” ฮอลลีตะคอก ...

(Eoin Colfer, 2004: 32-33 / ชมนารณ, 2548: 44)

บริบท “Would you please be quiet?” ในภาษาต้นฉบับเป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบว่า
ประโยค “I told you to be quiet!” เป็นประโยคที่สื่อเน้นย้ำหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง กล่าวคือ
ผู้พูดได้กล่าวให้ผู้ฟังปฏิบัติตามความต้องการของตนเองแล้วครั้งหนึ่ง แต่ผู้ฟังก็ยังไม่ปฏิบัติตาม จึง
ทำให้ผู้พูดต้องกล่าวซ้ำออกมาเป็นครั้งที่สอง ซึ่งประโยคที่ผู้พูดกล่าวซ้ำเป็นครั้งที่สองนั้น เป็น
ประโยคที่แฝงนัยว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจคู่สนทนาเอาไว้ด้วย ในภาษาฉบับแปล จะเห็นว่ามี
การใช้คำลงท้าย “ไง” ใส่ท้ายประโยคเพื่อเน้นย้ำนัยของความรำคาญหรือไม่พอใจของผู้พูดให้
ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ตัวอย่าง 243 สถานการณ์: อาร์ทิมิสสารภาพกับฮอลลีว่าเขาจับตัวฮอลลีมาเพื่อต้องการค่าไถ่
เพียงอย่างเดียวโดยไม่คิดจะทำอันตรายฮอลลี แต่ฮอลลีไม่เชื่อจึง
ถามกลับเชิงประชดประชันเกี่ยวกับเรื่องระเบิดชีวภาพกับโทรลล์
- คู่สนทนา: ฮอลลี - อาร์ทิมิส
- Artemis: ‘Holly, I am a criminal. It’s what I do best. When I abducted
you, I was thinking only of the ransom. You were never
supposed to be in any danger.’
- อาร์ทิมิส: “ฮอลลี ผมเป็นอาชญากร นั่นเป็นสิ่งที่ผมเป็นได้ดีที่สุด ตอนที่ผม
ลักพาตัวคุณมา ผมคิดแต่เรื่องค่าไถ่อย่างเดียว ตามแผนแล้วคุณ
ไม่ควรจะได้รับอันตรายใด ๆ เลย”
- Holly: ‘Oh really?’ said Holly. ‘Apart from bio-bombs and trolls.’
- ฮอลลี: “จื้นหรือ” ฮอลลีถาม “ไม่รวมระเบิดชีวภาพกับยักษ์โทรลล์จื้นสิ”
- Artemis: ‘True,’ admitted Artemis...

อาร์ทิมิส: “คุณพูดถูก” อาร์ทิมิสยอมรับ...

(Eoin Colfer, 2003: 80-81 / ชมนารถ, 2545: 94)

ประโยค “Apart from bio-bombs and trolls.” ในตัวอย่างนี้ ไม่ใช่ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบธรรมดา แต่เป็นประโยคที่แฝงนัยของการประชดประชันเอาไว้ด้วย บริบทที่ทำให้ทราบว่าประโยคดังกล่าวแฝงนัยประชดประชัน คือ บริบทที่อาร์ทิมิสกล่าวหาว่า “Holly, I am a criminal. It’s what I do best. When I abducted you, I was thinking only of the ransom. You were never supposed to be in any danger.” และฮอลลีย้อนถามกลับไ้ว่า “Oh really?” จากบริบทเหล่านี้ ทำให้ทราบว่าฮอลลีไม่เชื่อในสิ่งที่อาร์ทิมิสกล่าวออกมา ฮอลลีจึงกล่าวประชดประชันอาร์ทิมิสกลับไป เนื่องจากฮอลลีรู้สึกไม่พอใจในคำพูดของอาร์ทิมิสที่พูดถึงเรื่องตอนที่เขาลักพาตัวฮอลลีไปเรียกค่าไถ่ เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปลพบว่า ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ลิ” เพื่อเน้นย้ำนัยของการประชดประชันให้ฟังชัดเจนขึ้น

ตัวอย่าง 244 สถานการณ์: โลฟเฟอร์ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของมัลช และเพิ่งทำงาน
 ร่วมกับมัลชเป็นครั้งแรก รู้สึกไม่พอใจที่มัลชพูดจาข่มโมโห
 ต่อสื่อต่อเถียงกับเขา

คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ – มัลช

Loafers: ‘You can’t be this stupid! Spatz Antonelli doesn’t hire
 morons.’

โลฟเฟอร์: “แกคงไม่โง่งขนาดนั้นแน่ สปีตซ์ อันโตเนลลี ไม่จ้างคนปัญญา
 อ่อนหรอก”

คู่สนทนา: โทฟเฟอร์ – มัลช

Loafers: **‘You can’t be this stupid! Spatz Antonelli doesn’t hire morons.’**

โลฟเฟอร์: “แกงไม่โจ้ขนาดนั้นแน่ สปีตซ์ อันโตเนลลี ไม่จ้างคนปัญญาอ่อนหรอก”

Mulch gave a smarmy wink.

มัลชหัตวีตาถ้อเถียน

Mulch: **‘You sure about that?’**

มัลล: “ແກ່ແນ່ໃຈຫຼືຫໍ”

...

Loafers: **‘You wait until this is over, smart alec. Me and you will settle our differences.’**

โทฟเฟอร์: “แกรอให้งานนี้จบก่อนเหอะ ไอ้เวร แกกับข้าได้เจอกันแน่”

(Eoin Colfer, 2004: 133 / ชมนารถ, 2548: 148)

ไปรัสเซียเหนือด้วยตัวเอง พวกเขากำลังไปแถบขั้วโลกเหนือกัน”

Cudgeon: ‘I know where northern Russia is,’ Cudgeon snapped.

คัดจิ้น: “ผมรู้ว่ารัสเซียตอนเหนืออยู่ไหน” คัดจิ้นแฉะ

(Eoin Cofer, 2003: 108 / ชมนารถ, 2545: 123)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “I know where northern Russia is” ไม่ใช่เป็นเพียงประโยคบอกเล่าแจ้งให้ทราบธรรมดาแต่เป็นประโยคที่แฝงนัยความหมายว่าผู้พูดรู้สึกไม่พอใจคู่สนทนา โดยบริบทที่เป็นคำบรรยายลักษณะการพูดของตัวละครผู้พูด คือ “Cudgeon snapped” เป็นบริบทที่ช่วยให้ทราบว่าประโยคนี้แฝงนัยของความไม่พอใจเอาไว้ ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” เพื่อเน้นย้ำนัยของความรู้สึกโกรธาหรือไม่พอใจที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟังให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง 247 สถานการณ์: ผู้การชุดประชิดประชันโพลีที่บังคับรถเข็นเกือบจะชนกับศีรษะของชิคซ์ เวอร์บิล

คู่สนทนา: รูด - โพลี

Foaly activated yet another camera. This one was linked to the hoveertrolley. He ran a finger experimentally across a trackpad. **The trolley shot forward, almost decapitating Chix Verbil.**

โพลีเปิดใช้งานกล้องอีกตัวแล้ว กล้องตัวนี้เชื่อมต่อเข้ากับรถเข็นลอยตัว เขาใช้นิ้วบังคับแผ่นควบคุมอย่างคล่องแคล่ว รถเข็นแล่นไปข้างหน้า เกือบจะชนกับศีรษะของชิคซ์ เวอร์บิล

Root: ‘Nice driving,’ muttered Root...

รูด: “ขับเก่งนี่” รูดพึมพำ ...

(Eoin Colfer, 2002: 249-250 / ชมนารถ, 2544: 261)

ประโยค “Nice driving” เป็นประโยคที่แฝงนัยว่าผู้พูดต้องการประชิดประชันคู่สนทนา โดยบริบทที่เป็นบทบรรยายว่า “The trolley shot forward, almost decapitating Chix Verbil.” เป็นบริบทที่สื่อให้ทราบนัยความหมายที่แฝงมากับประโยคว่าแท้จริงแล้วโพลีควบคุมรถเข็นไม่เก่งเลย เพราะเกือบจะชนกับศีรษะของคนอื่น รูดจึงกล่าวประชิดประชันในสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นี่” ใส่ท้ายประโยคประชิดประชันเพื่อเน้นย้ำนัยประชิดประชันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ตัวอย่าง 248 สถานการณ์: โพลีบังคับรถเข็นบรรจุทองคำที่จะส่งไปให้อาร์ทิมิสเพื่อเป็น
 ค่าไถ่ตัวฮอลลี ลูกน้องของผู้การทูตที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไป
 เรียกค่าไถ่ ชนเข้ากับบันไดในคฤหาสน์ฟาวล์ จึงทำให้ผู้การทูต
 หัวหน้าของโพลีรู้สึกไม่พอใจ

คู่สนทนา: รูด – โพลี

The trolley bumped into the first step.

รถเข็นชนเข้ากับบันไดขั้นแรก

Root: ‘Automatic compensator, **my foot**,’ snorted Root.

รูด: “ตัวชดเชยอัตโนมัติ มะเหงกเนอะ” รูดพ่นลมอย่างไม่สบายอารมณ์

(Eoin Colfer, 2002: 253 / ชมนารถ, 2544: 265)

คำว่า “my foot” ในตัวอย่างนี้ เป็นคำที่มีนัยความไม่พอใจของผู้พูดแฝงไว้ ซึ่งบทรบราย ลักษณะคำพูดหรือท่าทางของตัวละคร “snorted Root” หรือที่ผู้แปลแปลว่า “รูดพ่นลมอย่างไม่สบอารมณ์” ช่วยสื่อให้ทราบว่าผู้ที่พูดประโยคดังกล่าว รู้สึกไม่พอใจผู้ฟังเป็นอย่างมาก ในภาษาฉบับแปล ได้ใช้คำลงท้าย “เนอะ” ท้ายประโยคที่แสดงนัยว่าผู้พูดรู้สึกไม่พอใจผู้สนทนา เพื่อเน้นย้ำความรู้สึกดังกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

- ตัวอย่าง 249 สถานการณ์: สไปโรรู้สึกไม่พอใจที่เพียร์สัน นักวิทยาศาสตร์ของเขา ไม่สามารถเจาะรหัสเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบ์ ที่เขาแข่งชิงมาจากอาร์ทิมิสได้
- คู่สนทนา: สไปโร – เพียร์สัน
- Pearson: ‘This C Cube undoubtedly has enormous potential. But it’s encrypted.’
- เพียร์สัน: “ซี คิวบ์มีศักยภาพมหาศาลอย่างไม่ต้องสงสัย แต่มันถูกเข้ารหัสไว้”
- Spiro threw the olive at his head scientist.** It was a humiliating experience for a Noble Prize winner.
- สไปโรขว้างลูกมะกอกใส่หน้าหัวหน้านักวิทยาศาสตร์ของเขา มันเป็นความรู้สึกที่น่าอับอายยิ่งสำหรับเจ้าของรางวัลโนเบลผู้นี้
- Spiro: ‘So break the encryption. **What do I pay you guys for?**

สไปโร: “ก็เจาะรหัสสิ ฉันจ้างพวกแกไว้ทำไมล่ะ”

(Eoin Colfer, 2004: 110 / ชมนารถ, 2548: 125)

ประโยค “What do I pay you guys for?” ในตัวอย่างนี้ แม้จะใช้โครงสร้างประโยคคำถาม แต่นัยที่ต้องการสื่อออกมานั้น แท้จริงแล้วไม่ใช่การถาม แต่เป็นการบ่นแสดงความรู้สึกรำคาญ หรือไม่พอใจคู่สนทนาออกมาในรูปของประโยคคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง โดยบริบทที่เป็นบทบรรยายพฤติกรรมของผู้พูดว่า “Spiro threw the olive at his head scientist.” เป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบนัยความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าผู้พูดรู้สึกไม่พอใจคู่สนทนาเป็นอย่างมาก ในภาษาฉบับแปล จะเห็นว่ามีการใช้คำลงท้าย “ละ” ใส่ท้ายประโยคเพื่อเน้นย้ำนัยของความรำคาญหรือไม่พอใจให้ผู้ฟังชัดเจนยิ่งขึ้น

- ตัวอย่าง 250 สถานการณ์: คัดจิอันและผู้การรูตมีความเห็นขัดแย้งกันเกี่ยวกับเรื่องช่วยซอลลีที่ถูกอาร์ทิมิสจับตัวไปเรียกค่าไถ่ จึงทำให้ทั้งคัดจิอันและผู้การรูตต่างก็ไม่พอใจซึ่งกันและกัน
- คู่สนทนา: คัดจิอัน - รูต
- Root: ‘I know what the Book says,’ snapped Root. ‘I just wish you weren’t so gung-ho about it. If I didn’t know you better, I’d say there was some human blood in you.’
- รูต: “ผมรู้ว่าคัมภีร์เขียนว่าไง” รูตสวนทันควัน “ผมได้แต่หวังว่าคุณจะไม่ยินดีปรีดากับเรื่องนี้จนออกนอกหน้านัก นี่ถ้าผมไม่รู้จักคุณมาก่อนผมต้องคิดว่ามีเลือดมนุษย์ผสมในตัวคุณแน่”
- Cudgeon: ‘There’s no call for that,’ pouted Cudgeon. ‘I’m only doing my job.’
- คัดจิอัน: “ไม่ต้องด่ากันถึงขนาดนั้นหรอก” คัดจิอันทำหน้าไม่พอใจ “ผมแค่ทำตามหน้าที่”

(Eoin Colfer, 2002: 128 / ชมนารถ, 2544: 133-134)

จากตัวอย่างนี้ บริบทที่เป็นคำบรรยายลักษณะท่าทางของตัวละครผู้พูดว่า “pouted Cudgeon” เป็นบริบทที่ทำให้ทราบว่าประโยค “There’s no call for that” เป็นประโยคที่แฝงนัยความ

ไม่พอใจของผู้พูดเอาไว้ ซึ่งในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรือ” ใส่ท้ายประโยค เพื่อเน้นย้ำของความไม่พอใจหรือความรำคาญให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากตัวอย่าง 241-250 จะเห็นว่าผู้แปลสามารถเลือกใช้คำลงท้ายประกอบประโยคที่สื่อถึงประชดประชันหรือไม่พอใจได้มากถึง 10 คำด้วยกัน ซึ่งผู้วิจัยพบว่าคำลงท้ายบางคำก็สามารถที่จะนำมาใช้แทนกันได้ โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง เช่น คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 245) กับ คำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 247) เป็นต้น ส่วนการจะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับรูปแบบของนักแปลแต่ละท่าน รวมถึงรูปแบบการถ่ายทอดความหมายออกมาเป็นประโยคภาษาไทยด้วย

(5) บริบทแสดงให้เห็นทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ

บริบทแสดงให้เห็นทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ ได้แก่ คำบรรยายที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ต้องการศึกษา บริบทเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยทำให้ทราบถึงความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งบริบทแสดงให้เห็นทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “ไง” และ “นี่”

ตัวอย่าง 251 สถานการณ์: สไปโรรู้สึกประหลาดใจที่ภาพของเขาขณะบุกกรุกเข้าไปในตึก
 โฟเนติกซ์ปรากฏขึ้นที่จอรักษาการณ์ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาก็เห็น
 ว่าโพลีซึ่งแก้มปลอมเสียงเป็นเสียงของเครื่องคอมพิวเตอร์ซี
 คิวบ์ ที่สไปโรแย่งชิงมาจากอาร์ทิมิส ได้ลบภาพนั้นออกหมดแล้ว
 คู่สนทนา: สไปโร – โพลี

Spiro stared at the lab's security monitors. The pictures had changed. There were no more guards slumbering around the facility. Instead, the screens played a tape of Spiro and his cronies breaking into Phonetix. With one crucial difference: there was no trace of Artemis on the screen.

สไปโรจ้องที่จอรักษาการณ์ของห้องแล็บ ภาพตรงหน้าเปลี่ยนไป ไม่มีภาพของยามทั่วทั้งตึกที่หลับไม่ได้สติอีกแล้ว แต่กลับกลายเป็นภาพของสไปโรและพวกที่บุกกรุกเข้ามาในตึกโฟเนติกซ์ที่ถูกฉายซ้ำ สิ่งที่ผิดปกติอย่างหนึ่งก็คือ ไม่มีร่องรอยของอาร์ทิมิสที่หน้าจอ นั้น

Spiro: ‘What’s happening, Cube?’ spluttered Spiro. **‘You said that we’d all be wiped from the tapes.’**

สไปโร: “เกิดอะไรขึ้น คิวบ์” สไปโรตะกุกตะกักถาม “ไหนแกบอกว่าลบ
ภาพของพวกเราออกจากวิดีโอหมดแล้วไง”

Foaly: 'I lied. It must be the criminal personality I'm developing.'

โพลลี่: “ผมโกหก สงสัยจะเป็นเพราะนิสัยชั่วร้ายที่ผมเพิ่งพัฒนาขึ้น”

(Eoin Colfer, 2004: 279 / ชมนารถ, 2548: 297)

ประโยค “You said that we’d all be wiped from the tapes.” ในตัวอย่างนี้ แฝงนัยประหลาดใจของผู้พูดเอาไว้ด้วย ซึ่งบริบทที่เป็นบทบรรยายว่า “Spiro stared at the lab’s security monitors. The pictures had changed. There were no more guards slumbering around the facility. Instead, the screens played a tape of Spiro and his cronies breaking into Phonetix. With one crucial difference: there was no trace of Artemis on the screen.” เป็นบริบทที่ทำให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือผู้พูดไม่เคยคิดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวนี้จะเกิดขึ้นกับตนเอง ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลใช้คำลงท้าย “โง่” ท้ายประโยคเพื่อเน้นย้ำความรู้สึกประหลาดใจของผู้พูด

ตัวอย่าง 252 สถานการณ์: จูเลียตถูกขอลี้สะกดจิตให้คิดว่าตนเองกำลังคุมวயปล้ำอยู่
ทันทีที่จูเลียตเห็นโทรลล์ยืนอยู่ตรงหน้า เธอจึงนึกว่าเป็น
นักมวยปล้ำที่ชื่อบิกฟุต บ๊อบ ซึ่งทำให้เธอรู้สึกประหลาดใจ

คู่สนทนา: จูเลียตพูดกับตัวเอง

Juliet: **‘Ooh,’ she gasped. ‘It’s a Bigfoot Bob. Canadian champion nineteen ninety-eight.** I thought you were in the Andes, looking for your relatives.’

จูเลียต: “อู๊” เธออ้าปากค้าง “นั่นมันบิกฟุต บ๊อบ แชมป์แคนาดาปีเก่าแปด
นี่ ฉันคิดว่าคุณไปตามหาญาติที่ภูเขาแอนดิสเสียอีก”

(Eoin Colfer, 2002: 225 / ขณนารณ, 2544: 235)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “Canadian champion nineteen ninety-eight.” เป็นประโยคที่แฝงนัยว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่ได้พบเห็น บริบทที่มีส่วนช่วยทำให้ทราบว่าเป็นประโยคดังกล่าวแฝงนัยประหลาดใจไว้ คือ บทสนทนาและคำบรรยายที่กล่าวว่า “‘Ooh,’ she gasped.” คำว่า “Ooh” ถือ

เป็นคำอุทานที่ใช้แสดงนัยของความประหลาดใจ (Oxford Advanced Learner's dictionary, 2005: 1021) และคำบรรยายลักษณะท่าทางของตัวละคร “gasped” เป็นคำกริยาที่จะใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ (Oxford Advanced Learner's dictionary, 2005: 615) ซึ่งบริบทดังกล่าวนี้มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “นี่” ในภาษาฉบับแปล

จากตัวอย่าง 251-252 ผู้วิจัยพบว่าแม้คำลงท้าย “ไง” และคำลงท้าย “นี่” จะเป็นคำลงท้ายที่ผู้แปลใช้เพื่อสื่อความประหลาดใจเหมือนกัน แต่มีข้อสังเกตว่าคำลงท้ายทั้ง 2 คำนี้ไม่สามารถนำมาใช้แทนกันได้ เพราะมีผลทำให้นัยความหมายของประโยคในภาษาแปลเปลี่ยนแปลงไป

(6) บริบทแสดงการแนะนำหรือเชิญชวน

บริบทแสดงการแนะนำหรือเชิญชวน หมายถึง บทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ต้องการศึกษา ซึ่งบริบทเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าประโยคนั้น ๆ แฝงนัยของการแนะนำหรือเชิญชวนเอาไว้ ผู้วิจัยพบว่าบริบทแสดงการแนะนำหรือเชิญชวนที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 4 คำ คือ คำลงท้าย “สิ/ซี/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นี่” และ “หรอ”

- ตัวอย่าง 253 สถานการณ์: ไนล์ ดินาล และโอมอนยังไม่สามารถฆ่าผู้การรุดตามที่ได้รับคำสั่งมาได้ ซึ่งถ้าหากผู้การรุดรอดชีวิตไปได้ พวกเขาต้องโดนหัวหั่นลงโทษแน่ ๆ ดินาลจึงถามโอมอน และไนล์ ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี ซึ่งไนล์เสนอแนะว่าให้ยิงรถไฟขบวนที่ผู้การรุดและพวกกระโดดหนีขึ้นไป
- คู่สนทนา: ไนล์ – ดินาล
- D’nall: ‘So what do we do? I got the looks in this outfit. That must make you the brains.’
- ดินาล: “แล้วจะทำไงล่ะวะ ในพวกเราข้าหล่อสุด จินหน้าที่ที่ต้องใช้ชะ-หมองเป็นของแกก็ละกัน”
- Nyle: ‘We shoot at the train,’ interjected Nyle. ‘Simple.’
- ไนล์: “เรากียิงรถไฟสิ” ไนล์แทรกขึ้น “ง่ายจะตาย”

(Eoin Colfer, 2003: 141 / ชมนารณ, 2545: 158)

ประโยค “We shoot at the train” ไม่ใช่ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบธรรมดา แต่เป็นประโยคที่แฝงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำเอาไว้อย่าง ซึ่งบริบทที่เป็นประโยคคำถามนำ คือ “So what do we do?” เป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าประโยคที่ตามมาเป็นประโยคที่แสดงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่คู่สนทนาไม่รู้ว่าจัดการกับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่อย่างไร ผู้พูดจึงกล่าวเสนอแนะความคิดเห็นของตนเองออกไปเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม และในภาษาฉบับแปล จะเห็นว่ามีการใช้คำลงท้าย “สิ” ใส่ท้ายประโยคเสนอแนะหรือแนะนำให้ฟังนุ่มนวลขึ้น

- ตัวอย่าง 254 สถานการณ์: อาร์ทิมิสพยายามพูดจาหวานล่อมนักสืบแบร์รี เจ้าหน้าที่สืบสวนแห่งสก๊อตแลนด์ยาร์ด เชื่อว่าสิ่งที่เขากำลังขอร้องให้นักสืบแบร์รีช่วยนั้น ไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมาย
- คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – แบร์รี
- Barre: ‘That’s a strange request, Artemis. What’s in the freezers that I shouldn’t see?’
- แบร์รี: “ขออะไรฟิสิกส์ อาร์ทิมิส มีอะไรอยู่ในตู้แช่แข็งที่ผมไม่ควรเห็นหรือ”
- Artemis: ‘**Nothing illegal,**’ promised Artemis. ‘**Believe me when I say this is life or death for Butler.**’
- อาร์ทิมิส: “ไม่มีอะไรผิดกฎหมาย” อาร์ทิมิสยืนยัน “เชื่อผมเถอะ ผมบอกได้แค่ว่า มันคือความเป็นความตายของบัตเลอร์”

(Eoin Colfer, 2004: 51 / ชมนารถ, 2548: 62)

แม้ว่าประโยค “Believe me when I say this is life or death for Butler.” ในภาษาต้นฉบับจะเป็นโครงสร้างประโยคคำสั่ง แต่นัยที่สื่อออกมานั้น ไม่ใช่การสั่ง แต่เป็นนัยของการเชิญชวนให้ผู้ฟังรู้สึกคล้อยตามในสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวออกไป โดยบริบทที่เป็นบทสนทนาและคำบรรยายที่อาร์ทิมิสกล่าวว่า “Nothing illegal,” promised Artemis. เป็นบริบทที่ทำให้ทราบว่า อาร์ทิมิสรู้สึกไม่มั่นใจว่าแบร์รี จะเชื่อในสิ่งที่เขาได้กล่าวออกไปหรือเปล่า จึงทำให้อาร์ทิมิสต้องพูดจาหวานล่อมนักสืบแบร์รีคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับคำพูดของตน ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “เถอะ” เพื่อสื่อนัยของการเชิญชวนให้ผู้ฟังคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวออกไป

- ตัวอย่าง 255 สถานการณ์: โพลีก็กับฮอลลีสามารถช่วยชีวิตบัตเลอร์ไว้ได้ แต่ที่หน้าอกของบัตเลอร์กลับมีตัวอักษรคล้ายตัว I ติดอยู่ ซึ่งฮอลลีกังวลว่าอาร์ทิมิสจะไม่ชอบ โพลีจึงเสนอแนะฮอลลีว่าให้บัตเลอร์คิดว่าอักษร I ตรงหน้าอกเป็นรอยสักก็ได้

คู่สนทนา: โพลี – ฮอลลี

Foaly: ‘Ah well,’ said the centaur. ‘It’s a small price to pay for his life. He can pretend it’s a tattoo. They’re very popular among the Mud People these days.’

โพลี: “ก็ยังดีนะ” เซนเทอร์พูต “เรื่องนิดเดียวเอง ถ้าแลกกับชีวิตของเขาให้เขาคิดเสียว่าเป็นรอยสักก็ได้นี่ ตอนนีँพวกมนุษย์โคลนกำลังนิยมกันมาก”

บริบทที่ทำให้ทราบว่ายประโยค “He can pretend it’s a tattoo.” เป็นประโยคที่แฝงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำ คือ บริบทที่โพลีกล่าวกับฮอลลีว่า “Ah well,’ และ ‘It’s a small price to pay for his life. They’re very popular among the Mud People these days.” จากบริบทเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าโพลีรู้ใจอยู่แก่ใจอยู่แล้วว่าฮอลลีไม่ค่อยพอใจกับผลการรักษาที่เกิดขึ้น เนื่องจากที่หน้าอกของคนที่ถูกรักษานั้นมีตัวอักษร I ที่อยู่บนเสื้อตอนถูกยิงติดอยู่ด้วย โพลีจึงกล่าวเสนอแนะฮอลลีว่า “He can pretend it’s a tattoo.” หรือที่ผู้แปลแปลว่า “ให้เขาคิดเสียว่าเป็นรอยสักก็ได้” ซึ่งเป็นการกล่าวเสนอแนะให้ผู้ฟังรู้สึกสบายใจขึ้น โดยในตัวอย่างนี้ เป็นการใช้คำลงท้าย “นี่” ใส่ท้ายประโยคเสนอแนะหรือแนะนำให้ฟังนุ่มนวลขึ้น

- ตัวอย่าง 256 สถานการณ์: สไปโรสั่งให้เพ็กซ์กับชิปส์ลงมาดูว่ารถของใครมาจอดอยู่แถว ๆ
 ตึกทำงานของสไปโร เจ้าหน้าที่ของพวกเขา ซึ่งเมื่อเดินมาถึงรถคัน
 ดังกล่าว เพ็กซ์จึงถามความคิดเห็นของชิปส์ว่าจะควรจะทำอย่างไร
 กับรถคันนี้ดี

คู่สนทนา: ชิพส์ - เพ็กซ์

Pex: ‘**Whatcha think?**’ Pex asked his partner.

เพ็กซ์: “ແວ່ງາໃຈ” เพ็กซ์ถามคู่มือ

Chips: ‘**I think we don’t bother knocking.**’

ชิปส์: “ข้าว่าไม่ต้องเคาะเรียกหรอก”

(Eoin Colfer, 2004: 214-215 / ชมนารถ, 2548: 230)

ประโยค “I think we don’t bother knocking.” ในตัวอย่างนี้ ไม่ใช่ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบธรรมดา แต่เป็นประโยคที่แฝงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำคู่สนทนาเอาไว้ด้วย ซึ่งบริบทที่เป็นประโยคคำถาม “Whatcha think?” ถือเป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าประโยคที่ตามมาเป็นประโยคที่แสดงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่คู่สนทนาไม่รู้ว่าจะจัดการกับสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่อย่างไร ผู้พูดจึงกล่าวเสนอแนะความคิดเห็นของตนเองออกไปเพื่อให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ในตัวอย่างนี้ เป็นการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในเรื่องที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “หรอก” ใส่ท้ายประโยคในภาษาแปลให้ฟังนุ่มนวลขึ้น

จากตัวอย่าง 253-256 ผู้วิจัยพบว่า คำลงท้าย “สิ/ซิ/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นี่” และ “หรอก” แม้จะเป็นคำลงท้ายที่ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการแนะนำหรือเชิญชวนเหมือนกัน แต่จากตัวอย่างข้างต้นมีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “สิ” (ตัวอย่าง 253) สามารถใช้แทนคำลงท้าย “เถอะ” (ตัวอย่าง 254) ได้เพียงคำเดียว โดยที่นัยความหมายยังคงเดิม ในขณะที่คำลงท้ายคำอื่น ๆ นั้นไม่สามารถนำมาใช้แทนกันได้ เนื่องจากมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความ รวมทั้งขาดความเป็นธรรมชาติ

(7) บริบทแสดงการถามความคิดเห็นของคู่สนทนา

บริบทแสดงการถามความคิดเห็นของคู่สนทนา เป็นสิ่งที่ผู้แปลจำเป็นต้องพิจารณาจากบทสนทนาหรือคำบรรยายที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะแปล บริบทดังกล่าวถือเป็นปัจจัยที่สื่อให้ผู้แปลทราบว่าประโยคนั้น ๆ แฝงนัยการถามความคิดเห็นของผู้ฟังเอาไว้ ซึ่งบริบทนี้มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “นะ” และ “ละ/ละะ”

ตัวอย่าง 257	สถานการณ์:	โพลีพูดเป็นเชิงเชื้อเชิญให้คั๊ดจิ้นบอกสาเหตุที่เขาก่อการกบฏเพื่อยึดอำนาจสภาได้คืน
	คู่สนทนา:	โพลี – คั๊ดจิ้น
	Foaly:	‘So what’s this all about, Cudgeon?’ asked the centaur, raising his hooves just off the tiles. ‘And please don’t say world domination.’

โพลลี่: “แล้วที่ทำไปทั้งหมดนี้เพื่ออะไร คัดจิ้น?” เจ้าเซ็นทอร์ถามขึ้น พลังค่อย ๆ ขกึบเท้าขึ้นจากพื้นกระเบื้อง “อย่าบอกนะว่าหวังจะครองโลก”

...

Cudgeon: 'Not immediately. The Lower Elements will suffice for now.'

คำจิกจิก: “ไม่ใช่ตอนนี้ ตอนนี้แค่ครองสภากลางได้ก็พอแล้ว”

(Eoin Colfer, 2003: 154 / ขณนารณ, 2545: 173)

จากตัวอย่างนี้ บริบทที่ทำให้ทราบว่าเป็นประโยค “And please don’t say world domination.” เป็นประโยคที่แฝงนัยของการถามความเห็นหรือการเชิญชวนให้คู่สนทนาแสดงความคิดเห็นของตนเอง กลับมาบ้าง คือ บริบทที่เป็นประโยคคำถามที่โพลีลี้กล่าวว่า “So what’s this all about, Cudgeon?” จากบริบทนี้แสดงให้เห็นว่าโพลีลี้ต้องการให้คัตจิอันตอบอธิบายกลับมาว่าทำไมถึงวางแผนยึดครองอาณาจักรสภาได้คืน แม้บริบทดังกล่าวนี้จะเป็นประโยคคำถามที่คัตจิอันสามารถตอบได้ทันที แต่โพลีลี้ก็ยังไม่เปิดโอกาสให้คัตจิอันตอบ แต่กลับถามนำเชิงเชิญชวนให้คัตจิอันแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาว่า “And please don’t say world domination.” แทนการถามแบบตรง ๆ ซึ่งผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” ในประโยคภาษาแปล เพื่อสื่อนัยของการเชิญชวนให้คู่สนทนาแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความรู้สึกรักของตนเองออกมา

ตัวอย่าง 258

สถานการณ์:	อาร์ทิมิสถามฮอลลีว่านิ้วของเธอเป็นอย่างไรบ้าง หลังจาก นิ้วที่ขาดของเธอเพิ่งจะได้รับการรักษาให้ต่อติดกันเหมือนเดิม
คู่สนทนา:	อาร์ทิมิส – ฮอลลี

คู่สนทนา: อาร์ทิมิส – ฮอลดี

...Root curled Holly's fingers around the illegal acorn, thrusting her left hand deep into the shattered soil. He pulled a roll of tape from his belt, crudely securing the finger to roughly its original position. (Eoin Colfer, 2003: 158)

...รูตจับนิ้วมือของฮอตตี้ให้หนีบผลไ้ก้ต้องห้ามเม้นนั้นแล้วคันมือข้างซ้ายของเธอ
เข้าไปในกองดิน เขาดึงม้วนเทปกาวออกจากเข็มขัด แล้วพันเทปคิณิ้วชี้ที่ขาดเข้า
กับข้อเดิมของมันอย่างแน่นหนา (ชมณารถ, 2545: 178)

...

Artemis: ‘Holly. Holly, speak to me. **Your finger. Is it OK?**’

อาร์ทิมิส: “ฮอลลี่...ฮอลลี่ พูดยกับผมสิ นิ้วของคุณละ เป็นปกติไหม?”

...

Holly: ‘I think so,’ she said, ...

ฮอลลี่: “คิดว่าปกติ” เธอบอก ...

(Eoin Colfer, 2003: 160 / ชมนารถ, 2545: 180)

บริบทที่เป็นบทบรรยายว่า “Root curled Holly’s fingers around the illegal acorn, thrusting her left hand deep into the shattered soil. He pulled a roll of tape from his belt, crudely securing the finger to roughly its original position.” และบทสนทนาที่อยู่ข้างท้ายคำว่า “Your finger.” คือ “Is it OK?” เป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าคำว่า “Your finger.” เป็นคำที่แฝงนัยของการถามเอาไวบริบทเหล่านี้ทำให้ทราบว่าฮอลลี่นิ้วขาดและสลับไป ส่วนอาร์ทิมิสเป็นผู้แนะนำว่าให้ใช้ผลโถกรักษานิ้วของฮอลลี่ ดังนั้น คำว่า “Your finger.” หรือที่ผู้แปลแปลว่า “นิ้วของคุณละ” จึงแฝงนัยว่าอาร์ทิมิสต้องการให้ฮอลลี่ตอบว่านิ้วของตนเองเป็นอย่างไรบ้าง โดยคำลงท้าย “ละ” เป็นคำลงท้ายที่ใช้เพื่อสื่อนัยของการถามที่ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง ในตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าประโยค “นิ้วของคุณละ” สามารถสื่อนัยของการถามได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีประโยค “เป็นปกติไหม” ต่อท้ายก็ได้

จากตัวอย่าง 257-258 ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “ละ” (ตัวอย่าง 258) สามารถนำมาใช้แทนคำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 257) ได้ แต่ในทางกลับกัน คำลงท้าย “นะ” ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “ละ” ได้ เนื่องจากมีผลทำให้ประโยคไม่สื่อความ

(8) บริบทแสดงการกล่าวแย้ง

การที่จะทราบได้ว่าประโยคที่จะแปล มีนัยของการกล่าวแย้งแฝงอยู่หรือไม่นั้น จำเป็นต้องพิจารณาจากบทสนทนาที่นำมา เนื่องจากบทสนทนานี้จะเป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าประโยคที่ตามมานั้น คู่สนทนามีความคิดเห็นขัดแย้งกันหรือไม่ บริบทแสดงการกล่าวแย้งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 4 คำ คือ คำลงท้าย “สิ” “นะ” “นี่” และ “หรอ?”

ตัวอย่าง 259 สถานการณ์: คาร์ล่าต้องการสั่งให้โลฟเฟอร์ไปจับตัวอาร์ทิมิส แต่เนื่องจากมีคนอื่นอยู่ด้วย เธอจึงกล่าวแบบอ้อมค้อม ซึ่งทำให้โลฟเฟอร์ไม่เข้าใจจึงกล่าวแก้ไขในสิ่งที่เขาคิดว่าคาร์ล่าเข้าใจผิด แต่คาร์ล่าก็

กล่าวแย้งโลฟเฟอร์อีกครั้ง เพื่อเตือนสติโลฟเฟอร์ว่า แท้จริงแล้วที่เธอพูดแบบนั้นออกมามันหมายความว่าอย่างไรกันแน่

คู่สนทนา: คาร์ล่า – โลฟเฟอร์

Loafers: ‘**I don’t have a brother,**’ protested Loafers.

โลฟเฟอร์: “ผมไม่มีน้องชาย” โลฟเฟอร์ค้านอีกครั้ง

Carla: ‘**Of course you do.** The one with the keys to Uncle Pat’s house. He’s a regular little monkey.’

คาร์ล่า: “มีสิ คนที่ถือกุญแจบ้านของลุงแพ็ต เจ้าลิงกังตัวเล็กไง”

(Eoin Colfer, 2004: 117 / ชมนารณ, 2548: 132)

ตัวอย่าง 260 สถานการณ์: สไปโรกล่าวแย้งเพียร์สัน นักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานให้กับเขา ว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบ์ ที่เขาชิงมาจากอาร์ทิมิสนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์ เหมือนที่เพียร์สันคิด

คู่สนทนา: สไปโร - เพียร์สัน

Pearson: ‘**It’s useless,**’ said the scientist, whose name was Doctor Pearson.

เพียร์สัน: “มันไร้ประโยชน์ครับ” นักวิทยาศาสตร์ชื่อดอกเตอร์เพียร์สันกล่าวขึ้น

...

Spiro: ‘**I don’t think so,** Pearson,’ he said...

สไปโร: “ฉันว่าไม่นะ เพียร์สัน” เขาบอก ...

(Eoin Colfer, 2004: 110 / ชมนารณ, 2548: 125)

ตัวอย่าง 261 สถานการณ์: โลฟเฟอร์ซึ่งเป็นลูกน้องของพ่อบุญธรรมของคาร์ล่าไม่เข้าใจในสิ่งที่คาร์ล่าสั่ง ซึ่งเป็นวิธีการพูดของพวกเขาทำผิดกฎหมายเมื่อมีคนอื่นรวมอยู่ด้วย โลฟเฟอร์จึงกล่าวแย้งในสิ่งที่เขาคิดว่าคาร์ล่าเข้าใจผิด

คู่สนทนา: โลฟเฟอร์ - คาร์ล่า

Carla: ‘**Ireland. Your Uncle Pat is sick.**’

คาร์ล่า: “ไอร์แลนด์ ลุงแพ็ตของแกป่วย”

...

Loafers: ‘Uncle Pat? **I don’t have an Uncle Pat.**’

โลฟเฟอร์: “ลุงแพ็ตหรือ แต่ผมไม่มีลุงชื่อแพ็ตนี่”

(Eoin Colfer, 2004: 116-117 / ชมนารณ, 2548: 132)

ตัวอย่าง 262 สถานการณ์: ฮอลลี่เรียกอาร์ทิมิสว่าผู้ร้าย แต่บัตเลอร์ ซึ่งเป็นคนคุ้มกันของอาร์ทิมิส ไม่เห็นด้วยกับเธอ จึงกล่าวแย้งกลับไป

คู่สนทนา : บัตเลอร์ - ฮอลลี่

Holly: ‘But your sister. **Are you willing to risk her life out of loyalty to a felon?**’

ฮอลลี่ : “แล้วน้องสาวของเจ้าล่ะ เจ้าเต็มใจจะเอาชีวิตเธอมาเสี่ยงเพียงเพราะความภักดีกับผู้ร้ายคนหนึ่งงั้นหรือ”

Butler: ‘**Artemis is no felon, miss**, he is a genius. Now please remove yourself from my sightline. I am monitoring the main entrance.’

บัตเลอร์: “อาร์ทิมิสไม่ใช่ผู้ร้ายหรอกคุณ เขาเป็นอัจฉริยะ ที่นี้ช่วยหลบไปจากหน้าจอของผมด้วย ผมกำลังเฝ้าประตูใหญ่อยู่”

(Eoin Colfer, 2002: 252 / ชมนารณ, 2544: 264)

จากตัวอย่าง 259-262 จะเห็นได้ว่าบริบทที่เป็นประโยชน์สนทนานำในภาษาดั้งเดิมนั้น คู่สนทนากล่าวบอกเล่าถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งขึ้นมา แต่ผู้พูดมีความคิดเห็นขัดแย้งกับเรื่องที่ตนเองได้ฟังจากคู่สนทนา จึงกล่าวแย้งกลับไปในเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความคิดของอีกฝ่าย เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล พบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “สิ” (ตัวอย่าง 259) คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 260) คำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 261) และคำลงท้าย “หรอก” (ตัวอย่าง 262) ใส่ท้ายประโยคที่แสดงนัยของการกล่าวแย้งเพื่อยืนยันสิ่งที่ผู้พูดไม่เห็นด้วยกับผู้ฟังให้ชัดเจนและหนักแน่นขึ้น

ตัวอย่างที่ 4 ตัวอย่างที่ผู้วิจัยยกมานำเสนอ มีข้อสังเกตว่า คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 260) คำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 261) และคำลงท้าย “หรอก” (ตัวอย่าง 262) สามารถนำมาใช้แทนกันได้ทุกคำ เพราะจากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าในประโยคที่มีคำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ประกอบอยู่ล้วนเป็นประโยคกล่าวแย้งแบบปฏิเสธ ส่วนคำลงท้าย “สิ” (ตัวอย่าง 259) แม้จะใช้ในประโยคกล่าวแย้งที่มีเนื้อความเชิงบอกเล่า ก็สามารถใส่คำลงท้าย “นะ” กับ “นี่” แทนได้เช่นกัน แต่ไม่สามารถใช้

(11) บริบทแสดงการเตือน

บริบทที่ช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าประโยคที่จะแปลนั้น เป็นประโยคที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อเนื้อหาของบทตอน ได้แก่ บทสนทนาและบทบรรยายที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะแปล ซึ่งบริบทเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยสื่อให้ทราบถึงความหมายที่แท้จริงของประโยค บริบทแสดงการเตือนในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 คำ คือ คำลงท้าย “นะ” และ “ละ”

ตัวอย่าง 265 สถานการณ์: ฮอลดีรู้สึกว่าคาถาที่จูเลียตกับมัลชต่อล้อต่อเถียงกันอยู่ได้ จึงพูด
เตือนแทรกขึ้นมาว่า ให้เลิกเถียงกันได้แล้ว และพยายามช่วยกัน
หาทางช่วยเหลืออาร์ทิมิส ซึ่งถูกสไปโรจับตัวไป

คู่สนทนา: ฮอลดี-จูเลียต

Holly: ‘Quiet!’ she hissed. ‘Both of you! **We’re on a tight schedule in case you’d forgotten. Juliet, your precious principal is stuck in a room up there waiting for me to show up.** It’s five minutes past four already. The guards are due to change in less than an hour, and I still have to finish mesmerizing these goons. We have a fifty-five-minute window here. Let’s not waste it arguing.’

ฮอลลี: “เจียบ!” เธอกระซิบเสียงคุ “ทั้งคู่เลย! เรามีเวลาน้อยนะ ลืมไป
แล้วหรือไง จูเลียต ผู้ว่าจ้างคนสำคัญของเจ้าติดอยู่ในห้องบนโน้น
นะ เขากำลังรอให้ข้าขึ้นไปช่วย นี่ก็ปาเข้าไปตีสี่ห้านาทีกแล้ว ยาม
จะเปลี่ยนกะในอีกไม่ถึงชั่วโมง แล้วข้าก็ยังไม่ได้สะกดจิตเข้าสอง
คนนี่เลย เรามีเวลาเหลืออีกแค่ห้าสิบห้านาที อย่ามาเสียเวลาเถียง
กันเลย”

(Eoin Colfer, 2004: 228 / ขณารณ, 2548: 244)

จากตัวอย่างนี้ ประโยค “Juliet, your precious principal is stuck in a room up there waiting for me to show up.” ไม่ใช่ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบธรรมดา แต่เป็นประโยคที่แฝงนัยว่าผู้พูดต้องการเตือนผู้ฟัง โดยบริบทที่ฮอลลีวู้ดกล่าวไว้ว่า “We’re on a tight schedule in case you’d forgotten.” หรือที่แปลแปลว่า “เรามีเวลาน้อยนะ ลืมไปแล้วหรือไง” เป็นบริบทที่ช่วยสื่อให้ทราบนัยที่แฝงมา

(12) บริบทแสดงการปลอมใจ

การที่จะทราบได้ว่าประโยคไหนแฝงนัยของการปลอมใจเอาไว้หรือไม่ ก็จำเป็นต้องพิจารณาจากบทสนทนาหรือคำบรรยายที่อยู่แวดล้อมประโยคนั้น ๆ ซึ่งบริบทแสดงการปลอมใจมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “น่า” เพียงคำเดียว

- ตัวอย่าง 267 สถานการณ์: โพลีกับฮอลลีสามารถช่วยชีวิตบัตเลอร์ไว้ได้ แต่ที่หน้าอกของบัตเลอร์กลับมีตัวอักษรคล้ายตัว I ติดอยู่ ซึ่งฮอลลีกังวลว่าอาร์ทิมิสจะไม่ชอบ โพลีจึงปลอมใจเธอ
- คู่สนทนา: โพลี – ฮอลลี
- Foaly: ‘Kevlar,’ explained Foaly. ‘Some of it must have replicated. Not enough to kill him, thankfully, but enough to slow down his breathing. Butler won’t be running any marathons with those fibres clinging to his ribs.’
- โพลี: “เส้นใยเคฟลาร์” โพลีอธิบาย “บางเส้นคงถูกสร้างขึ้นมาด้วยโชคที่ไม่ส่งผลให้เขาถึงแก่ชีวิต แต่ก็มากพอจะส่งผลกับการหายใจ มีพวกเส้นใยแบบนี้อยู่ในซี่โครง บัตเลอร์คงจะวิ่งมาราธอนไม่ได้แน่”
- Holly: ‘What’s the red line?’
- ฮอลลี: “แล้วเส้นสีแดงคืออะไร”
- Foaly: ‘At a guess, I’d say dye. There must have been writing on the original bulletproof jacket.
- โพลี: “ถ้าให้เดา ผมคิดว่าสีย้อม มันคงเป็นสัญลักษณ์ที่เขียนอยู่บนเสื้อเกราะกันกระสุน”

Holly glanced around the surgery. Butler’s vest lay discarded in a corner.

The letters ‘FBI’ were printed in red across the chest. There was a small hole in the centre of the ‘I’

ฮอลลีมองไปรอบ ๆ ห้อง เสื้อเกราะกันกระสุนของบัตเลอร์วางทิ้งไว้ที่มุมห้อง ตัวอักษร FBI สีแดงพิมพ์อยู่ที่หน้าอก มีรูเล็ก ๆ เจาะทะลุตรงกลางตัวอักษร I

Foaly: ‘Ah well,’ said the centaur. ‘It’s a small price to pay for his life ...’

โพลลี่: “ก็ยังคงน่า” เซนเทอร์พูด “เรื่องนิดเดียวเอง ถ้าแลกกับชีวิตของเขา ...”

(Eoin Colfer, 2004: 84 / ชมนารถ, 2548: 97)

จากตัวอย่างนี้ คำว่า “Ah well” เป็นคำที่แฝงนัยความหมายว่าผู้พูดต้องการปลอบใจในสิ่งที่คู่สนทนาารู้สึกกังวล บริบทที่ทำให้ทราบว่าคำดังกล่าวแฝงนัยว่าผู้พูดต้องการปลอบใจผู้ฟัง คือ บริบทที่เป็นบทสนทนาและบทบรรยายที่อยู่แวดล้อมคำว่า “Ah well” ซึ่งบริบทเหล่านี้ทำให้ทราบว่าการที่โพลลี่รู้สึกไม่สบายใจในสิ่งที่เกิดขึ้น โพลลี่จึงกล่าวปลอบใจว่า “Ah well” หรือที่ผู้แปลแปลว่า “ก็ยังคงน่า” โดยคำลงท้าย “น่า” ในตัวอย่างนี้ถือเป็นคำลงท้ายที่ใส่ลงไปเพื่อให้ประโยคภาษาแปลฟังนุ่มนวลขึ้น

(13) บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกตกใจหรือกลัว

บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกตกใจหรือกลัว หมายถึง บริบทที่เป็นบทบรรยายบรรยายากของเรื่องว่าในขณะนั้น ๆ มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง ซึ่งบริบทดังกล่าวนี้มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “ละ” เพียงคำเดียว

ตัวอย่าง 268 สถานการณ์: พวกทีมกู้สถานการณ์ที่มาช่วยซอลลี่ที่ถูกล่าสัตว์ป่าไม่สามารถเอาชนะบัตเลอร์ คนคุ้มกันของอาร์ทิมิส ได้แม้แต่คนเดียว ทีมกู้สถานการณ์คนหนึ่งเผชิญหน้ากับบัตเลอร์ จึงอุทานแสดงความรู้สึกตกใจกลัวออกมา

. คู่สนทนา: ทีมกู้สถานการณ์ - ทีมกู้สถานการณ์

The squad stepped back carefully until they were standing on the manicured grassy verge. The figure before them was indeed impressive, without doubt the biggest human any of them had ever seen.

กำลังที่เหลือก้าวถอยหลังอย่างระวังไปยืนรอรอบพุ่มหญ้าที่ตัดแต่งเป็นแนว ร่วงที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าช่างน่ากลัวจริง ๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นมนุษย์ตัวใหญ่ที่สุดที่พวกเขาเคยเห็น

Retrieval: ‘D’Arvit,’ breathed Two.

ทีมกู้สถานการณ์: “ช่วยละดู” สองกระซิบ

(Eoin Colfer, 2002: 134-135 / ชมนารณ, 2544: 140)

คำว่า “D’Arvit” ผู้วิจัยพบว่าไม่มีความหมายตามพจนานุกรม ดังนั้นการที่จะทราบได้ว่าคำว่า “D’Arvit” ใช้แสดงนัยความหมายแบบใดนั้น ก็จำเป็นต้องพิจารณาจากบริบทที่อยู่แวดล้อมคำดังกล่าว ในตัวอย่างนี้ คำว่า “D’Arvit” ใช้แสดงนัยของความตกใจหรือความกลัว โดยบทบรรยาย “The squad stepped back carefully until they were standing on the manicured grassy verge. The figure before them was indeed impressive, without doubt the biggest human any of them had ever seen.” ถือเป็นบริบทที่แสดงให้ทราบว่า ผู้พูดรู้สึกตกใจกลัวกับสิ่งที่ตนเองได้พบเห็น ซึ่งผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ละ” ใส่ท้ายคำสับถ “ช่วย” เพื่อให้คำสับถในภาษาไทยนั้นฟังรื่นหู และมีความเป็นธรรมชาติ

จากการศึกษาบริบทในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด พบว่ามี 13 ประการ ได้แก่ บริบทแสดงความลึกลับหรือไม่แน่ใจ บริบทแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน บริบทแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ ได้ตอบหรืออธิบาย บริบทแสดงนัยประชดประชันหรือไม่พอใจ บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ บริบทแสดงการแนะนำหรือเชิญชวน บริบทแสดงการถามความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา บริบทแสดงการกล่าวแย้ง บริบทแสดงการท้าทาย บริบทแสดงการถามซ้ำ บริบทแสดงการเตือน บริบทแสดงการปลอบใจ และบริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกตกใจหรือกลัว

5.2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย

วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ในกรณีที่ไม่มีปัจจัยหรือบริบทใดในภาษาต้นฉบับเป็นเครื่องบ่งบอกการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้แปลก็ต้องใช้วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยของตนเองเข้าไปมีส่วนช่วยตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้าย ซึ่งวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในกรณีนี้ หมายถึง การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยที่ผู้ใช้ภาษาไทยมักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคเสมอ จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล 2 กลุ่มคำลงท้าย ได้แก่

5.2.1 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงสถานภาพ

การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงสถานภาพเป็นการวิเคราะห์คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังสามารถแสดงให้เห็นเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะะ” “โว้ย/เว้ย” การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงสถานภาพแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

5.2.1.1 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความสุภาพ

การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความสุภาพเป็นการวิเคราะห์วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเพื่อแสดงความสุภาพที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” และ “ค่ะ” วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มนี้ มีประการเดียว คือ การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย ซึ่งเป็นการพิจารณาจากความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนาแล้ว จึงตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล จากข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพทั้ง 3 คำ

ตัวอย่าง 269	สถานการณ์:	อาร์ทิมิสเข้าไปหาแม่ที่ป่วยเป็นโรคประสาทในห้องนอนของแม่ ซึ่งเธอได้ถามอาร์ทิมิสว่าเขาหายไปไหนมาตั้งนาน
	กลุ่มสนทนา:	อาร์ทิมิส – แองเจลิน (ลูก – แม่)
	Angeline:	‘Artemis, darling, where have you been?’
	แองเจลิน:	“อาร์ทิมิสลูกรัก หายไปไหนมา”
	...	
	Artemis:	‘School trip, Mother. Skiing in Austria.’
	อาร์ทิมิส:	“ไปทัศนศึกษากับโรงเรียนครับแม่ เล่นสกีที่ออสเตรีย”

(Eoin Colfer, 2002: 21 / ชมนารถ, 2544: 22)

- ตัวอย่าง 270 สถานการณ์:

ผู้การรุดสั่งให้ฮอลลี ลูกน้องของเขา ไปพาตัวอาร์ทิมิสและ
บัดเลอร์ลงมาสอบสวนเกี่ยวกับเรื่องการค้าขายแบดเดอร์กับพวก
ก๊อบลิน

คู่สนทนา:

ฮอลลี – รูด (ลูกน้อง – หัวหน้า)

Holly:

Butler?’

ฮอลลี่:

“บัดเลอร์หรือคะ”

Root:

‘Yes, Butler.’ Root paused...

รูด:

“ใช่ บัดเลอร์” รูดนิ่งอึ้งไป...

(Eoin Colfer, 2003: 38 / ขมพารณ, 2545: 46)

- ตัวอย่าง 271 สถานการณ์: จูเลียตแจ้งให้บลันต์ ลูกน้องของสไปโรทราบ ว่า ไม่นักบินอยู่ในเครื่องบิน เนื่องจากอาร์ทิมิส เจ้านายของเธอ เป็นคนขับเครื่องบินมาด้วยตนเอง

คู่สนทนา: จูเลียต – บลันต์ (คนแปลกหน้า – คนแปลกหน้า)

Juliet: ‘**Master Artemis flies the plane,**’ replied Juliet ...

จูเลียต: “นายน้อยอาร์ทิมิสขับมาเองค่ะ” จูเลียตตอบ ...

(Eoin Colfer, 2004: 185 / ฌมพารณ, 2548: 201)

จากตัวอย่าง 269 คำว่า “Mother” ในต้นฉบับภาษาอังกฤษถือเป็นคำที่ช่วยสื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาได้อย่างชัดเจนว่าคู่สนทนามีความสัมพันธ์เป็นแม่-ลูกกัน ซึ่งในภาษาแปล จะเห็นว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ครับ” เพื่อแสดงนัยของความสุภาพและความเคารพที่ลูกชายมีต่อแม่ ส่วนตัวอย่าง 270-271 เมื่อพิจารณาจากภาษาต้นฉบับพบว่าไม่มีคำใดบ่งบอกให้ทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพในภาษาฉบับแปลเลย แต่ผู้แปลก็ได้ใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพใส่ท้ายประโยคเพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา โดยตัวอย่าง 270 ผู้แปลใช้คำลงท้าย “คะ” ใส่ท้ายประโยคเพื่อแสดงนัยของความสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อหัวหน้า และตัวอย่าง 271 เป็นการใช้คำลงท้าย “ค่ะ” ใส่ท้ายประโยคเพื่อแสดงนัยของความสุภาพระหว่างบุคคลที่ไม่รู้จักคุ้นเคยกัน ซึ่งทั้ง 3 ตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพในภาษาฉบับแปล เนื่องจากในสังคมไทยจะให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพหรือความอ่อนน้อมต่อผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า

ตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าผู้แปลจะใช้คำลงท้าย “ครับ” เมื่อผู้พูดเป็นผู้ชาย ส่วนคำลงท้าย “คะ” และ “ค่ะ” จะใช้ในกรณีที่ผู้พูดเป็นผู้หญิง และจากข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย “ครับ” และคำลงท้าย “คะ” สามารถใช้ได้ทั้งกับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบและประโยคคำถาม ส่วนคำลงท้าย “ค่ะ” ใช้กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเพียงอย่างเดียว

5.2.1.2 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความไม่สุภาพ

การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงความไม่สุภาพเป็นการวิเคราะห์วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่มักจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมกัน หากใช้กับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทจะถือว่าไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะะ” และ “โวย/เว้ย” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ พบว่าวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มนี้ มีประการเดียว คือ การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย ซึ่งเป็นการพิจารณาจากความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนาแล้วจึงตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ผู้วิจัยพบว่าสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพทั้ง 3 คำ

ตัวอย่าง 272 สถานการณ์: ไนล์ ดินาล และโอมอนยังไม่สามารถเข้าสู่การรุดตามที่ได้รับคำสั่งมาได้ ซึ่งถ้าหากผู้การรุดรอดชีวิตไปได้ พวกเขาต้องโดนหัวหน้าของพวกเขาลงโทษแน่ ๆ ดินาลจึงถามโอมอน และไนล์ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี

คู่สนทนา: ดินาล – ไนล์และโอมอน (เพื่อนร่วมงาน – เพื่อนร่วมงาน)

D’nall: ‘So what do we do? I got the looks in this outfit. That must make you the brains.’

ดินาล: “แล้วจะทำไมล่ะวะ ในพวกเราข้าหล่อสุด งั้นหน้าที่ที่ต้องใช้ชะ-หมองเป็นของแกก็ละกัน”

(Eoin Colfer, 2003: 141 / ขณารณ, 2545: 158)

ตัวอย่าง 273 **สถานการณ์:** บัณฑิตเอ็กซ์กำลังทำเป็นขี้โมโหพวกกลุ่มคนที่ทำเรือ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจให้อาร์ทิมิสหลงไปในเรือ
ข้อเสนอแนะ: บัณฑิตเอ็กซ์ – กลุ่มคนที่ทำเรือ (คนแปลกหน้า – คนแปลกหน้า)

Butler: ‘Yep, you’re a pathetic-looking bunch, right enough,’ went on Butler blithely. ‘Oh, I’ve no doubt you would have passed as men during the famine. But by today’s standards you’re little more than a pack of blouse-wearing weaklings.’

บัตเลอร์: “ແ່ງ ພວກແມ້ນຄູທຸເຣຊຈິງ ໆ ວະ” ບັດເລີ້ຣ໌ຫາເຣື່ອງຕໍ່ “ສມັຍອດ ອຍາກພວກແກ່ງຄູເປັນຜູ້ຊາຍຢູ່ມັ່ງ ແຕ່ສມັຍນີ້ຊ້າວ່າພວກແກ່ງເມື່ອນ ໄອ້ ຈີ້ແຢ່ນຸ່ງກະໂປຣງມາກວ່າ”

(Eoin Colfer, 2002: 91 / ชมนารณ, 2544: 97)

ตัวอย่าง 274 สถานการณ์: วาสลิกินบอกให้คามาร์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาทราบว่า
อาร์ทิมิส ฟาวล์ ไม่ได้เป็นเด็กธรรมดาอย่างที่คามาร์คิด

คู่สนทนา: วาสลิกิน – คามาร์ (เพื่อนร่วมงาน – เพื่อนร่วมงาน)

Vassikin: ‘But my contact swears that this boy, Fowl, is sighted all over the world, on the same day. The same hour.’

วาสลิกิน: “ແຕ່ຄົນທີ່ຊ້າຮູ້ຈັກຢືນຢັນວ່າມີຄົນເຫັນໄອ້ເດັກຟາວລ໌ນັ້ນຢູ່ທັງໂລກໃນ
ວັນເດືອນດັ່ງກັນແລະໃນເວລາເດືອນດັ່ງກັນດ້ວຍນະໂວ້ຍ”

(Eoin Colfer, 2003: 267 / ชมนารณ, 2545: 297)

จากตัวอย่าง 272-274 ในภาษาต้นฉบับไม่มีปัจจัยใดบ่งบอกให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพในภาษาฉบับแปลเลย แต่เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล จะเห็นว่าในตัวอย่าง 272 มีการใช้คำลงท้าย “วะ” เพื่อสื่อถึงสนทนาสนมระหว่างคู่สนทนาชายที่เป็นเพื่อนร่วมงานกัน ตัวอย่าง 273 ใช้คำลงท้าย “วะ” เพื่อสื่อถึงของของความไม่สุภาพระหว่างคู่สนทนาชายที่เป็นบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ก็ไม่ชอบหน้ากัน และตัวอย่าง 274 ใช้คำลงท้าย “โวย” เพื่อสื่อถึงสนทนาสนมระหว่างคู่สนทนาชายที่เป็นเพื่อนร่วมงานกันเหมือนตัวอย่าง 272 ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพในตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยพบว่าสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพในภาษาฉบับแปล โดยเป็นการพิจารณาจากความสัมพันธ์ของคู่สนทนาแล้วจึงเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมและสอดคล้องกับคู่สนทนา

ในตัวอย่างทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้น พบว่าผู้แปลจะใช้คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพในกรณีที่เป็นสนทนาระหว่างผู้ชายด้วยกัน จากข้อมูลของผู้วิจัยไม่มีปรากฏว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้กับผู้พูดที่เป็นผู้หญิงเลย โดยผู้แปลใช้คำลงท้าย “วะ” กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบและประโยคคำถาม ส่วนคำลงท้าย “วะ” และคำลงท้าย “โวย/เว้ย” พบว่าผู้แปลใช้กับประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเพียงอย่างเดียว

5.2.2 การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด

การใช้คำลงท้ายภาษาไทยที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดเป็นการวิเคราะห์วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งของผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” “ไง” “ซิ/สิ/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นะ” “นะ” “นา” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละ” “หรือก/ร็อก” “แหละ” จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลคำลงท้ายในกลุ่มนี้ พบว่าวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้มีประการเดียว คือ การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย โดยเป็นการใช้คำลงท้ายที่เกิดมาจากความคุ้นชินของผู้ใช้ภาษาไทย ที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ ผู้วิจัยพบว่าการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูดที่ใช้แสดงนัยของการเน้น 4 คำ คือ คำลงท้าย “นะ” “นะ” “นี่” และ “แหละ”

ตัวอย่าง 275	สถานการณ์:	มัลช่นถึงชีวิตของการเกิดเป็นคนแคระที่ไม่ชอบแสงแดดให้อาร์ทิมิสฟัง
	คู่สนทนา:	มัลช – อาร์ทิมิส
	Mulch:	‘Being photosensitive makes it difficult to exist among humans. To be honest, I’m a bit fed up of this life. ’
	มัลช:	“แสงแดดทำให้ข้าใช้ชีวิตร่วมกับพวกมนุษย์ลำบาก บอกตามตรงนะ ข้าเบื่อชีวิตแบบนี้แล้ว”

(Eoin Colfer, 2004: 145 / ชมนารณ, 2548: 160)

- ตัวอย่าง 276 สถานการณ์: คัดจิ้น ซึ่งเป็นผู้วางแผนก่อการกบฏเพื่อยึดครองอำนาจ
สภาใต้ดิน กำลังพูดถึงแผนการยึดครองอำนาจที่เขาวางแผนไว้
ให้โฟลลี ซึ่งเป็นคนที่ไม่ชอบฟัง

คู่สนทนา: คัดจิ้น – โฟลลี

Cudgeon: ‘Save your ointment, donkey boy,’ said Cudgeon’s voice in his
ear. ‘I have a feeling **you**’ll be developing some head problems
of your own.’

คัดจิ้น: “เก็บขี้ผึ้งของแกไว้เถอะ ไอ้ลาโจ” เสียงของคัดจิ้นดังเข้าที่หู
“ข้าว่าแกจะกำลังจะมีปัญหาปวดหัวของตัวเองรออยู่แล้ว”
(Eoin Colfer, 2003: 147 / ชมนารถ, 2545: 166)

ตัวอย่าง 277 สถานการณ์: มัลชกับจูเลียตสามารถบุกเข้าไปในตึกทำงานที่มีระบบรักษาความ
ปลอดภัยที่ดีเยี่ยมของสไปโรได้ เพียงเพราะว่าสไปโรนั้นไม่
รอบคอบที่มองข้ามสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ไป มัลชจึงดำเนินการทำงาน
ของสไปโรให้จูเลียตฟัง

คู่สนทนา: มัลช – จูเลียต

Mulch: ‘**Typical Mud Man,**’ said Mulch. ‘Spiro spends millions on a
security system, and it all falls apart because of one battery.’

มัลช: “มนุษย์โคลนนี้สะเพร่าจริง ๆ” มัลชดำนิ “สไปโรเสียเงินเสีย
ทองเป็นล้าน ๆ กับระบบรักษาความปลอดภัยนี้ แต่กลับมตาย
น้ำเต้านเพราะแบตเตอรี่เพียงก้อนเดียว”
(Eoin Colfer, 2004: 232 / ชมนารถ, 2548: 248)

ตัวอย่าง 278 สถานการณ์: ผู้การรูดซึ่งเป็นหัวหน้าของโฟลลีสั่งให้โฟลลีตรวจสอบว่าใคร
เป็นตัวการที่นำเอาของที่ถูกลักขโมยทิ้งไปแล้วมารีไซเคิลสร้างเป็น
กระสวยขนส่งลำใหม่ รวมถึงการลักลอบเอาปืนเลเซอร์ซอฟต์แวร์
โนสที่ถูกสั่งรีไซเคิลไปแล้วออกมาใช้งานอีก

คู่สนทนา: รูด – โฟลลี

Root: ‘No, Foaly. **You** get on it. This is priority. So give your
conspiracy theories a rest for a few days and find me the

inside fairy who's selling this junk.'

รูต: “ไม่ โพลลี่ คุณนั่นแหละที่ต้องเป็นคนทำ นี่เป็นงานสำคัญอันดับ
หนึ่งตอนนี้ เพราะนั่นทั้งไอ้ทฤษฎีสมรู้ร่วมคิดที่ฝังอยู่ในหัวคุณ
เอาไว้ก่อน แล้วหาตัวแพร่หนอนบอนไส้ที่เอาของพวกนี้ออกไป
ขายมาให้ได้”

(Eoin Colfer, 2003: 37 / ชมนารณ, 2545: 44)

จากตัวอย่าง 275-278 จะเห็นได้ว่าไม่มีคำหรือข้อความใด ๆ ที่แสดงการเน้นปรากฏใน
ภาษาต้นฉบับเลย แต่ผู้แปลเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการเน้นในภาษาฉบับแปลได้มากถึง 4 คำด้วยกัน
คือ คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 275) คำลงท้าย “นะ” (ตัวอย่าง 276) คำลงท้าย “นี่” (ตัวอย่าง 277) และ
คำลงท้าย “แหละ” (ตัวอย่าง 278) ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายเพื่อแสดงนัยของการเน้นในตัวอย่าง
เหล่านี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจะน่าจะเป็นผลมาจากการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยที่มักจะมีการ
ใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ

ในตัวอย่างทั้ง 4 ตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยสังเกตพบว่า แม้คำลงท้ายทั้ง 4 คำดังกล่าวจะใช้
ประกอบประโยคเพื่อแสดงนัยของการเน้นเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถใช้
คำลงท้ายทั้ง 4 คำนี้แทนกันได้ทุกครั้งเสมอไป ซึ่งการที่จะเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการเน้นคำใดนั้น
ผู้วิจัยมีความเห็นว่าจำเป็นต้องพิจารณาจากรูปประโยคของภาษาแปลเป็นหลักด้วย เพราะคำลงท้าย
บางคำหากใช้ไม่เหมาะสมก็อาจส่งผลให้ประโยคขาดความเป็นธรรมชาติหรือแปรเปลี่ยน
ความหมายไปได้

จากการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการ
เลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล พบว่า โดยส่วนใหญ่แล้ว การเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับ
แปลจะขึ้นอยู่กับปัจจัยของภาษาต้นฉบับเป็นสำคัญ แต่ก็มีข้อมูลบางส่วนที่จำเป็นต้องใช้วัฒนธรรม
การใช้ภาษาไทยเข้าไปมีส่วนช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ในกรณีที่ไม่มีปัจจัยใดในภาษาต้นฉบับ
เป็นเครื่องบ่งบอกการเลือกใช้คำลงท้าย ซึ่งสามารถสรุปปัจจัยในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้
ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำในภาษาฉบับแปล ได้ดังตารางด้านล่างนี้

ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย พบว่า แบ่งออกเป็น 4 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) การพิจารณาจากคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ เช่น คำแสดงการถาม คำแสดงการคาดเดา หรือคาดคะเน ฯลฯ 2) การพิจารณาจากเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ เช่น เครื่องหมายคำถาม (?) หรือเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) 3) การพิจารณาจากโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ เช่น โครงสร้างประโยคคำถาม โครงสร้างประโยคคำสั่ง ฯลฯ และ 4) การพิจารณาจากบริบทในภาษาอังกฤษ เช่น บริบทแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำ บริบทแสดงนัยประชดประชันหรือไม่พอใจ ฯลฯ ซึ่งสามารถสรุปปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

คำลงท้าย	ปัจจัยในภาษาอังกฤษ			
	คำหรือสำนวน	เครื่องหมายวรรคตอน	โครงสร้างประโยค	บริบท
คำลงท้ายแสดงการถาม				
ไหม/มัย	✓	✓	✓	✓
หรือ/รี/เรอะ/หรือ	✓	✓	✓	✓
คำลงท้ายแสดงสถานภาพ				
ครับ/คับ/คัก	✓	-	-	-
กะ	✓	-	-	-
กะ	✓	-	-	-
วะ	✓	-	-	-
วะ	-	-	-	-
โว้ย/เว้ย	✓	-	-	-
คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด				
กระมัง/มั่ง	✓	-	-	✓
ไง	-	-	✓	✓
ซี/สิ/ดิ	✓	✓	✓	✓
เถอะ/เหอะ	✓	-	✓	✓
นะ	✓	✓	✓	✓
นะ	✓	-	✓	-

คำลงท้าย	ปัจจัยในภาษาอังกฤษ			
	คำหรือสำนวน	เครื่องหมาย วรรคตอน	โครงสร้าง ประโยค	บริบท
นำ	✓	-	-	✓
นี่	✓	-	✓	✓
แน่ะ	✓	-	✓	✓
ละ/ล่ะ	✓	✓	✓	✓
หรือก/รื้อก	✓	-	✓	✓
แหละ	✓	-	✓	✓

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำ หากปัจจัยในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายคำใด ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “✓” และหากคำลงท้ายคำใดไม่ปรากฏว่ามีปัจจัยในภาษาอังกฤษเป็นเครื่องช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “-” ซึ่งในตารางที่ 1 นี้จะเห็นว่า ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้คำลงท้าย จากตารางจะสังเกตเห็นว่าคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายทุกกลุ่มคำลงท้าย โดยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายถึง 18 คำลงท้ายด้วยกัน จะมีก็แค่เพียง 2 คำลงท้ายเท่านั้น ที่ไม่มีการใช้คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยบ่งบอกในการเลือกคำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ซึ่งได้แก่ คำลงท้าย “วะ” และ “ไง” รองลงมา คือ การพิจารณาจากบริบทในภาษาอังกฤษ โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ และเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ซึ่งพบว่ามีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 2 กลุ่มคำลงท้าย คือ กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม และกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด

วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย พบว่า มี 2 ประการ คือ 1) การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย และ 2) การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ดังนี้

ตารางที่ 2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย

คำลงท้าย	วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย	
	การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย	การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย
คำลงท้ายแสดงการถาม		
ไหม/มัย	-	-
หรือ/รี/เรอะ/หรือ	-	-
คำลงท้ายแสดงสถานภาพ		
ครับ/ค่ะ/คัก	✓	-
คะ	✓	-
ค่ะ	✓	-
วะ	✓	-
ว่ะ	✓	-
โว้ย/เว้ย	✓	-
คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด		
กระมัง/มั้ง	-	-
ไง	-	-
ซ/สิ/ดิ	-	-
เถอะ/เหอะ	-	-
นะ	-	✓
น่ะ	-	✓
น่า	-	-
นี่	-	✓
แนะ	-	-
ละ/ล่ะ	-	-
หรือก/รื้อก	-	-
แหละ	-	✓

จากตารางที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปให้ทราบถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแต่ละคำ หากวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายคำใด ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “✓” และหากคำลงท้ายคำใดไม่ปรากฏว่ามีวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “-” ซึ่งจากตารางนี้ จะสังเกตเห็นว่า วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลเพียง 2 กลุ่มคำลงท้ายเท่านั้น กล่าวคือ สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 4 คำลงท้าย คือ คำลงท้าย “นะ” “นี่” “นี่” และ “แหละ”

ในการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลนั้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายใส่ลงไปในภาษาฉบับแปล เพื่อเหตุผล 2 ประการหลักด้วยกัน คือ 1) เพื่อคงความหมายให้เทียบเท่ากับภาษาต้นฉบับ และ 2) เพื่อให้ภาษาแปลมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทย มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาอยู่เสมอ

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการสรุปผลการศึกษา การอภิปรายผลการศึกษา และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาเรื่องการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ แปลโดย ชมนารถ เทียบเคียงกับวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ Artemis Fowl: The Eternity Code เขียนโดย Eoin Colfer ซึ่งผลการศึกษาที่พบสามารถสรุปได้ดังนี้

6.1.1 คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

ข้อมูลคำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ สามารถนำมาจัดกลุ่มคำลงท้ายภาษาไทยตามเกณฑ์การสื่อความหมายได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ

6.1.1.1 คำลงท้ายแสดงการถาม คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ เพื่อให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรือ”

6.1.1.2 คำลงท้ายแสดงสถานภาพ คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังแสดงให้ทราบถึงเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คับ/คั” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย” โดยคำลงท้ายกลุ่มนี้ สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

(1) คำลงท้ายแสดงความสุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ครับ/ครับ” “คะ” “ค่ะ”

(2) คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย”

6.1.1.3 คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด คือ คำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มัง” “ไง” “ซี/ลี/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นะ” “นะ” “นา” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละ” “หรือก/ร็อก” “แหละ”

จากคำลงท้ายทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า คำลงท้ายแต่ละคำนั้น ใช้แสดงนัยความหมายหรืออารมณ์ความรู้สึกที่หลากหลาย ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามบริบท สถานการณ์ อารมณ์ความรู้สึกของคู่สนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาเป็นสำคัญ

6.1.2 การเลือกใช้คำลงท้าย

การเลือกใช้คำลงท้าย เป็นการศึกษาวิเคราะห์ว่ามีปัจจัยใดในภาษาต้นฉบับที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลบ้าง ซึ่งจากข้อมูลที่ปรากฏ ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล แบ่งออกเป็น 2 ประการหลัก คือ

6.1.2.1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล แบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย ดังนี้

(1) คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ

คำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษ เป็นคำหรือสำนวนที่มีความหมายประจำคำหรือสำนวนนั้น ๆ อยู่แล้ว จึงสามารถสื่อให้ผู้แปลทราบได้ทันทีว่าประโยคที่มีคำหรือสำนวนเหล่านั้นประกอบอยู่ ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายอะไรออกมา เช่น คำว่า “please” เป็นคำที่ใช้

แสดงนัยของการขอร้องหรืออ้อนวอน ในการแปล ผู้แปลต้องเลือกใช้คำลงท้ายที่สื่อนัยของการขอร้องหรืออ้อนวอน ซึ่งได้แก่ คำลงท้าย “เถอะ” หรือ “นะ” เป็นต้น หรือสำนวน “at a guess” เป็นสำนวนที่มีนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเน ผู้แปลต้องเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน ได้แก่ คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” เป็นต้น

(2) เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ

เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษบางเครื่องหมายสามารถสื่อให้ทราบนัยของประโยคได้ เช่น เครื่องหมายคำถาม (?) ที่อยู่ท้ายถ้อยคำหรือประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ ถือเป็นเครื่องหมายที่ช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคที่สื่อนัยของการถาม ผู้แปลก็จะต้องเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการถาม ได้แก่ คำลงท้าย “ไหม” คำลงท้าย “หรือ” เป็นต้น หรือเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ที่อยู่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค ถือเป็นเครื่องหมายที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคที่สื่อนัยของความประหลาดใจ ผู้แปลก็ต้องเลือกใช้คำลงท้ายที่สามารถสื่อนัยของความประหลาดใจ เช่น คำลงท้าย “หรือ” เป็นต้น

(3) โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษบางโครงสร้างใช้สื่อความหมายที่ชัดเจนตรงตามโครงสร้างนั้น ๆ อยู่แล้ว เช่น โครงสร้างประโยคคำถาม ก็จะใช้แสดงนัยของการถาม โครงสร้างประโยคคำสั่ง ก็จะใช้แสดงนัยของการสั่ง หรือโครงสร้างประโยคบอกเล่า ก็จะใช้แสดงนัยของการบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ เป็นต้น ซึ่งในการแปล ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมกับนัยของประโยคที่จะแปล เช่น หากต้นฉบับเป็นประโยคคำถาม เมื่อนำมาแปล ผู้แปลต้องเลือกใช้คำลงท้ายที่สื่อนัยของการถาม ได้แก่ คำลงท้าย “ไหม” คำลงท้าย “หรือ” เป็นต้น หรือหากเป็นโครงสร้างประโยคคำสั่ง ผู้แปลก็ต้องพิจารณาเลือกใช้คำลงท้ายที่เหมาะสมกับประโยคที่แสดงนัยของการสั่ง ได้แก่ คำลงท้าย “เถอะ” คำลงท้าย “สิ/ซิ/ดิ” หรือ คำลงท้าย “นะ” เป็นต้น

(4) บริบทในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษบางโครงสร้าง บางครั้งก็ไม่ได้ใช้สื่อความหมายที่ตรงตัวตามโครงสร้างนั้น ๆ เสมอไป ดังนั้นบริบทจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสื่อให้ทราบนัย

ความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งบริบทในกรณีนี้ ได้แก่ คำบรรยายและบทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ผู้แปลจะแปล โดยก่อนที่จะลงมือแปล ผู้แปลจำเป็นต้องพิจารณาบริบทที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะแปลเสียก่อนว่าประโยคที่จะแปลนั้น มีความหมายอื่นใดแฝงมาด้วยหรือไม่ เช่น ประโยค ‘Quite a look you’ve got going here,’ **said Loafers sarcastically.** (Eoin Colfer, 2004: 123) หากไม่พิจารณาสถานการณ์แวดล้อม ก็อาจจะเข้าใจผิดคิดว่าประโยคนี้เป็นประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบธรรมดา แต่พอพิจารณาจากบริบทที่เป็นบทบรรยายลักษณะการพูดของตัวละคร คือ **“said Loafers sarcastically”** ก็จะเห็นได้ชัดเจนว่านัยของประโยคนี้เป็นประโยคที่ผู้พูดต้องการประชดประชันผู้ฟัง ผู้แปลจึงแปลประโยคนี้ว่า “ห้องน่าอยู่นะ” **โลฟเฟอร์ประชด** (ชมনারถ, 2548: 138) ซึ่งเป็นการเลือกใช้คำลงท้าย “นะ” ใส่ท้ายประโยคที่แสดงนัยของการประชดประชันเป็นต้น

6.1.2.2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย

วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หมายถึง การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลมี 2 ประการ คือ

(1) การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย

สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย ที่ปรากฏในข้อมูลของผู้วิจัย พบว่ามีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้แก่ เพศ วัยวุฒิ ฐานะหรือตำแหน่งทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา โดยคำลงท้าย “ครับ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้พูด ส่วนคำลงท้าย “คะ” และ “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ ซึ่งทั้งคำลงท้าย “ครับ” “คะ” และ “ค่ะ” จะใช้ในกรณีที่ผู้พูดไม่สนิทสนมกับผู้ฟัง (เช่น คนแปลกหน้า – คนแปลกหน้า) ผู้พูดมีตำแหน่งทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง (เช่น ลูกน้อง – หัวหน้า) หรือใช้พูดกับบุคคลในครอบครัว (เช่น ลูก – พ่อแม่ / น้องสาว – พี่ชาย) ทั้งนี้เพื่อแสดงนัยของความสัมพันธ์ ในทางกลับกันหากคู่สนทนามีความสัมพันธ์กันมาก เช่น เป็นเพื่อนร่วมงานกัน หรือคู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากัน ก็อาจจะใช้คำลงท้าย “วะ” “วะ” หรือ “โว้ย/เว้ย” เป็นต้น

(2) การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย

การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย หมายถึง ความคุ้นชินในการใช้ภาษาไทยที่มักจะมี การใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ ซึ่งผู้วิจัยพบว่า มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น ได้แก่ คำลงท้าย “นะ” “นี่” “นี่” และ “แหละ” ในกรณีนี้ ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีปัจจัยใดหรือบริบทใดในภาษาต้นฉบับเป็นเครื่องบ่งบอกการเลือกใช้คำลงท้ายดังกล่าวนี้เลย เช่น ‘I have a feeling **you**’ll be developing some head problems of your own.’ (Eoin Colfer, 2003: 147) หรือที่ผู้แปลแปลว่า “ข้าว่า แก่นะกำลังจะมีปัญหาปวดหัวของตัวเองรออยู่แล้ว” (ชมনারถ, 2545: 166) เป็นต้น

6.2 อภิปรายผล

ในด้านของการจัดกลุ่มคำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปล ผู้วิจัยได้แบ่งคำลงท้ายภาษาไทยออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มคำลงท้ายแสดงการถาม กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ และกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ซึ่งการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายตามเกณฑ์ของผู้วิจัยนี้ พบว่าตรงกับ การแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 28-30) ทั้ง 3 กลุ่ม และตรงกับ การแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของอมรา (Amara, 1972: 16-40) 2 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงการถาม และคำลงท้ายแสดงสถานภาพ ส่วนการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของคุณ พบว่าสอดคล้องกันเพียง 1 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งคุณเรียกคำลงท้ายกลุ่มนี้ว่า คำลงท้ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (Cooke, 1989: 5) ส่วนผลการศึกษานัยความหมายของคำลงท้ายนั้น โดยส่วนมากแล้ว ผลการศึกษาที่ผู้วิจัยพบ มีความสอดคล้องกับผลการศึกษานัยความหมายเรื่องคำลงท้ายที่ผู้ศึกษาท่านอื่น ๆ ได้ทำการศึกษาเอาไว้แล้ว เช่น คำลงท้าย “โหม/มัย” และคำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหอ” ที่ใช้สื่อเน้นการถาม หรือคำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” ที่ใช้สื่อเน้นคาดเดาหรือคาดคะเน พบว่าตรงกับ ผลการศึกษาของผู้ศึกษาเรื่องคำลงท้ายภาษาไทยทุกท่าน แต่ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า มีผลการศึกษานัยความหมายของคำลงท้ายบางนัยที่ไม่สอดคล้องตรงกับผู้ศึกษาท่านใดเลย กล่าวคือ มีนัยความหมายของคำลงท้ายบางนัยที่ได้มาจากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยที่ได้จากบทแปล เช่น คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” ที่ใช้กับประโยคประชดประชัน คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” ที่ใช้เมื่อต้องการพูดตัดบทหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา หรือคำลงท้าย “หรือก/ร็อก” ที่ใช้กับประโยคเสนอแนะหรือนำ เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้ายคำหนึ่ง ๆ สามารถใช้แสดงนัยความหมายได้หลากหลาย โดยเฉพาะกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ซึ่งคำลงท้ายที่พบว่าใช้แสดงนัยความหมายได้มากที่สุด คือ คำลงท้าย “นะ” สามารถใช้ประกอบประโยคต่าง ๆ ได้มากถึง 13 นัย ได้แก่ ใช้เมื่อต้องการถามความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา ใช้ประกอบกับคำแสดงการถามเพื่อแสดงนัยของการถามซ้ำ ใช้กับประโยคขอร้องหรืออ้อนวอน ใช้กับประโยคเสนอแนะหรือแนะนำ ใช้กับประโยคคำสั่ง ใช้กับประโยคกล่าวแจ้งให้ทราบ ใช้กับประโยคแสดงการเตือน ใช้เมื่อผู้พูดรู้สึกไม่พอใจหรือต้องการประชดประชันกลุ่มสนทนา ใช้กับประโยคบนหรือรำพึง ใช้กับประโยคคาดเดาหรือคาดคะเน ใช้กับประโยคคาดหวัง ใช้กับประโยคกล่าวแย้ง และใช้เมื่อต้องการเน้น

อีกทั้ง ผู้วิจัยยังพบว่านัยความหมายหนึ่ง ๆ ที่ผู้เขียนหรือผู้พูดประโยคนั้น ๆ ต้องการสื่อสารออกมา บางครั้งสามารถเลือกใช้คำลงท้ายได้หลากหลายมากกว่าหนึ่งคำลงท้าย เช่น นัยการสั่งพบว่าสามารถเลือกใช้คำลงท้ายได้ถึง 5 คำลงท้ายด้วยกัน ได้แก่ คำลงท้าย “ซิ/ลี/ดิ” คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” คำลงท้าย “นะ” คำลงท้าย “ละ/ล่ะ” และคำลงท้าย “แหละ” ส่วนการจะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยคและความเป็นธรรมชาติของภาษาไทยเป็นสำคัญ เพราะคำลงท้ายบางคำ ถึงแม้จะใช้กับประโยคคำสั่ง แต่บางครั้ง หากเลือกใช้คำลงท้ายไม่เหมาะสม ก็อาจจะทำให้ประโยคขาดความเป็นธรรมชาติก็เป็นได้ เช่น ประโยค “เจียบเออะ...” (ชมнарด, 2545: 117) ผู้วิจัยพบว่าสามารถใช้คำลงท้าย “ลี/ซิ/ดิ” (เจียบลี / เจียบซิ / เจียบดิ) หรือคำลงท้าย “นะ” (เจียบนะ) แทนคำลงท้าย “เออะ” ได้โดยที่ประโยคยังคงความเป็นธรรมชาติของภาษาไทยเอาไว้ แต่ในทางกลับกัน จะเห็นได้ว่าคำลงท้าย “ละ/ล่ะ” (เจียบละ / เจียบล่ะ) และคำลงท้าย “แหละ” (เจียบแหละ) ไม่สามารถใช้แทนคำลงท้าย “เออะ” ได้ เนื่องจากมีผลทำให้ประโยคแปรเปลี่ยนความหมายไป รวมทั้งขาดความเป็นธรรมชาติของภาษาไทยด้วย

ในเรื่องของการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งที่ช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายคำใดในภาษาฉบับแปลจึงจะเหมาะสม โดยส่วนมากแล้วพบว่า ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายภาษาไทยโดยการพิจารณาจากคำหรือสำนวนที่ปรากฏในประโยคภาษาอังกฤษมากที่สุด ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมากถึง 18 คำ รองลงมาคือการพิจารณาจากบริบทที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะแปล ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 13 คำ การพิจารณาจากโครงสร้างประโยคในภาษาต้นฉบับ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 12 คำ และการพิจารณาจากเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 5 คำ ตามลำดับ

นอกจากนี้ ปัจจัยในภาษาไทยก็ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลเช่นกัน กล่าวคือ ในบางประโยคของต้นฉบับภาษาอังกฤษอาจจะไม่มีปัจจัยหรือลักษณะใด ๆ บ่งบอกให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายคำใด ดังนั้น ในกรณีนี้ ผู้แปลจำเป็นต้องอาศัยวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยเข้าไปมีส่วนช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ซึ่งผู้วิจัยพบว่าปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายโดยอาศัยปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเป็นเกณฑ์ พบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไรส์และแฟร์เมอร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) ที่กล่าวว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปในตัว และในการแปล ผู้แปลต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของงานแปลด้วย กล่าวคือ ในการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปล เช่น คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ผู้แปลเลือกใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้โดยอาศัยวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในเรื่องสถานภาพและความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้คำลงท้าย ทั้งนี้เพราะในสังคมไทยหรือในวัฒนธรรมไทยจะให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพหรือความอ่อนน้อมต่อผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า หรือคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น เช่น คำลงท้าย “นะ นะ นี่ แหละ” คำลงท้ายกลุ่มนี้ ผู้แปลเลือกใช้ตามธรรมชาติของภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายดังกล่าวนี้ ถือเป็นวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยรูปแบบหนึ่งที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทย และไม่มีปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยพบว่า ผู้แปลสามารถเลือกใช้คำลงท้ายได้มากกว่า 1 คำลงท้ายในกรณีที่ต้นฉบับภาษาอังกฤษมีการใช้คำำนวน เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างประโยค หรือบริบทเหมือนกัน เช่น การใช้คำหรือสำนวนแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน ผลการศึกษาพบว่า ผู้แปลสามารถเลือกใช้คำลงท้ายที่สื่อนัยของการคาดเดาหรือคาดคะเนได้หลากหลายคำด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น คำลงท้าย “กระมัง/มั้ง” คำลงท้าย “นะ” และคำลงท้าย “หรือก/ร้อก” เป็นต้น แต่ทั้งนี้การจะเลือกใช้คำลงท้ายคำใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับโครงสร้างประโยคและความเป็นธรรมชาติของภาษาไทยเป็นสำคัญ

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยสังเกตพบว่าคำลงท้ายที่สามารถร่อนเสียงได้มากกว่า 1 เสียง เช่น คำลงท้าย “ซิ/ลี/ดิ” คำลงท้าย “เออะ/เหอะ” คำลงท้าย “ละ/ละะ” คำลงท้าย “ไวย/เวีย” คำลงท้าย “หรือก/ร้อก” คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหอะ” และคำลงท้าย “โหม/มัย” ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายในการแปลที่ไม่ค่อยสม่ำเสมอเท่าไรนัก ยกตัวอย่างเช่น คำลงท้าย “หรือ” ที่สามารถร่อนเสียง

ได้อีกถึง 3 เสียง ได้แก่ “เหรอ” “รี” และ “เรอะ” นั้นไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่าเมื่อใดผู้แปลจะพิจารณาเลือกใช้คำลงท้ายรูปใด หรือคำลงท้าย “เหรอ” ที่สามารถร่อนเสียงเป็น “ร็อก” ได้นั้นพบว่า ผู้แปลไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนว่าเมื่อใดถึงจะเลือกใช้คำลงท้าย “ร็อก” ในภาษาฉบับแปล โดยจากข้อมูลพบว่าผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้าย “ร็อก” ในประโยคประชดประชันเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น และที่น่าสังเกตคือ คำลงท้าย “โหม” หรือ “มัย” จากข้อมูลในบทแปลพบว่า ผู้แปลจะใช้คำลงท้าย “โหม” เกือบทั้งหมด จะมีเพียงแค่หนึ่งครั้งเท่านั้นที่ผู้แปลเลือกใช้คำลงท้าย “มัย” ดังเช่นประโยค “หนุ่ยยากคูนูเด็กมัยจ๊ะ” (ขมนารถ, 2548: 16) ในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า คำลงท้าย “โหม” เป็นคำลงท้ายที่จะใช้ในภาษาเขียน หากใช้ในภาษาพูดจะต้องออกเสียงว่า “มัย” ส่วนสาเหตุที่ในภาษาฉบับแปลไม่มีความสม่ำเสมอในการเลือกใช้คำลงท้ายที่ร่อนเสียงได้หลายเสียงนั้น อาจเป็นเพราะผู้แปลไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนหรือไม่พิถีพิถันในการเลือกใช้คำลงท้าย เพราะวรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานี้ เป็นวรรณกรรมสำหรับเยาวชนและเป็นวรรณกรรมสมัยใหม่ คำลงท้ายที่ผู้แปลเลือกใช้จึงต้องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กหรือเยาวชน อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าผู้แปลน่าจะมีความชัดเจนในการตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้ายที่สามารถร่อนเสียงได้หลายเสียง รวมทั้งมีความสม่ำเสมอในการเลือกใช้คำลงท้ายดังกล่าวด้วย

ในเรื่องของการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับมายังฉบับแปล พบว่าในบางประโยคของภาษาฉบับแปล ผู้แปลมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ฟุ่มเฟือย เกินความจำเป็น เช่น คำลงท้ายที่ทำหน้าที่แสดงการถาม ได้แก่ คำลงท้าย “โหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/เหรอ” เป็นต้น ผู้แปลมีการใช้เครื่องหมายคำถาม (?) ท้ายคำลงท้ายแสดงการถาม ซึ่งถือว่าการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ฟุ่มเฟือยและซ้ำซ้อน ดังประโยค “มีสักคนที่เธอรู้จักจริง ๆ บ้างโหม?” (ขมนารถ, 2545: 12) และประโยค “จริงรี? แล้วคิดว่าผมควรจะเชื่อคำพูดของคุณงั้นหรือ?” (ขมนารถ, 2544: 6) เป็นต้น ในกรณีนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าคำลงท้ายแสดงการถาม “โหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/เหรอ” สามารถปล่อยให้ผู้อ่านทราบได้อย่างชัดเจนอยู่แล้วว่าประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคคำถาม จึงไม่จำเป็นต้องใส่เครื่องหมายคำถาม (?) ท้ายคำลงท้ายแสดงการถามอีก

ผู้วิจัยพบว่าในบางประโยคที่ผู้แปลเลือกถ่ายทอดคำแปลไม่เหมาะสม เช่น ประโยค “Listen to reason, **for heaven's sake**. You cannot escape the time-field. It has never been done.” (Eoin Colfer, 2002: 252) ในสถานการณ์นี้ ผู้พูดรู้สึกไม่พอใจที่ผู้ฟังไม่ยอมเชื่อหรือทำตามในสิ่งที่ผู้พูดเตือน ผู้แปลแปลเป็นภาษาไทยว่า “ฟังเหตุผลหน่อยนะ เห็นแก่พระเจ้าเถอะ พวกเจ้าไม่มีทางหนีรอดจากสนามเวลาได้ ไม่เคยมีใครทำได้” (ขมนารถ, 2544: 263) ในตัวอย่างนี้ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย

“เถอะ” ใส่ท้ายคำอุทาน “เห็นแก่พระเจ้า” ซึ่งเป็นการเลือกใช้คำลงท้ายประกอบคำอุทานได้เหมาะสมแล้ว แต่ถ่ายทอดสำนวน “for heaven’s sake” เป็นภาษาไทยไม่เหมาะสม เนื่องจากผู้แปลยึดติดกับวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาอังกฤษมากเกินไป ผู้วิจัยคิดว่าผู้แปลน่าจะแปลสำนวน “for heaven’s sake” ให้เป็นคำอุทานที่ผู้ใช้ภาษาไทยใช้กัน เช่น “ให้ตายเถอะ” เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าน่าจะสื่อเนื้อหาของความไม่พอใจได้ชัดเจนกว่าการอุทานว่า “เห็นแก่พระเจ้าเถอะ”

นอกจากนี้ ในบางประโยคของภาษาแปลพบว่า ผู้แปลมีการเลือกใช้คำแปลที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อหาของประโยคภาษาต้นฉบับ เช่น ประโยค ‘No,’ he **declared** moments later. (Eoin Colfer, 2003: 182) โดยผู้แปลได้แปลประโยคนี้เป็นภาษาไทยว่า “ไม่ละ” เขาตรงหลังจากนั้นไม่นาน (ชมnard, 2545: 203) ในตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าผู้แปลเลือกถ่ายทอดคำกริยา “declared” เป็นภาษาไทยว่า “ตรง” ซึ่งเป็นการเลือกใช้คำแปลที่ไม่ตรงตามความหมายของภาษาต้นฉบับ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรจะแปลคำกริยา “declared” ว่า “กล่าว” หรือ “พูด” น่าจะเหมาะสมกว่า โดยสาเหตุที่ในบางประโยค ผู้แปลอาจมีการเลือกใช้คำแปลที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมนั้น อาจเนื่องมาจากวรรณกรรมที่ผู้วิจัยนำมาศึกษานี้ เป็นวรรณกรรมสำหรับเด็ก ดังนั้น ผู้แปลจึงอาจไม่พิถีพิถันในการเลือกใช้คำแปล เพราะจุดประสงค์หลักในการแปลงานประเภทนี้ก็เพื่อมุ่งให้ผู้อ่าน ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่านบทแปลเป็นหลัก ผู้แปลจึงอาจมองข้ามรายละเอียดในการเลือกใช้คำแปลไปบ้าง

ในการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลพบว่า โดยภาพรวมแล้ว ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายใส่ลงไปในประโยคภาษาแปลเพื่อเหตุผล 2 ประการหลัก คือ 1) เพื่อคงความหมายให้เทียบเท่ากับภาษาต้นฉบับ ซึ่งพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไนดา (Nida, 1964) และสัญญาวิ สายบัว (2542) ที่เน้นผลแห่งความเท่าเทียมกันทางด้านความหมายเป็นหลัก และ 2) เพื่อให้ภาษาแปลมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทยมักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าข้อมูลคำลงท้ายบางส่วนที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทยสามารถที่จะละ ไม่ใส่คำลงท้ายลงไปในประโยคได้ โดยไม่มีผลทำให้นัยความหมายที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อเปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้เพราะคำลงท้ายนั้น ๆ เป็นเพียงคำลงท้ายที่ผู้แปลใส่ลงไปในประโยคเพื่อช่วยเน้นย้ำความหมายของประโยค หรือทำให้ประโยคฟังรื่นหูและนุ่มนวลขึ้น แต่ทั้งนี้ ก็พบด้วยว่ามีคำลงท้ายบางส่วนที่ไม่สามารถตัดคำลงท้ายออกจากประโยคได้เช่นกัน เนื่องจากคำลงท้ายต้องไปประกอบกับคำหรือข้อความอยู่เสมอ ถ้าไม่มีคำลงท้ายประกอบคำหรือข้อความ

เหล่านั้น ความก็อาจไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถสื่อความหมายได้ ซึ่งเท่ากับว่า คำลงท้ายนอกจากจะทำหน้าที่สื่อความหมาย อารมณ์ ความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้พูดแล้ว คำลงท้ายยังเป็นคำที่ผู้แปลได้ส่งไปในประโยคเพื่อให้ประโยคนั้น ๆ ฟังรื่นหู และมีความเป็นธรรมชาติตามการใช้ภาษาไทยด้วย เพราะคำลงท้ายมีความสำคัญต่อความเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้แปลจะต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังให้มาก

ดังนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่จะเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมนั้น ผู้แปลจำเป็นต้องพิจารณาจากปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาจากบริบท สถานการณ์ อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา หรือการพิจารณาจากปัจจัยและบริบทของภาษาต้นฉบับ รวมถึงวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยด้วย อีกทั้งผู้แปลยังจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในบทต้นฉบับและวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของภาษาที่จะแปลเป็นอย่างดี ควบคู่กันไปด้วย จึงจะสามารถถ่ายทอดผลงานแปลออกมาได้อย่างมีคุณภาพ

ทั้งนี้ ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยพบปัญหาและอุปสรรคในระหว่างการทำงาน กล่าวคือ คำลงท้ายภาษาไทยนั้นมีจำนวนมาก ซึ่งคำลงท้ายบางคำ ผู้ศึกษาบางท่านก็ไม่ถือเป็นคำลงท้าย หากจะศึกษา คำลงท้ายทุกคำในภาษาไทยก็คงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะมีเวลาจำกัดในการทำวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องกำหนดขอบเขต รวมทั้งนิยามความหมายของคำลงท้ายที่จะนำมาศึกษาให้ชัดเจน ก่อนแล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องมากที่สุด นอกจากนี้ ในขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ข้อมูลคำลงท้ายบางประโยคไม่สามารถตัดสินใจจัดแยกประเภทได้ ในกรณีนี้ ผู้วิจัยได้แยกข้อมูลในส่วนที่ไม่สามารถจัดแยกประเภทได้ในตอนแรกไว้ต่างหากอีกกลุ่มหนึ่ง จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลส่วนอื่น ๆ ให้เสร็จ แล้วจึงค่อยตัดสินใจอีกครั้งว่า ข้อมูลที่ยังไม่สามารถตัดสินใจแยกประเภทได้นั้น มีความสอดคล้องหรือสามารถจัดเข้ารวมกับกลุ่มไหนได้บ้าง

6.3 ข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาความหมายของคำลงท้าย และศึกษาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล จากวรรณกรรมเพียงแนวเดียว และผู้แปลเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังมีประเด็น

อื่น ๆ ที่น่าสนใจและสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแปลได้อีกหลายประเด็น ดังนี้

6.3.1 ศึกษาวรรณกรรมแนวอื่น ๆ เช่น วรรณกรรมผู้ใหญ่ หรือศึกษางานแปลของนักแปลท่านอื่น ๆ เพื่อสรุปหาความหมายของคำลงท้าย ตลอดจนปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายให้ได้มากกว่านี้

6.3.2 ศึกษาคำลงท้ายที่เกิดซ้ำกัน เพื่อสรุปหาความหมายของคำลงท้าย ตลอดจนปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายที่เกิดซ้ำกัน

6.3.3 ศึกษากลวิธีการแปลคำลงท้ายจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

การศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทีมิส ฟอว์ล, อาร์ทีมิส ฟอว์ล ตอน
มหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟอว์ล ตอนรหัสลับนิรันดร์ (A STUDY OF THAI FINAL
PARTICLES USED IN THE TRANSLATED VERSIONS OF ARTEMIS FOWL, ARTEMIS
FOWL: THE ARCTIC INCIDENT AND ARTEMIS FOWL: THE ETERNITY CODE)

รัชดา ปลาบุทอง

4736096 LCCD/M

ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: สุจิตต์ลักษณ์ ดีผดุง, Ph.D., สุขุมาวดี จำหิรัญ, M.A., กฤตยา
ออกนิษฐ์, ศศ.ม.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

1. ความสำคัญและที่มาของหัวข้อ

คำลงท้ายถือเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ผู้ใช้ภาษาไทยมักมองข้ามหรือไม่ให้ความสำคัญ ซึ่งพัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Patcharin Peyasantiwong, 1981: 4) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ผู้ใช้ภาษาไทยไม่ให้ความสำคัญกับคำลงท้ายไว้ว่ามี 3 ประการคือ คำลงท้ายมักจะถูกใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน คำลงท้ายไม่มีความหมายในตัวเองหรือไม่มีการแปลความหมายของคำลงท้ายเป็นภาษาอื่น ๆ ได้ และคำลงท้ายไม่สามารถจัดเข้ารวมกับประเภททางไวยากรณ์ได้ ไม่ว่าจะเป็นประเภทคำนาม คำกริยา หรือคำวิเศษณ์ เป็นต้น

แม้คำลงท้ายจะเป็นหน่วยคำเล็ก ๆ ที่ประกอบอยู่ในประโยคซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยมักจะไม่นำมาให้ความสำคัญ แต่แท้จริงแล้ว อาจกล่าวได้ว่า หากต้องการให้ประโยคฟังนุ่มนวลและมีความเป็นธรรมชาติ คำลงท้ายเปรียบเสมือนองค์ประกอบสำคัญของประโยคที่ผู้ใช้ภาษาไทยไม่ควรมองข้าม

ในด้านของการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยนั้น เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าในภาษาอังกฤษจะไม่มีการใช้คำลงท้ายที่เด่นชัดแบบในภาษาไทย ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้แปลที่จะต้องพิจารณาและตีความประโยคในบทสนทนาว่าจะเลือกใช้คำลงท้ายประเภทใดจึงจะเหมาะสมและสื่ออารมณ์ตามที่ภาษาต้นฉบับต้องการสื่อ ซึ่งคำลงท้ายสามารถช่วยให้ผู้อ่านภาษาฉบับแปลทราบความหมายหรืออารมณ์ของผู้พูด เช่น ทราบฐานะ การศึกษา อารมณ์ หรือความสัมพันธ์

ระหว่างคู่สนทนา ฯลฯ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น หากมีการเลือกใช้คำลงท้ายที่ไม่เหมาะสมกับบริบทคู่สนทนา และสถานการณ์แล้ว ก็อาจจะส่งผลกระทบต่อความหมายหรือสัมผัสเสียงที่แฝงมากับภาษาต้นฉบับก็เป็นได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้ตระหนักเห็นถึงความสำคัญของคำลงท้ายในภาษาไทย จึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการเลือกใช้คำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมเยาวชนฉบับแปลเรื่อง *อาร์ทีมิส ฟาวล์*, *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก* และ *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์* แปลโดย ชมนารถ ซึ่งเป็นการศึกษาเทียบเคียงกับวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* และ *Artemis Fowl: The Eternity Code* ของ Eoin Colfer ผู้วิจัยเลือกวรรณกรรมฉบับแปลทั้ง 3 เล่มนี้ เพราะเป็นวรรณกรรมที่มีข้อมูลคำลงท้ายปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากและเกิดในบริบทที่หลากหลาย

2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความหมายและจัดกลุ่มคำลงท้ายในบทสนทนาภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง *อาร์ทีมิส ฟาวล์*, *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก* และ *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์*

2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่อง *อาร์ทีมิส ฟาวล์*, *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก* และ *อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์*

3. ขอบเขตในการวิจัย

เนื่องจากคำลงท้ายในภาษาไทยนั้นมีเป็นจำนวนมาก ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะคำลงท้ายที่มีข้อมูลปรากฏมากกว่า 5 ครั้ง และมีปรากฏในวรรณกรรมแปลครบทั้ง 3 เล่ม ทั้งนี้โดยยึดงานวิจัยของคุก (Cooke, 1989) เรื่อง *Thai Sentence Particles: Forms, Meanings and Formal-Semantic Variations* เป็นเกณฑ์ประกอบการเลือกคำลงท้ายที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ด้วย เพราะงานวิจัยของคุกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยโดยตรงและได้รวบรวมคำลงท้ายภาษาไทยไว้หลายคำ ซึ่งคำลงท้ายที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 20 คำลงท้าย ได้แก่ คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง ครับ/คับ/คัก คะ กะ ไง ซิ/สิ/ดิ เอะ/เหอะ นะ น่ะ น่า นี่ แน่ะ ละ/ละะ วะ วะ ไว้ย/เว้ย หรือ/ร้อก หรือ/รี/เรอะ/เหอ แหะ ไหม/มัย”

การศึกษาครั้งนี้ไม่ได้ครอบคลุมถึงคำลงท้ายทั้งหมดในภาษาไทย กล่าวคือ ไม่ได้ศึกษา 1) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ ที่เกิดซ้อนกัน เช่น “นี่แหละ นะสิ หรอกนะ เอะน่า” 2) คำลงท้าย “ไหม หรือ” ที่เกิดร่วมกับคำอื่น เช่น “ใช่ไหม ได้ไหม ไม่ใช่หรือ หรือเปล่า หรือยัง” และ 3) คำลงท้ายที่คุก (Cooke, 1989: 6) จัดว่าเป็นคำลงท้ายที่ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ เช่น “เชียว เลย ที่ ออก น้อย ด้วย เสีย”

4. วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

4.1 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัย

วรรณกรรมที่นำมาใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย คือ วรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษและวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทยจำนวน 3 ฉบับ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2002 (Paperback) จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Puffin

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์ แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 ปี พ.ศ. 2544 จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ต้นไม้ จำกัด

4.1.2 ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl: The Arctic Incident ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2003 (Paperback) จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ Puffin

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน มหันตภัยในอาร์กติก แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2545 จัดพิมพ์โดย บริษัทเพิร์ล พับลิชชิง

4.1.3 ต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl: The Eternity Code ของ Eoin Colfer ปี ค.ศ. 2004 (Paperback) จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ Puffin

ฉบับแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน รหัสลับนิรันดร์ แปลโดย ชมนารถ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 3 ปี พ.ศ. 2548 จัดพิมพ์โดย บริษัทเพิร์ล พับลิชชิง จำกัด

4.2 การเก็บข้อมูล

4.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีการแปลของนักวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแปล เช่น แนวคิดของไนดา (Nida, 1964) ไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984) อ้างถึงในวรรณา แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) สัตยวิ สายบัว (2542) ศึกษาแนวคิดเรื่องคำลงท้าย และงานศึกษาวิจัยเรื่องคำลงท้ายในภาษาไทยของอมรา ภมรบุตร (Amara Bhamoraput, 1972) พชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Patcharin Peyasantiwong, 1981) และโจเซฟ อาร์ คูก (Joseph R. Cooke, 1989) เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากต้นฉบับและฉบับแปล

4.2.2.1 ศึกษาและเก็บข้อมูลของคำลงท้ายและบริบทแวดล้อมที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ โดยเลือกเฉพาะประโยคสนทนาที่มีการใช้คำลงท้ายตามที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา

4.2.2.2 ศึกษาและเก็บข้อมูลประโยคสนทนาจากวรรณกรรมต้นฉบับเรื่อง Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident และ Artemis Fowl: The Eternity Code โดยเทียบเคียงกับบทสนทนาในฉบับแปล

4.2.2.3 ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลคำลงท้ายที่รวบรวมได้ทั้งหมดอีกครั้งว่า ข้อมูลประโยคที่มีการใช้คำลงท้ายตามที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาที่ได้เก็บข้อมูลไว้นั้น มีความหมายเทียบเคียงตรงกันทั้งในต้นฉบับและฉบับแปลหรือไม่

4.2.2.4 นำข้อมูลคำลงท้ายที่พบในบทสนทนาฉบับแปลมาจัดแยกประเภทโดยพิจารณาจากนัยความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.3.1 ศึกษานัยความหมาย และวิธีการใช้คำลงท้ายแต่ละคำที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาจากวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำลงท้ายภาษาไทยที่ได้เก็บข้อมูลไว้แล้ว และนำ

ความหมายที่ได้ทำการศึกษาไว้ดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ประโยคสนทนาที่มีคำลงท้ายที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา

4.3.2 วิเคราะห์หาลักษณะทางภาษา และวัฒนธรรมที่ปรากฏในแต่ละประโยคของภาษาต้นฉบับและฉบับแปล โดยการวิเคราะห์จากบทสนทนาฉบับแปลที่มีการใช้คำลงท้ายเทียบเคียงกับภาษาต้นฉบับเพื่อสรุปหาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

5. ผลการศึกษา

5.1 คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

ข้อมูลคำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปล สามารถนำมาจัดกลุ่มคำลงท้ายภาษาไทยตามเกณฑ์การสื่อความหมายได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ

5.1.1 คำลงท้ายแสดงการถาม คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ เพื่อให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ซึ่งประกอบด้วยคำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรือ”

5.1.2 คำลงท้ายแสดงสถานภาพ คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา อีกทั้งยังแสดงให้ทราบถึงเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “โว้ย/เว้ย” คำลงท้ายกลุ่มนี้สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

5.1.2.1 คำลงท้ายแสดงความสุภาพ เป็นคำลงท้ายที่จะใช้พูดกับคนแปลกหน้าหรือบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า ทั้งนี้เพื่อแสดงนัยของความสุภาพ ประกอบด้วยคำลงท้าย “ครับ/ค่ะ/คัก” “คะ” “ค่ะ”

5.1.2.2 คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ เป็นคำลงท้ายที่มักจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมกัน หากใช้กับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทจะถือว่าไม่สุภาพ ประกอบด้วย คำลงท้าย “วะ” “วะะ” “โวย/เวีย”

5.1.3 คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด คือ คำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง” “ไง” “ซิ/ลี/ดิ” “เถอะ/เหอะ” “นะ” “นะะ” “น่า” “นี่” “เนะ” “ละ/ละะ” “หรือก/ร็อก” “แหละ”

จากคำลงท้ายทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า คำลงท้ายแต่ละคำ ใช้สื่อความหมายหรืออารมณ์ความรู้สึกได้หลากหลาย ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปตามบริบท สถานการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกของกลุ่มสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสนทนาเป็นสำคัญ

5.2 การเลือกใช้คำลงท้าย

การศึกษาเรื่องการเลือกใช้คำลงท้ายเป็นการศึกษาปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ รวมทั้งวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย มีดังนี้

5.2.1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมี 4 ปัจจัย ได้แก่

5.2.1.1 คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ

คำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษ เป็นคำหรือสำนวนที่มีความหมายประจำคำหรือสำนวนนั้น ๆ อยู่แล้ว ซึ่งสามารถสื่อให้ทราบนัยของประโยคได้ ผู้วิจัยพบว่าคำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ได้แก่ คำแสดงความสุภาพหรือแสดงความรักใคร่ การออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ชัดเจน คำที่สื่อถึงความไม่สุภาพ คำหรือสำนวนแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน สำนวนแสดงการประชดประชัน คำแสดงการเชิญชวนหรือแนะนำ คำแสดงการเน้น คำแสดงการพูดตัดบทหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

คำแสดงการขอร้องหรืออ้อนวอน คำหรือสำนวนอุทาน คำแสดงการคาดหวัง คำหรือสำนวนแสดงการถาม สำนวนแสดงการปลอบใจ และคำแสดงความขัดแย้ง

5.2.1.2 เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ

เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษบางเครื่องหมายสามารถช่วยให้ทราบนัยของประโยคได้อย่างชัดเจน ซึ่งเครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมี 2 เครื่องหมาย คือ เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ผลการศึกษาพบว่าเครื่องหมายคำถามมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายที่ใช้สื่อนัยการถาม ได้แก่ คำลงท้าย “ไหม/มัย” คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหรอ” คำลงท้าย “ละ/ล่ะ” ส่วนเครื่องหมายอัศเจรีย์มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายที่ใช้สื่อนัยของความประหลาดใจ เช่น คำลงท้าย “หรือ/รี/เรอะ/เหรอ”

5.2.1.3 โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ผู้วิจัยพบว่าโครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย ได้แก่ โครงสร้างประโยคคำถาม โครงสร้างประโยคคำสั่ง โครงสร้างประโยคบอกเล่าหรือประโยคปฏิเสธแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ และโครงสร้างประโยคแสดงการเน้นความ

5.2.1.4 บริบทในภาษาอังกฤษ

บริบทในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หมายถึง คำบรรยายหรือบทสนทนาที่แวดล้อมประโยคที่มีการใช้คำลงท้าย ซึ่งบริบทเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยสื่อให้ทราบความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ในการแปล ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมและสอดคล้องกับนัยความหมายที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อสารออกมา จากการศึกษาพบว่า บริบทในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย ได้แก่ บริบทแสดงความลังเลหรือไม่แน่ใจ บริบทแสดงการคาดเดาหรือคาดคะเน บริบทแสดงการกล่าวแจ้งให้ทราบ ได้ตอบหรืออธิบาย บริบทแสดงนัยประชดประชันหรือไม่พอใจ บริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ บริบทแสดงการแนะนำหรือเชิญชวน บริบทแสดงการถามความคิดเห็นของกลุ่มสนทนา บริบทแสดงการกล่าวแย้ง บริบทแสดงการทำทนาย บริบทแสดงการถามซ้ำ บริบทแสดงการเตือน บริบทแสดงการปลอบใจ และบริบทแสดงให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกตกใจหรือกลัว

5.2.2 วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย

วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยในกรณีนี้ หมายถึง ธรรมชาติในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ วัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมี 2 ประการ ได้แก่

5.2.2.1 การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย

สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้แก่ เพศ วิทยฐานะ หรือตำแหน่งทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายแสดงสถานภาพ (ทั้งคำลงท้ายแสดงความสุภาพและคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ) โดยคำลงท้าย “ครับ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้พูด ส่วนคำลงท้าย “คะ” และ “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ ทั้งคำลงท้าย “ครับ” “คะ” และ “ค่ะ” จะใช้ในกรณีที่ผู้พูดไม่สนิทสนมกับผู้ฟัง (เช่น คนแปลกหน้า – คนแปลกหน้า) ผู้พูดมีตำแหน่งทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง (เช่น ลูกน้อง – หัวหน้า) หรือใช้พูดกับบุคคลในครอบครัว (เช่น ลูก – พ่อแม่ / น้องสาว – พี่ชาย) ทั้งนี้เพื่อแสดงนัยของความสุภาพ ในทางกลับกัน หากคู่สนทนามีความสนิทสนมกันมาก เช่น เป็นเพื่อนร่วมงานกัน ก็อาจจะใช้คำลงท้าย “วะ” “วะ” และ “โว้ย/เว้ย” เพื่อสื่อนัยของความสนิทสนมระหว่างคู่สนทนา หากคู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ชอบหน้ากันหรือไม่ถูกกัน คำลงท้าย “วะ” “วะ” และ “โว้ย/เว้ย” จะใช้เพื่อสื่อนัยของความไม่สุภาพ

5.2.2.2 การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย

การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย หมายถึง ธรรมชาติหรือความคุ้นชินในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น ได้แก่ คำลงท้าย “นะ” “นะ” “นี่” และ “แหละ” ในกรณีนี้ ผู้วิจัยพบว่าไม่มีปัจจัยหรือลักษณะใด ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนต้นฉบับต้องการเน้นถ้อยคำหรือข้อความปรากฏในภาษาต้นฉบับเลย ดังนั้น ผู้แปลจึงต้องตัดสินใจเลือกใช้คำลงท้ายตามธรรมชาติของการใช้ภาษาไทย

6. สรุปและอภิปรายผล

คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปลสามารถนำมาจัดกลุ่มคำลงท้ายได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ 1) คำลงท้ายแสดงการถาม 2) คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ คำลงท้ายแสดงความรู้สึก และคำลงท้ายแสดงความรู้สึกไม่สุภาพ และ 3) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด โดยคำลงท้ายแต่ละคำใช้สื่อความหมาย อารมณ์ ความรู้สึกได้หลากหลาย ซึ่งจะขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์ และคู่สนทนาเป็นสำคัญ การแบ่งกลุ่มคำลงท้ายตามเกณฑ์ของผู้วิจัยนี้ พบว่าตรงกับการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 28-30) ทั้ง 3 กลุ่ม และตรงกับการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของอมรา (Amara, 1972: 16-40) 2 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงการถาม และคำลงท้ายแสดงสถานภาพ ส่วนการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของคุณ พบว่าสอดคล้องกันเพียง 1 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งคุณเรียกคำลงท้ายกลุ่มนี้ว่าคำลงท้ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (Cooke, 1989: 5)

ในด้านของการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปล ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมี 2 ปัจจัยหลัก คือ 1) ปัจจัยในภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำหรือสำนวน เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างประโยค และบริบท 2) ปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทย ได้แก่ การใช้สถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมไทย และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายโดยอาศัยปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเป็นเกณฑ์ พบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไรส์ และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณฯ แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) ที่กล่าวว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปในตัว และในการแปล ผู้แปลต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของงานแปลด้วย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าโดยภาพรวมแล้ว ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายใส่ลงไปในประโยคภาษาแปลเพื่อเหตุผล 2 ประการหลัก คือ 1) เพื่อคงความหมายให้เทียบเท่ากับภาษาต้นฉบับ ซึ่งพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไนดา (Nida, 1964) และสัญญาวิ สายบัว (2542) ที่เน้นผลแห่งความเท่าเทียมกันทางด้านความหมายเป็นหลัก และ 2) เพื่อให้ภาษาแปลมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย ที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคำลงท้ายมีความสำคัญต่อการใช้ภาษาไทย เพราะคำลงท้ายไม่เพียงแต่จะใช้สื่อให้ทราบความหมาย หรืออารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด แต่คำลงท้ายยังเปรียบเสมือนองค์ประกอบเล็ก ๆ ในประโยคภาษาไทยที่ช่วยทำให้ประโยคมีความนุ่มนวลและเป็นธรรมชาติ ดังนั้น ในการเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมและสื่ออารมณ์ตามภาษาต้นฉบับ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้แปลจำเป็นต้องพิจารณาจากปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน ไม่ว่าจะเป็นการพิจารณา

จากบริบท สถานการณ์ อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนความสัมพันธ์ของกลุ่มสนทนา หรือการพิจารณาจากปัจจัยและบริบทของภาษาต้นฉบับ รวมถึงวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยด้วย อีกทั้งผู้แปลยังจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจในบทต้นฉบับและวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของภาษาที่จะแปลเป็นอย่างดี ควบคู่กันไปด้วย จึงจะสามารถถ่ายทอดผลงานแปลออกมาได้อย่างมีคุณภาพ

7. ข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาคำลงท้ายที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปล โดยเป็นการศึกษาจากวรรณกรรมเยาวชนเพียงแนวเดียวและผู้แปลเพียงคนเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังมีประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจและสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแปลได้อีกหลายประเด็น ดังนี้

7.1 ศึกษาวรรณกรรมแนวอื่น ๆ เช่น วรรณกรรมผู้ใหญ่ หรือศึกษางานแปลของนักแปลท่านอื่น ๆ เพื่อสรุปหาความหมายของคำลงท้าย ตลอดจนปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายให้ได้มากกว่านี้

7.2 ศึกษาคำลงท้ายที่เกิดซ้ำกัน เพื่อสรุปหาความหมายของคำลงท้าย ตลอดจนปัจจัยและบริบทในภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายที่เกิดซ้ำกัน

7.3 ศึกษากลวิธีการแปลคำลงท้ายจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

A STUDY OF THAI FINAL PARTICLES USED IN THE TRANSLATED
VERSIONS OF ARTEMIS FOWL, ARTEMIS FOWL: THE ARCTIC INCIDENT
AND ARTEMIS FOWL: THE ETERNITY CODE

RATCHADA PLABOOTHONG

4736096 LCCD/M

M.A. (LANGUAGE AND CULTURE FOR COMMUNICATION AND
DEVELOPMENT

THESIS ADVISORY COMMITTEE: SUJARITLAK DEEPADUNG, Ph.D.,
SUKHUMA-VADEE KHAMHIRAN, M.A., KRITTAYA AKANISDHA, M.A.

EXTENDED SUMMARY

1. Introduction

Final particles are typical characteristics of Thai that seemed to be overlooked or neglected. Patcharin Peyasantiwong (1981: 4), in her dissertation *Final Particles in Thai*, mentioned that there are several possible reasons for the lack of concern about Thai final particles:

First, most of the particles occur more in spoken language than in the written language and most of them are not grammatically necessary, although native speakers of Thai use them extensively. Second, there is no literal meaning or translation of any kind for these words. Third, these words do not fit any categories in traditional grammar, such as noun, verb, adjective, adverb, etc.

To make natural-sounding utterances, final particles are regarded as the important constituent of the utterances that Thai native speakers should not neglect. In other words, final particles are important to the natural Thai conversations.

In translating from English into Thai, the structures of English and Thai are different, especially final particles. That is to say, there are no final particles appearing in English whereas Thai always put final particles at the end of utterances. Since the final particles do not appear in the English version, the translator is required to infer the meaning from the contexts as the criteria for selecting final particles. In Thai translations, the meaning the writer of the source language wants to convey may be expressed through different final particles. If the final particles are not correctly used, they may affect the meaning of the source and target languages.

For this reason, the researcher realized the importance of final particles used in Thai translations and was interested in studying this topic. The final particles drawn for this research were from the Thai version of an item of children's literature named *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* and *Artemis Fowl: The Eternity Code*. Because a lot of final particles were found, the researcher, therefore, selected this form of literature as a case study.

2. Objectives

2.1 To study the meanings and classify the final particles appearing in conversational Thai in the translated version of *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* and *Artemis Fowl: The Eternity Code*.

2.2 To find out the linguistic and cultural factors that affect the use of final particles.

3. Scope of the study

The researcher's criterion for selecting final particles was based on Cooke's research, *Thai Sentence Particles: Forms, Meanings and Formal-Semantic Variations*. In addition, the selected final particles had to be found in the Thai translations more than 5 times. Thus, there are 20 Thai final particles in this study, namely "kramaj /

máj”, “khráp / kháp / khág”, “khá”, “khâ”, “ṇay”, “sí’ / sì / dí”, “thè? / hè?”, “ná”, “nâ”, “nâa”, “nîi”, “nê”, “lá / lâ”, “wá”, “wâ” “wóoy / wéoy”, “ròok / ròk”, “rÿy / rý / ré / rěə”, “lě?” and “máý / mǎy”.

The researcher, however, excluded some forms that others have treated as final particles because these forms are not agreed by some scholars. For example, the researcher excluded 1) co-occurrence particles such as “nîilě?”, “nâsi”, “ròokná” 2) the particles “máý” and “rÿy” that occur with other words such as “chây máý”, “maichây rÿy”, “rÿyplàaw”, “rÿyyañ” and 3) the particles that Cooke (1989: 6) has treated as verb phrase modifiers such as “ləəy”, “nòy”, “dûay”, “thii”.

4. Methods

This thesis is a qualitative research. The methodology used in this research is as follows:

4.1 Data

The data of Thai final particles used in this research has been obtained from the Thai translations and their original English version as follows:

4.1.1 *Artemis Fowl* (Paperback, 2002) written by Eoin Colfer, published in Puffin Books by the Penguin Group

Artemis Fowl (2001) translated by Chommanarth, published by Tree Publishing Co., Ltd.

4.1.2 *Artemis Fowl: The Arctic Incident* (Paperback, 2003) written by Eoin Colfer, published in Puffin Books by the Penguin Group

Artemis Fowl Ton Ma-Han-Ta-Pai-Nai-Arctic (2002) translated by Chommanarth, published by Pearl Publishing Co., Ltd.

4.1.3 *Artemis Fowl: The Eternity Code* (Paperback, 2004) written by Eoin Colfer, published in Puffin Books by the Penguin Group

Artemis Fowl Ton Ra-Has-Lup-Ni-Run-Dorn (2005) translated by Chommanarth, published by Pearl Publishing Co., Ltd.

4.2 Data Collection

4.2.1 Study of related concepts and theories

The researcher reviewed the translation concepts and theories of Nida (1964), Reiss and Vermeer (1984), Sanchawee (1999) and the concepts of Thai final particles as well as related documents and researches of Amara (1972), Patcharin (1981), Cooke (1989), etc.

4.2.2 Collection of Thai final particles

4.2.2.1 First the researcher studied the Thai translations and the original English version of Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident and Artemis Fowl: The Eternity Code.

4.2.2.2 Then the researcher collected the final particles appearing in the Thai translations and their English equivalents.

4.2.2.3 The researcher again examined the collected data in the Thai translations and the English version equivalently.

4.2.2.4 The last step was to classify the final particles according to their meanings.

4.3 Data Analysis

In analyzing the data, the researcher followed the following steps:

4.3.1 In analyzing the meanings of Thai final particles found in the Thai translations, the researcher inferred the meanings of Thai final particles that others have studied as a framework for analysis.

4.3.2 Next the researcher analyzed the linguistic and cultural factors of both English and Thai that affect the use of final particles.

5. Results

According to the research objectives, the results were as follows:

5.1 Classification of Thai final particles

The final particles appearing in the Thai version of *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* and *Artemis Fowl: The Eternity Code* can be classified into 3 main groups according to their meanings:

5.1.1 Question

With question particles, the statements would be changed into questions. There were 2 final particles that belong to this group, namely the particles “máy / mǎy” and “rǎy / rý / ró / rǎə”.

5.1.2 Status

Status particles were the particles indicating the relationship as well as the gender of each speaker and listener. Status particles can be divided into 2 groups as follows:

5.1.2.1 Politeness

Polite particles were used with strangers or superiors to express politeness. These particles included the particles “khráp / kháp / khág”, “khá” and “khâ”.

5.1.2.2 Impoliteness

Impolite particles were employed to express closeness or intimacy when used among close-knit friends. On the other hand, they may be regarded as impolite or rude particles to strangers or people the speaker does not like. These particles comprised the particles “wá”, “wâ” and “wóoy / wéəy”.

5.1.3 Mood

The main function of mood particles was to reveal the emotions, thoughts or attitudes of the speaker according to the situation at the time of speaking. There were 12 final particles in this group, namely the particles “kraman / mán”, “ngay”, “si’ / si / dí”, “thè? / hè?”, “ná”, “nâ”, “nâa”, “nîi”, “nê”, “lá / lâ”, “ròk / ròk”, and “lé?”

Regarding the three groups of Thai final particles above, it was found that each final particle was used to express various meanings which depend on the contexts, the situations as well as the relationship between the speaker and the listener.

5.2 The use of final particles in the Thai translations

Based on the findings, the factors affecting the use of final particle were as follows:

5.2.1 Linguistic factors in English

In terms of the linguistic factors found in the English version, four main factors were identified:

5.2.1.1 Vocabularies or idioms

Some English vocabulary or idioms have lexical meanings which can convey the speaker’s emotion or attitude. The words or idioms that affected the final particle selection were those indicating politeness or endearment, impoliteness, non-standard accent, guessing, sarcasm, suggestion or invitation, emphasis, topic shift, pleading, exclamation, hope, question, reassurance and contradiction.

5.2.1.2 Punctuation marks

Punctuation marks were also used in selecting the final particles. That is to say, question marks were found in the selection of final particles expressing questions such as the particles “máy / mǎy”, “rǎy / rý / ró / rǎe”, “lá / lâ” whereas exclamation marks were found in the addition of final particles expressing surprise such as the particle “rǎy / rý / ró / rǎe”.

5.2.1.3 Sentence structures

In adding the final particles in the Thai translations, sentence structure is another important factor. The results showed that there were four sentence structures found in the English version, namely questions, imperatives, positive or negative sentences and emphatic sentences.

5.2.1.4 Contexts

The contexts used in this thesis included narratives and dialogues. These contexts are important factors that can indicate the hidden or real meaning the writer of the source language wants to convey. In translating from English into Thai, the final particles should be used in compliance with the meaning of the source language. Based on the contexts determining the final particle selection, thirteen contexts were identified: contexts connoting uncertainty, guessing, information about something, explanation or answer to a question, sarcasm or displeasure, surprise, suggestion or invitation, question, echo-question, contradiction, warning, reassurance and fear.

5.2.2 Cultural factors in Thai

According to Thai cultural usage, final particles are added to make natural-sounding utterances. There were 2 cultural factors in Thai affecting the choice of final particle:

5.2.2.1 Social status and social relationship

Social status and social relationship were found in the selection of status particles: polite and impolite particles. The polite particle “khráp” was used by male speakers whereas the particles “khá” and “khâ” were used by female speakers to strangers, superiors as well as family members. On the other hand, the researcher discovered that the impolite particles; “wá”, “wâ” and “wóoy / wóøy” were employed only by male speakers to show intimacy among intimate friends or colleagues as well as to indicate vulgar or aggressive attitudes towards people the speaker does not like.

5.2.2.2 Natural Thai usage

In natural Thai usage, final particles are added to utterances. The results revealed that natural Thai usage affected the addition of mood particles, especially mood particles which express emphasis like the particles “ná”, “nâ”, “nî” and “lé?”. In this case, there was no linguistic factor appearing in the source language at all. The translator, therefore, should select final particles according to the natural Thai usage.

6. Conclusion and discussion

Based on the findings, Thai final particles can be classified into 3 groups: question, status and mood particles. In addition, each final particle can be used to express various meanings depending on context, situation and speaker-listener relationship. According to the researcher’s three groupings of final particles, it was found that they are fully in accordance with Patcharin (1981: 28-30). Furthermore, two groups are identical to Amara’s research (1972: 16-40), namely, question and status particles. Also, only one group, status particles, is similar to Cooke’s classification. However, in Cooke’s research, it is called the particle signaling speaker-addressee relationship (1989: 5).

Regarding the factors affecting the use of Thai final particles, two main factors were identified: 1) linguistic factors in English which included vocabulary or idioms, punctuation marks, sentence structure and context and 2) cultural factors in Thai which

included social status and social relationship as well as natural Thai usage. The researcher found that using cultural factors in Thai as the criteria for final particle selection is in accordance with Reiss and Vermeer's concept (1984) which mainly focused on the cultural factors or context of the target language.

In terms of final particle selection, final particles are added in the Thai version for 2 reasons: 1) to convey meanings equivalent to the original English version, which corresponds to Nida's (1964) and Sanchawee's (1999) equivalence concept and 2) to make natural-sounding utterances.

In conclusion, Thai final particles are not only used to reveal the moods or attitudes of the speaker but are also regarded as constituents that are added to utterances in order to make them seem natural in Thai language structure. Hence, to select an appropriate final particle, the translator should consider the context, situation, mood or attitude of the speaker, the speaker-listener relationship, the linguistic factors or context in English as well as the culture of Thai usage. Also, the translator should have good language skills and a clear understanding of both English and Thai cultures.

7. Recommendation for further study

This thesis is a study of Thai final particles used in the translated version of an item of child literature. The researcher found that there are too few related research projects for those who are interested in Thai final particles to use as resources to pursue further research. The researcher's suggested topics for further study include:

7.1 Studying the final particles from other types of literature as well as other translators.

7.2 Studying the co-occurrence particles.

7.3 Studying the translation strategies in Thai-to-English translation of final particles.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ชนนารณ. (2544). อาร์ทิมิส ฟาวล์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นไม้ จำกัด.
- _____. (2545). อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน มหันตภัยในอาร์กติก. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: บริษัทเพิร์ล พับลิชชิง จำกัด.
- _____. (2548). อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน รหัสลับนิรันดร์. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บริษัทเพิร์ล พับลิชชิง จำกัด.
- นวนน้อย ตระกูลกิตติไพศาล. (2541). การศึกษาการถ่ายทอดความหมายของคำ Oh และ Well ที่ปรากฏในบทภาพยนตร์ จากหนังสือ Vocabulary Street และหนังสือ Today's English. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นววรรณ พันธุมธา. (2525). ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพมหานคร: หจก.รุ่งเรืองสานส์การพิมพ์.
- บรรจบ พันธุมธา. (2521). ลักษณะภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รสสุคนธ์ วรรณเชษฐอิสรา. (2543). การเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปลนวนิยายของรอย ไรจอนันท์ กรณีกษาเรื่อง วิมานลอย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- โรจนา ชมนารณ. (2539). รายงานประกอบวิชาภาษาศาสตร์เชิงปฏิบัติกับการแปล. สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วงศ์ วรรณพิเชฐ. (2543). A Dictionary of English Collocations with Thai translations. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: G7 Publications Co., Ltd.
- วรรณฯ แสงอร่ามเรือง. (2545). ทฤษฎีและหลักการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลยา วิวัฒน์ศรี. (2545). การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจินตน์ ภาณุพงศ์. (2522). โครงสร้างของภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สมภพ ไชยโสมมานัง. (2545). การศึกษาการแปลคำอุทานในหนังสือการ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ เป็นภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สัญญา วิสาข. (2542). หลักการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิทธา พินิจภูวน. (2542). คู่มือนักแปลอาชีพ. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- สุจิตต์ลักษณ์ ศิษฺ. (2548). “ขอ...หน่อย, ขอ...ด้วย, ช่วย...ที”, รวมบทความวิชาการภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท. หน้า 49-58. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมิก จำกัด.
- สุโร พงษ์ทองเจริญ และคณะ. (2547). Oxford Wordpower Dictionary For Thai Learners. กรุงเทพฯ: บริษัท สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด.
- หอมหวล ชื่นจิตร. (2527). การแปล: อาชีพสู่ปวงชน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ยูไนเต็ด โปรดักชั่น.

ภาษาอังกฤษ

- Bhamoraput, Amara. (1972). Final Particles in Thai. M.A. Thesis in Linguistics. Brown University.
- Catford, J.C. (1965). A Linguistic Theory of Translation. London: Oxford University Press.
- Colfer, Eoin. (2002). Artemis Fowl. (Paperback). London: The Penguin Group.
- _____. (2003). Artemis Fowl: The Arctic Incident. (Paperback). London: The Penguin Group.
- _____. (2004). Artemis Fowl: The Eternity Code. (Paperback). London: The Penguin Group.
- Collins Cobuild Advanced Learner's Dictionary. (2006 Fifth Edition). Harper Collins Publishers.
- Cooke, Joseph R. (1989). Thai Sentence Particles and Other Topics. Canberra: A.N.U. Printing Service.
- Haas, Mary R. (1964). Thai-English Student's Dictionary. Stanford, Calif: Stanford University Press.
- Higbie, James and Thinsan, Snea. (2003). Thai Reference Grammar: The Structure of Spoken Thai. (Reprint). Bangkok: Orchid Press.
- Hornby, A S. (2005). Oxford Advanced Learner's Dictionary. (Seventh Edition). Oxford: Oxford University Press.
- Nida, E. A. (1964). Toward a Science of Translation. Leiden: E. J. Brill.

- Noss, Richard B.(1964). Thai Reference Grammar. Washinton, D.C.: U.S. Government Printing Office.
- Oxford ESL Dictionary. (2004). Oxford University Press.
- Peyasantiwong, Patcharin. (1981). A Study of Final Particles in Conversational Thai. Ph.D. Dissertation in Linguistics. University of Michigan.
- Rudaravanija, Panninee. (1965). An Analysis of the Elements in Thai that Correspond to the basic intonation patterns of English. Ph.D. Thesis. Columbia University.
- Swan, Michael. (2005). Practical English Usage. (International Student's Edition). Oxford: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ประวัติผู้แต่ง

อีออยน์ โคลเฟอร์ (Eoin Colfer) เกิดที่เมืองเว็กซ์ฟอร์ด (Wexford) เมืองทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไอร์แลนด์ นวนิยายเรื่องแรกของเขาชื่อ “เบนนี่ แอนด์ โอมาร์ (Benny and Omar)” เป็นนวนิยายที่ติดอันดับขายดีในไอร์แลนด์ ผลงานชิ้นต่อมาคือ วรรณกรรมเยาวชนชุด “อาร์ทีมิส ฟาวล์ (Artemis Fowl)” เป็นหนังสือติดอันดับขายดีที่สุดของนิวยอร์ก ไทมส์ นอกจากผลงานทั้ง 2 เรื่องดังกล่าวจะสร้างชื่อเสียงให้กับเขาอย่างมากแล้ว เขายังได้ผลิตงานเขียนนวนิยายออกมาอีกหลายเรื่อง อาทิเช่น “The Legend of Spud Murphy” “The Supernaturalist” “The Wish List” เป็นต้น

ประวัติผู้แปล

ชมณารด เป็นนักแปลให้กับบริษัทเพิร์ล พับลิชชิง จำกัด โดยมีผลงานแปลหลายเล่มด้วยกัน อาทิเช่น อาร์ทีมิส ฟาวล์ (Artemis Fowl) อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก (Artemis Fowl: The Arctic Incident) อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ (Artemis Fowl: The Eternity Code) อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนโอปอลตลบทหลัง (Artemis Fowl: The Opal Deception) ไฟล์ของอาร์ทีมิส ฟาวล์ (The Artemis Fowl Files) คนเหนือมนุษย์ (The Supernaturalist) เป็นต้น

เรื่องย่ออาร์ทิมิส ฟาวล์

อาร์ทิมิส ฟาวล์ หนูเม่นน้อยอัจฉริยะ วัย 12 ปี ได้ร่วมมือกับคนกลุ่มกันคนสนิทที่ซื้อบัตรลอร์ดคิดวางแผนลักพาตัวชาวฟีเฟิลหรือแฟรี่ ซึ่งเป็นพวกที่อาศัยอยู่ใต้ดิน เพื่อเรียกค่าไถ่เป็นทองคำแท้ 24 กะรัต จำนวนหนึ่งตัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะเอาค่าไถ่ที่ได้จากการลักพาตัวครั้งนี้ไปช่วยครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัวตนเอง เนื่องจากพ่อของเขาได้หายสาบสูญไป และแม่ก็ป่วยเป็นโรคประสาท

อาร์ทิมิสศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับชาวฟีเฟิลอย่างละเอียดถี่ถ้วน จนทราบว่าชาวฟีเฟิลต้องทำพิธีกรรมพิเศษอย่างหนึ่งเพื่อต่อพลังของพวกเขา โดยจะต้องเก็บเมล็ดจากต้นโอ๊คโบราณที่อยู่ใกล้คังน้ำ และทำพิธีกรรมในคืนพระจันทร์เต็มดวง อาร์ทิมิสกับบัตรลอร์ด คนกลุ่มกันของเขา จึงไปคัดกรอตามสถานที่ดังกล่าวเป็นเวลาหลายเดือน จนในที่สุดพวกเขาก็ได้พบกับแฟรี่ตนหนึ่งที่ขึ้นมาทำพิธีกรรมบนโลกมนุษย์ พวกเขาสามารถจับแฟรี่ตนนั้นกลับไปยังคฤหาสน์ของเขาได้สำเร็จ ซึ่งแฟรี่ตนนั้นคือผู้กองฮอลล์ ชอร์ต ลูกน้องได้บังคับบัญชาของผู้การรูด

เมื่อผู้การรูด ผู้บัญชาการหน่วยเล็พริคอนแห่งโลกใต้ดิน ทราบว่าผู้กองฮอลล์ได้สูญหายระหว่างขึ้นไปทำพิธีกรรมบนโลกมนุษย์ เขาและทีมกู้สถานการณ์จึงวางแผนช่วยผู้กองฮอลล์ แต่เรื่องไม่ง่ายอย่างที่ผู้การรูดคิดไว้ อาร์ทิมิสไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา เขารู้เรื่องราวเกี่ยวกับชาวแฟรี่เป็นอย่างดี จึงทำให้ผู้การรูดต้องยอมส่งทองคำแท้ 24 กะรัต จำนวนหนึ่งตันไปเป็นค่าไถ่ ซึ่งในระหว่างการขนส่งทองคำเพื่อเป็นค่าไถ่ ผู้การรูดวางแผนจะหยุดเวลาที่คฤหาสน์ฟาวล์ จากนั้นก็จะช่วยผู้กองฮอลล์ และนำทองคำทั้งหมดกลับออกมา แต่อาร์ทิมิส สามารถหลบหนีออกจากการหยุดเวลานั้นได้ ทำให้เขาได้เงินค่าไถ่ครึ่งหนึ่งของค่าไถ่ทั้งหมด ส่วนอีกครึ่งหนึ่งนั้น อาร์ทิมิสคืนให้กับผู้กองฮอลล์ เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยนที่ผู้กองฮอลล์สัญญาว่าจะใช้เวทมนตร์ของเธอช่วยให้แม่ของอาร์ทิมิสหายป่วยจากโรคประสาท

เรื่องย่อ อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก

พ่อของอาร์ทิมิส ฟาวล์ หายสาบสูญไประหว่างเดินเรือฟาวล์สตาร์ไปทำธุรกิจที่รัสเซีย ซึ่งเป็นระยะเวลากว่า 2 ปีแล้ว อาร์ทิมิส และบัตเลอร์ คนคุ้มกันคนสนิทของเขา พยายามตามหาทุกวิถีทางเพื่อจะได้พบกับพ่อ ในที่สุดก็มีอีเมลเกี่ยวกับพ่อของอาร์ทิมิสส่งมาที่คลุหาสน์ฟาวล์ อาร์ทิมิสอ่านอีเมลฉบับนั้นก็จำได้ทันทีว่าชายที่อยู่ในรูปนั้นคือพ่อของเขา พ่อของเขาถูกชาวรัสเซียจับตัวเรียกค่าไถ่ อาร์ทิมิสและบัตเลอร์จึงเตรียมออกเดินทางไปช่วยพ่อที่รัสเซีย

ระหว่างที่จะออกเดินทางไปยังรัสเซีย ผู้กองฮอลลี ชอร์ต ซึ่งเป็นชาวแอฟริกาที่อาศัยอยู่ใต้ดิน ได้รับคำสั่งจากผู้การรูตให้ขึ้นมาพาอาร์ทิมิสและบัตเลอร์ไปพบ เนื่องจากชาวแอฟริกาสงสัยว่าอาร์ทิมิสจะอยู่เบื้องหลังความวุ่นวายที่โลกใต้ดิน อาร์ทิมิสและบัตเลอร์ไม่สามารถขัดขืนได้ ดังนั้นพวกเขาจึงจำยอมต้องลงไปพบผู้การรูต

โพลี ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีแห่งโลกใต้ดิน สอบสวนอาร์ทิมิสและบัตเลอร์ จนแน่ใจว่าเขาทั้งสองไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับความวุ่นวายในครั้งนี้ ผู้การรูตจึงขอให้พวกเขาช่วยสืบหาคนที่อยู่เบื้องหลังความวุ่นวายครั้งนี้ อาร์ทิมิสตกลงทำ แต่มีข้อแลกเปลี่ยนคือ ผู้การรูตต้องไปช่วยพ่อของเขาที่รัสเซีย

อาร์ทิมิสสามารถสืบหาตัวคนที่ก่อความวุ่นวายที่โลกใต้ดินได้สำเร็จ เขา บัตเลอร์ ผู้การรูต และผู้กองชอร์ตจึงเดินทางไปรัสเซียเหนือโดยใช้กระสวยของชาวแอฟริกา ในที่สุดพวกเขาสามารถช่วยพ่อของอาร์ทิมิสได้สำเร็จโดยไม่ต้องเสียเงินค่าไถ่แม้แต่บาทเดียว แต่แผนการช่วยเหลือเกิดผิดพลาด พ่อของอาร์ทิมิสพลัดตกลงไปในทะเลที่มีน้ำเย็นจัด ทำให้ต้องสูญเสียขาไปข้างหนึ่ง

เรื่องย่อ อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

อาร์ทิมิส ฟาวล์ ได้สร้างซูเปอร์คอมพิวเตอร์ขึ้นมาจากเทคโนโลยีของชาวแฟรี่ที่แบตเตอรี่ยึดได้จากทีมกู้สถานการณ์ตอนที่พวกแฟรี่มาช่วยผู้กองซอร์ดที่ถูกล่าส่นฟาวล์ โดยให้ชื่อว่า “ซีคิวบ์” ซึ่งอุปกรณ์ชิ้นนี้สามารถเจาะข้อมูลเทคโนโลยีที่มีอยู่ในโลกมนุษย์ได้ทั้งหมด

อาร์ทิมิสนำซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่เขาสร้างขึ้นมาไปอวดให้จอห์น สไปโร นักธุรกิจผู้ชั่วร้ายชาวอเมริกันดู สไปโรถูกใจเครื่องคอมพิวเตอร์ซีคิวบ์ เป็นอย่างมาก เนื่องจากมันมีประสิทธิภาพที่ยอดเยี่ยม จึงขอซื้อต่อจากอาร์ทิมิส แต่อาร์ทิมิสไม่คิดจะขาย เขาเพียงแค่ต้องการอวดความสามารถของเขาเท่านั้น สไปโรรู้สึกโมโหที่อาร์ทิมิสติดต่อเขามาเพียงเพื่ออวดซูเปอร์คอมพิวเตอร์ เขาจึงสั่งให้คนคุ้มกันที่ชื่อ อาร์โน บลันด์ จัดการกับอาร์ทิมิส และแบตเตอรี่ แล้วเขาก็แย่งชิงเครื่องคอมพิวเตอร์ซีคิวบ์ไปจากอาร์ทิมิส

ระหว่างการต่อสู้ ได้เกิดระเบิดขึ้นในภัตตาคารที่พวกเขานัดพบกัน ซึ่งเป็นระเบิดเสียงโซนิคของชาวแฟรี่ ที่แบตเตอรี่ คนคุ้มกันของอาร์ทิมิสประจัญหน้าระเบิดมีผลทำให้บลันด์ คนคุ้มกันของสไปโร เพียงแค่ฟันหักหมดทั้งปากเท่านั้น บลันด์เดินตรงมายังอาร์ทิมิส เพื่อที่จะยิงอาร์ทิมิส แต่แบตเตอรี่เข้ามาขวางไว้ จึงทำให้แบตเตอรี่เสียชีวิต อาร์ทิมิสจึงนำร่างของแบตเตอรี่แช่ไว้ในตู้แช่แข็งอาหารทะเล จากนั้นจึงไปติดต่อขอเช่าตู้แช่แข็งที่ได้มาตรฐานจากคอกเตอร์เลน ซึ่งเป็นเจ้าของสถาบันไอซ์ เอจ ไครโยจีนิกส์เพื่อรักษาเซลล์สมองของแบตเตอรี่เอาไว้ หลังจากนั้น อาร์ทิมิสได้ติดต่อขอความช่วยเหลือจากผู้กองฮอลลี ซอร์ด ชาวแฟรี่ที่อาศัยอยู่ใต้ดินให้ช่วยใช้เวทมนตร์รักษาแบตเตอรี่ โดยฮอลลีได้ขอความช่วยเหลือไปยังโพลีซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีแห่งโลกใต้ดิน ทั้งฮอลลีและโพลีได้ร่วมมือกันรักษาแบตเตอรี่ จนกระทั่งแบตเตอรี่ฟื้นกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

หลังจากที่ฮอลลีและโพลีช่วยชุบชีวิตของแบตเตอรี่ให้ฟื้นคืนชีพแล้ว อาร์ทิมิสได้เล่าเรื่องซูเปอร์คอมพิวเตอร์ให้ฮอลลีและโพลีฟังว่าอุปกรณ์ชิ้นนี้ตกไปอยู่ในมือของจอห์น สไปโร นักธุรกิจผู้ชั่วร้าย ซึ่งอุปกรณ์ชิ้นนี้สามารถเจาะข้อมูลเกี่ยวกับโลกใต้ดินของชาวแฟรี่ได้ด้วย เมื่อผู้การรู้ตซึ่งเป็นหัวหน้าของฮอลลีและโพลีทราบเรื่องก็อนุญาตให้ฮอลลีและโพลีช่วยอาร์ทิมิสติดตามอุปกรณ์ชิ้นนั้นคืน จนในที่สุดพวกเขาก็สามารถเอาคอมพิวเตอร์ซีคิวบ์กลับคืนจากสไปโรได้สำเร็จ ชาวแฟรี่จึงล้างความจำอาร์ทิมิสและพวก จากนั้นจึงส่งกลับขึ้นมายบนโลกมนุษย์

**ตัวละครหลักในวรรณกรรมเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก
และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์**

- 1) อาร์ทิมิส ฟาวล์ เด็กหนุ่มอัจฉริยะที่ไม่เกรงกลัวใคร สนใจแต่เรื่องทองคำเพียงอย่างเดียว ขอมทำงานผจญภัยมาหาเงินให้ได้มากที่สุด
- 2) โดโมวอย บัตเลอร์ คนคุ้มกันคนสนิทของอาร์ทิมิส ซึ่งทำหน้าที่คอยรับใช้ดูแล อาร์ทิมิส ฟาวล์ มาตั้งแต่เกิด อีกทั้งยังเป็นเสมือนเพื่อนที่สนิทที่สุดของอาร์ทิมิสอีกด้วย
- 3) จูเลียต บัตเลอร์ น้องสาวของโดโมวอย บัตเลอร์ เป็นคนใจร้อน ชอบกีฬามวยปล้ำ และเรียนวิชาคุ้มกันเพื่อฝึกเป็นคนคุ้มกันมืออาชีพ
- 4) ฮอลลี ชอร์ต ผู้กองหญิงชาวแฟร้งค์แห่งหน่วยเล็พรีคอน อาศัยอยู่ที่โลกใต้ดิน เป็นคนมีคุณธรรม ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และมักจะเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าทำในสิ่งที่คิดว่าเหมาะสมหรือสมควร
- 5) โพลี เซ็นทอร์แห่งโลกใต้ดิน เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี ชอบพูดจาประชดประชัน และขี้โมโหคนอื่น เป็นคนขี้อวด ซึ่งเขาเชื่อว่าหน่วยงานสืบราชการลับของมนุษย์กำลังจับตามองเครือข่ายระงับภัยและระบบขนส่งของเขา เขาจึงสวมหมวกฟอยล์ไว้บนศีรษะตลอดเวลา เพื่อป้องกันไม่ให้มนุษย์อ่านจิตใจของเขาได้
- 6) มัลช ดิกกัมส์ คนแคระที่มีนิสัยขี้โมโห มีพรสวรรค์ที่สามารถขุดเจาะใต้ดินได้ ซึ่งเขาชอบขุดเข้าไปขโมยของในที่ดินของพวกมนุษย์โคลน เขาแอบเข้าไปขโมยของในที่ดินของมนุษย์อยู่หลายร้อยปี จนกระทั่งถูกจับได้ ซึ่งเขาเข้าออกคุกมาแล้วหลายครั้ง มัลชชอบกินหินดินทรายในงานขุดอุโมงค์ ในตอนรหัสลับนิรันดร์ เขาได้ชื่อ โม ดิกเจนซ์ เพื่อทำงานผจญภัยบนโลกมนุษย์
- 7) จูเลียต รุต ผู้การแห่งโลกใต้ดิน เป็นคนขี้โมโห จู้หูจู้ตา และโกรธง่าย เวลาโกรธหน้าจะเป็นสีม่วง จนได้รับฉายาว่า “ปีทрут” ชอบสูบบุหรี่หัดพิษซึ่งมีกลิ่นเหม็นที่คนอื่น ๆ ไม่ชอบ

**ตัวละครรองในวรรณกรรมเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหัศจรรย์ในอาร์กติก
และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์**

- 1) ไบรอาร์ คัดจัน สารวัตรแห่งโลกใต้ดิน เป็นคนนิสัยไม่ดี พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนเองได้รับตำแหน่งสูง ๆ ในสภาใต้ดิน ต้องการยึดอำนาจในโลกใต้ดินมาเป็นของตนเองคนเดียว ซึ่งในตอนมหัศจรรย์ในอาร์กติก เขาได้ก่อการกบฏเพื่อยึดอำนาจสภาใต้ดิน
- 2) โอปอล โคโบอิ สาวพิกซีแสนสวย ฉลาดเกินตัว ทะเยอทะยาน มุทะลุ ใฝ่ฝันที่จะเป็นผู้ครอบครองอำนาจ เธอจึงร่วมมือกับคัดจันก่อการกบฏเพื่อยึดอำนาจสภาใต้ดิน อีกทั้งไม่ถูกกับโพลลี่ เพราะเธอเป็นคู่แข่งกับโพลลี่ในเรื่องการประดิษฐ์อุปกรณ์ต่าง ๆ
- 3) จอน สไปโร นักธุรกิจชาวอเมริกันผู้ชั่วร้าย ไม่ชอบให้ใครเหนือกว่าตัวเอง ในตอนรหัสลับนิรันดร์ เขาได้ขโมยเครื่องคอมพิวเตอร์ซี คิวบี ที่อาร์ทิมิส ฟาวล์ ดัดแปลงจากเทคโนโลยีของชาวแฟรี่
- 4) อาร์โน บลันต์ ลูกน้องและคนคุ้มกันของจอน สไปโร ในตอนรหัสลับนิรันดร์ เขาได้ต่อสู้กับอาร์ทิมิส และบัตเลอร์ คนคุ้มกันของอาร์ทิมิส จนฟันหักหมดทั้งปาก จึงทำให้พูดไม่ชัดอยู่ระยะหนึ่ง แต่ต่อมาภายหลังเขาได้ทำฟันปลอมมาใส่ จึงกลับมาพูดชัดเหมือนเดิม
- 5) โลฟเฟอร์ ลูกน้องของพ่อบุญธรรมของคาร์ล่า ฟราเซตติ ซึ่งเป็นคนที่ถูกส่งให้ไปจับตัวอาร์ทิมิส ฟาวล์ คู่กับโม ดิกเจนซ์ (มัลช) โลฟเฟอร์ไม่ชอบให้ใครบอกว่าเขาดี๊ดี เนื่องจากเขามีความสูงเพียงแค่ 5 ฟุต รวมทั้งเป็นคนจีโมโห ใจร้อน และรับทำแต่งานที่ผิดกฎหมาย เมื่อเขาทำงานสำเร็จหนึ่งชิ้น เขาก็จะไปให้ร้านสักรอยสักไว้ทุกครั้ง เพื่อเป็นเครื่องบ่งบอกถึงฝีมืออันยอดเยี่ยมของตนเอง
- 6) คาร์ล่า ฟราเซตติ บุตรสาวบุญธรรมของสปีดซ์ อันโตเนลลี ซึ่งเป็นผู้ดูแลเครือข่ายในเมืองของตระกูลอาชญากรรมอันโตเนลลี คาร์ล่าเป็นผู้ประสานงานระหว่างจอน สไปโร กับอันโตเนลลี

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวรัชดา ปลายู่ทอง
วัน เดือน ปีเกิด	16 พฤษภาคม พ.ศ. 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดนครปฐม ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พ.ศ. 2542-2546 ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2547-2551 ศศ.ม. (ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา)
ทุนวิจัย	ทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์ - สังคมศาสตร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	62 ม. 3 ต. ไทยาวาส อ. นครชัยศรี จ. นครปฐม 73120
อีเมล	rplaboothong@yahoo.com